

MOĆNA DOBRA VEST

OKREPLJUJUĆA VEST NOVOZAVETNOG JEVANĐELJA

Robert Dž. Vilend

MOŽE LI DOBRA VEST BITI SUVIŠE DOBRA?

**Ona je nekada davno „preokrenula svet“, stoji u Delima apostolskim (17,6).
Međutim, na naš savremeni svet ima malo uticaja.**

Zašto?

Ova knjiga dokumentuje kako je parališući falsifikat bio unet kao droga u naše savremene pojmove o jednostavnoj vesti koja bi trebalo da bude „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16). Duhovna frustracija, depresija, otpad, mlakost biće sagledani u novoj svetlosti. Sve pobrojano predstavlja neuspeli pokušaj da se uoči i poveruje koliko je dobra vest zaista dobra. Ispada da je naš problem problem drevnog Izrailja – duboko uvreženo neverovanje.

Postoji li lek? Da, ponovno pronalaženje novozavetnog opravdanja verom – dobre vesti koja je toliko dobra da čak ni reformatori nisu u potpunosti dokučili šta sve ona podrazumeva.

Ideje iznete u ovoj knjizi, a zasnovane na Bibliji, liče na dašak svežeg vazduha koji pokreće srca ljudi širom sveta.

Naslov originala: Powerful good news – Robert J. Wieland

Pesme prepevao: Zvonimir Kostić Palanski

Ako nije drugačije naznačeno, navedeni tekstovi Novog zaveta preuzeti su iz prevoda Emilijana Čarnića, dok su starozavetni tekstovi preuzeti iz prevoda Đure Daničića.

Sadržaj

Uvod	3
Poglavlje 1 – Bog je svojim rukama obgrlio svet	4
Poglavlje 2 – Zašto Bog nešto ne učini?	9
Poglavlje 3 – Mladalačko traganje za smislom života	14
Poglavlje 4 – Uskoro Hristov drugi dolazak: Šta znači to „uskoro“?	19
Poglavlje 5 – Ako nije zanimljiva, možda nije istinita?	27
Poglavlje 6 – Ako to nije dobra vest, ne može biti istinita	32
Poglavlje 7 – Ako je ne razumete, onda nije jevanđelje	37
Poglavlje 8 – Šta je Hristos ostvario na krstu?	44
Poglavlje 9 – Može li dobra vest biti suviše dobra?	49
Poglavlje 10 – Dragocena blizina našeg Spasitelja	56
Poglavlje 11 – Slavna dobra vest o novom zavetu	65
Dodatak – Novozavetno opravdanje nasuprot Rimokatoličkom opravdanju	72
Rečnik	74

Uvod

Mogu pouzdano reći da tokom svoje pedesetogodišnje pastorske službe, prilikom savetovanja ljudi sa duhovnim problemima, nikada nisam sreo nekog obeshrabrenog ili duhovno poraženog a da njegov problem nije poticao od jednog od ova dva uzroka: ili on/ona nikada nije razumeo/razumela koliko je dobra vest jevanđelja zbilja dobra, ili nikad nije u nju verovao/verovala.

Ako čitate jednostavni izveštaj o Isusovim rečima u četiri Jevanđelja, naći ćete mnogo puta da On ima dobru vest za iskrene ljude koji čeznu za mirom. On je govorio: „Gospod me pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenim slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica“ (Isaija 61,1).

Ova knjiga je zasnovana na premisi da takva dobra vest ima snažnu prodornu moć. Sila pak nije u ličnosti vesnika, nego u samoj vesti. To je posebno očigledno kad je reč o novozavetnoj istini o opravdanju verom.

Za mnoge je ta doktrina suva i dosadna; moja je molitva da ovaj skromni pokušaj da se ona oživi učini da se u vašem srcu rodi pesma za danas i za večnost.

– Robert Dž. Vilend

BOG JE SVOJIM RUKAMA OBGRLIO SVET

U ostacima ruševina drevnih carstava nalazimo besцени dragulj neopisive lepote – novozavetnu dobru vest. Ona je nekada spasla ljudsku civilizaciju od samoubistva.

Većina problema koji muče ovaj svet potiče od zla svojstvenog ljudskoj prirodi. Na neki način to zlo manipuliše društvom i pojedincima da izaberu put sebičnosti. Otuda i užasi s kojima se suočavamo, kao što su droga, korupcija, kriminal, rat – a koji prete globalnim uništenjem.

Doduše, svetlost je jača od tame, ali da li je isto tako tačno da je dobro jače od zla? Može li ljubav eventualno trijumfovati nad mržnjom? (Na primer, može li Bliski istok ikada naučiti da voli? Da li se milijarder koji zarađuju na kokainu mogu obratiti?) Može li dobra vest nadvladati lošu?

Milioni uznemirenih mladih ljudi sumnjaju u to. Oni instinktivno osećaju da će strašna sudbina zadesiti čovečanstvo. Ako nas AIDS ne ubije, smanjenje ozonskog sloja svakako hoće. „Sutra ćemo umreti“, govore oni, i hedonistički se predaju udovoljavanju svojih želja danas.

Njihov cinizam je bar racionalan. Oni znaju da svetski izvori mogu doći glave gladi i nemaštini, a ipak nam se ogromno siromaštvo i dalje ruga. Oni osećaju da će, ako su problemi drugih ljudi neizlečivi, i njihovi sopstveni jednog dana biti isti. Džon Dun iz 17. veka iskazuje svoja iskrena osećanja koja su možda nesvesna ali ipak značajna:

„Ako more odnese grumen zemlje, Evrope je manje... Smrt svakog čoveka smanjuje i mene, zato što sam deo ljudskog roda; i stoga nikada ne pitaj za kim zvone zvona; za tobom zvone.“¹

Nisu samo mladi uznemireni. Bake i deke brinu kakav će život zaveštati svojim unucima. Sve dok glad i osećaj beskorisnosti vladaju u trećem svetu (koji sada uključuje i stare siromašne delove američkih gradova), sigurnost u našem sopstvenom svetu postajaće sve krhkija. Možemo li mi zauvek ostati tvrđava mira i blagostanja u okeanu ogorčenosti zbog nemaštine? Moraju li naši unuci da se zabarikadiraju u svojim domovima naoružani automatima puškama?

U našoj Severnoj Americi suočavamo se sa zabrinjavajućim propadanjem društva. Godine 1964. predsednik Lindon Džonson obećao je da su „dani primanja socijalne pomoći odbrojani“. Posle tri decenije i utrošenih stotina milijardi dolara, gde je to „sjajno društvo“? Siromašni su uglavnom sve siromašniji, a bogati sve bogatiji.

Dok naši siromašni postaju očajni, imućni takođe smatraju da je sve teže nositi se sa postojećim problemima, i da ljudska psiha zbog toga plaća smrtonosni danak. Ričard Rivs, pišući za *Universal Press Syndicate* kaže da su „mnogi od nas „pukli“ - poraženi zbog droge ili alkohola, zavisti ili bolesnog stanja uma, naših sopstvenih demona ili slabosti – hoće li Amerika poludeti?“

Ako Amerika sa svim svojim novcem i mozgovima nije u stanju da reši svoje probleme u vezi sa drogom, kriminalom, nepismenošću, nasiljem i siromaštvom, mladi se pitaju ima li onda uopšte nade za ostali svet. Američki primer slobode bio je „poslednja, najbolja nada ljudskog roda“. Ako ova nacija uništi samu sebe, novi Hitleri i Idi Amini počće svuda da cvetaju.

¹ *Devotions*, XVII.

Insajt veli da je naše kriminalom zaraženo siromaštvo „poprimilo užasne dimenzije u gradovima“. Progresivno propadanje starih, osiromašenih delova grada zapanjuje one koji pamte, samo nekoliko godina unazad, eru učtivog ophođenja i sigurnosti. Karavan-vozila u Harlemu sada se zaustavljaju na samom trotoaru da bi prodavali krek ljudima kojih je i po 20 u redu. „Moji najgori snovi, najgori, nisu bili ni blizu ovome“, kaže Šakur Aldžuvani iz Obrazovnog programa Akcije mladih u oblasti građevinarstva. „Nikada nisam pomišljao da će toliko biti loše.“

Zašto ljudska bića, širom otvorenih očiju, srljaju u zavisnost od kokaina ili druge vrste zavisnosti? Nešto je strahovito pogrešno, jer su sve te zavisnosti u suštini samoubistvo. Samo će vrlo bolesna vrsta uništiti samu sebe. Ukoliko ubrzo ne dođe do neke promene, lako shvatljiv scenario za 21. vek može biti jedno polarizovano društvo – grozni ogromni zatvori i bolnice za kriminalce, žrtve Aids-a i žive leševe usled unošenja droge, i s druge strane „normalni“ ljudi koji crnče puno radno vreme da bi izdržavali one prve.

Jedan zloslutni oblak na ne tako dalekom horizontu nagoveštava moguću pojavu „nanovo rođenog“ Hitlera koji će podleći nečuvenom pritisku javnosti i smisliti jeftinije „konačno rešenje“, ovog puta za kriminalce, narkomane i razne nepoželjne. Nacizam je bio izbijanje na površinu podzemnog toka kolektivne demencije, koji samo čeka na pojavu krize ljudske jarosti.

Neki trezveni nereligijski analitičari sada otvoreno okrivljuju prebračni seks i bračnu nevernost kao osnovni uzrok našeg naglo naraslog sindroma siromaštvo-kriminal-zavisnost. Dok solidni brakovi skoro uvek vode razumnoj sreći i redu, porodice sa jednim roditeljem, uz nekoliko izuzetaka, gravitiraju ka nesagledivim nedostacima.

Da li je teško verovati u Boga ljubavi?

Daniel Mojnihan kaže da razbijene porodice „traže kaos i dobijaju ga. Kriminal, nasilje, nespokojstvo, nered ... skoro da su neizbežni“. TV i film propagiraju neverstvo svake vrste. To je moralno previranje koje je Isus prorekao za naše vreme: „Zbog mnogog bezakonja ohladneće ljubav mnogih.“ Ona se sve više hladi zato što ljudi više ne veruju u nju.

„Nepravda“ je bezakonje, unutrašnja pobuna srca protiv Božjih moralnih načela. Ukoliko smatramo da je teško pojmiti postojanje pravednog Boga, sve što treba da učinimo jeste da počnemo da promišljamo o stvarnosti zla. „Zato je stremljenje tela neprijateljstvo prema Bogu; jer se ne pokorava Božjem zakonu, niti može“ (Rimljanima 8,7). Tajna izopačene ljudske prirode dovoljna je da dokaže istinitost Biblije, zato što stvarnost zla pretpostavlja postojanje dobra, baš kao što senka pretpostavlja svetlost iza zaklona.

Bez obzira da li je osoba religiozna ili nije, on ili ona jedva da mogu poreći da smo došli do vremena koje je Isus detaljno opisao rečima: „Ljudi će izdisati od straha i očekivanja onoga što ide na svet“ (Luka 21,26). Što je čovek obavešteniji, to je i opsednutiji senkama sutrašnjice. Ali postoji nada. Dok svakodnevnosti postaju sve gore, postoji dobra vest koja biva sve bolja.

Naša mračna budućnost je osvetljena

Biblija stupa na pozornicu sa veličanstvenom porukom nade. Ona nas uverava da postoji jedan lični Bog, nebeski Otac, Stvoritelj-Spasitelj, koji stvarno voli ovaj „suludi“, svirepi, sebični, nasilni, nemoralni, đavolski svet.

Ta dobra vest odnosi prevagu nad svim lošim vestima zato što je On izvor ljubavi koja je pozitivna, aktivna i po svojoj prirodi mora biti delotvorna.

Najpoznatiji tekst u mnogim jezicima glasi: „Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jovan 3,16 Vukov prevod). Mnogima od nas teško pada da zagrlimo prljavo, odbojno ljudsko biće. Bog grli ovu planetu i privija je k srcu, ma koliko ona bila loša i prljava. On je kao otac koji grli svog izgubljenog sina, uzimajući zlo na sebe i čisteći ga. Ova ljubav je najčudesnija istina koju ljudski rod može da sagleda.

Ta nova ideja zapanjila je mudri svet novozavetnog doba. Verovatno je veliki procenat ljudi tada kao i danas verovao u neko Vrhovno Biće, ali je i rimskim patricijima i robovima bilo nepojmljivo da se Bog zaista stara za bezvredno čovečanstvo. Da On to čini, kako bi mogao da posmatra takve nepravde kao što su ropstvo, politička izopačenost i prolivanje krvi gladijatora u Koloseumu, a da ništa ne učini?

Zamislite do kakvog je komešanja dolazilo kad su apostoli isticali da Bog zaista *voli* podle, sebične, svirepe, loše ljude. Ne da On voli zlo u njima, nego voli *njih*. „Zar On voli robove, gladijatore, prostitutke, ubice, grabljive poreznike, svirepe imperatore?“ „Da“, govorili su apostoli. „Bog naime, nije poslao Sina u svet da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom“ (Jovan 3,17). Bila je to radikalna, revolucionarna ideja za ljude koji su Boga posmatrali kao nekog ko sasvim ravnodušno štiti dobre, a mrzi zle.

Međutim, ljudi nikada ne bi mogli da poveruju u takav preokret u redosledu starih vrednosti da nije postojao čvrst dokaz koji je to potkrepljivao. Apostoli moraju dokazati da nisu oni izmislili takvu ljubav, da ona nije plod njihove mašte. Dokaz je bio tu i neosporan: Dok su svirepi rimski vojnici ubijali Sina Božjeg, On je učinio nešto nezamislivo – voleo je svoje neprijatelje i molio se za njih: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine“ (Luka 23,34). Niko nije mogao da se seti da je bilo ko ikada ranije rekao nešto slično tome. Na očigled celom svetu, Hristos je dokazao da je „Bog... ljubav“ (1. Jovanova 4,8), ona istinska koju ljudski rod ne bi mogao da falsifikuje. I sada se svet našao u situaciji da bude preokrenut (Dela apostolska 17,6).

Ni neko stvorenje sa Marsa ne bi izazvalo veću zapanjenost od te nove ideje. Ljubav koja ne zavisi ni od lepote svog objekta ni od njegove dobrote? Ljubav koja ne samo što voli ružne i zle ljude bez vrednosti nego zacelo stvara vrednost u njima? Kad su ljudi čuli za to, hteli su da saznaju još više.

Najbolji mislioci toga doba veličali su ljubav Grkinje Alceste prema Admetusu kao vrhunsko otkrivenje božanske dobrote – ona je bila voljna da umre za *dobrog* čoveka. Apostoli su kazali: Ne, to nije ono pravo: „Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas... kad smo još bili grešnici“ (Rimljanima 5,8.10). Jevreji i Rimljani z gledali su se u čudu.

Čak i kad su verovali da postoji Bog, drevni narodi zamišljali su Ga kako boravi u uzvišenoj usamljenosti, očekujući da Ga ljudska bića sama potraže. Hristos Ga je otkrio u oštroj suprotnosti sa takvim gledištem, kao ličnog Spasitelja koji je „došao da potraži i spase ono što je propalo (izgubljeno – *Vukov prevod*)“ (Luka 19,10).

Praktična posledica te nove ideje o ljubavi

Ljudi koji su čuli tu vest postali su krajnje uzbuđeni i radosni. Sada njihovo jednolično postojanje poprima dragoceno značenje. Tuga, razočarenje, bol, čak i podnošenje robovanja i, da, mučenje, bivaju počast i nešto sveto u svetlosti takvog novog otkrivenja. Smrt je izgubila od svog užasa zato što joj je Hristos oduzeo žalac (1. Korinćanima 15,55-57). Sam Bog nam je došao sasvim blizu, govorili su, uzeo na sebe našu prirodu, patio sa nama, postao jedno sa nama! Svaki rob koji je poverovao postajao je princ a svaki princ koji bi verovao bio je spreman da klekne kraj svog roba.

Nije bilo kraja grananju ove zapanjujuće ideje. Dolazeći u ličnosti svoga Sina da potraži ono što je bilo izgubljeno, Bog je učinio nešto neshvatljivo. Spuštao se sve niže i niže do tako mračnih nivoa poniženosti da je dospeo do dubina iza kojih samo poniženje nije više postojalo.

Oni koji su slušali apostole videli su stepenike, ali ne one koji vode od čoveka ka Bogu, nego one kojima je On sišao do najdubljih dubina naše pale ljudske prirode. Ne samo što je napustio društvo anđela i ponizio se postavši čovek, nego je i rođen u jednoj prljavoj stračari gde su grube životinje potražile zaklon. Zatim, živio je životom seljanina, radeći najniže teške poslove. Na kraju života odlučio je da bude poslušan do konačne smrti, suočavajući se

neposredno sa njenim užasom, umesto da pokušava da izbegne kaznu kao što to čine samoubice.

I to nije sve. Ono što je učinilo da se ljudima prosto zavrti u glavi bila je priča da su Ga vođe Njegovog naroda, pošto su Ga najpre odbacile, na kraju razapele kao zločinca na rimskom krstu. To je značilo, kako su svi razumeli, da je On podneo krajnji emocionalni bol usled odbacivanja od strane Boga, jer se od davnina verovalo da „je proklet pred Bogom ko je obešen [na drvo]“ (5. Mojsijeva 21,23; Galatima 3,13). [O tome ćemo raspravljati u 6. poglavlju].

Sin Božji podneo je nešto što je bilo jednako paklu! On je žrtvovao ne samo svoj život ovde i sada, već i svoju nadu na večnost. O ovome su ljudi razmišljali i razgovarali po čitavu noć. Oni su se naprezali da bi „sa svima svetima mogli razumeti što je širina, i dužina, i visina, i dubina, i poznati Hristovu ljubav koja prevazilazi naše saznanje“ (Efescima 3,18.19). On nije mogao videti da će se Njegovo vaskrsenje zaista ostvariti.

U procesu sagledavanja tog božanskog dela, oslobađala se izvanredna sila koja menja život. Zaboravljajući i na svoj obrok dok su tragali za istinom, uviđali su da se sada suočavaju sa životom kao nova osoba. Drugačiji životni cilj sada je nadilazio bol ili zadovoljstvo. Takva ljubav ostvarivala je i ono nemoguće za ljude na visokim i najnižim položajima, za bogate i siromašne, slobodne i robove: ona je izbavljala „one koji su strahujući od smrti celoga života bili u ropstvu“ (Jevrejima 2,15). Zajednički imenilac koji se nalazio iza bola u svim ljudskim tugama potpuno je iščeznuo..... Pokušajte da dokučite kakvo su uzbuđenje ti ljudi osetili:

„Potom se pokazala Božja ljubav prema nama, što je Bog poslao u svet svog jedinorodnog Sina – da mi njime živimo... Ljubav (*agape*) je kod nas došla do savršenstva u tome da mi imamo pouzdanje na sudnji dan; jer kakav je on, takvi smo i mi na ovom svetu. U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah“ (1. Jovanova 4,9-18).

Hristovo vaskrsenje dokazuje istinitost jevanđelja

I kao kruna te slavne dobre vesti, Sin Božji ustao je iz mrtvih trećeg dana posle sramne smrti na krstu. Trijumfalno je izjavio da poseduje ključeve smrti i groba, tako da će i svi oni čija su srca cenila ogromnost Njegove revolucionarne ljubavi odneti sa Njim pobedu nad smrću (Otkrivenje 1,17.18).

Dinamika ove ljubavi koja menja život sadržana je u bescenom dragulju iz pera apostola Pavla. On govori zašto i kako su oni koji su verovali u tu ljubav pronašli silu u njenoj dobroj vesti:

„Jer Hristova ljubav nas obuzima kad smo došli do ovog zaključka: jedan je umro za sve, znači da su svi umrli. A on je umro za sve, da živi više ne žive sami za sebe, nego onome koji je za njih umro i vaskrsnut bio“ (2. Korinćanima 5,14.15).

Najzad, božanska istina prodrla je do najdubljih odbrambenih položaja našeg samoživog stava. Slično raketi sa glavom za toplotno navođenje, ona je potražila izvor sebičnosti koja mene stavlja na prvo mesto i uništila ga. Tako je koren iz koga su se razvili svi gorki plodovi ljudskog zla bio iščupan zahvaljujući toj poniznoj žrtvi i slavnom Hristovom vaskrsenju. Gotovo prekonoć, ljudska bića koja su počela da veruju, a prethodno bila podla, ružna, i svirepa preobrazila su se u ljubazne ljude koji se daju voleti. A oni u samom vrhu te grupe koji su mislili da imaju sve što im srce želi otkrili su koliko je svetovni uspeh prazan bez Hrista. To je učinila dobra vest.

Novozavetni dokument koji je napisao Pavle pruža nam delimičnu listu raznih kategorija oslobođenja od zavisnosti ostvarenog tim jednostavnim jevanđeljem. Vernici su nekadašnji „bludnici“, „idolopoklonici“, „preljubočinci“, „homoseksualci“, „sodomiti“, „kradljivci“,

„pohlepni“ (što bismo mi nazvali „zavisnici od šopinga“), kaže apostol skupu vernika u Korintu. Ali su oni doživeli oslobođenje od tih zala koja su ih obuzimala iznutra i postali „oprani“ i „posvećeni“, novi ljudi (videti 1. Korinćanima 6,9-11).

Ti ljudi nisu ništa posebno učinili da bi *ostvarili* to radosno i uzbudljivo oslobođenje iz psiholoških lanaca; oni su nešto *videli* i *poverovali* u to – u vest pomirenja koje je obavio Sin Božji. U jednom svetu gde je sebična svirepost bila tako uobičajena kao prljavština, ovo otkrivenje predstavljalo je neku vrstu katarze. Tokom hiljada godina ljudske istorije, nijedan filozof, dramski pisac, pesnik ili sveštenik nikada nije došao do takve zapanjujuće zamisli.

Ta ista dobra vest moćna je i danas

Ta Božja ljubav za grešnike još uvek je najbolja vest koju će iko ikada čuti. Ona je pozitivna, aktivna, istrajna, traga za izgubljenima te je, dakle, isto toliko moćna danas kao što je oduvek bila. Niko je ni na koji način ne može prenebregnuti. Bez obzira da li u nju verujete ili ne verujete. Niko ne može ostati neopredeljen pošto čuje njeno istinito objavljivanje.

Najužasnjiva zla našeg savremenog sveta potiču iz istog izvora ljudske sebičnosti koja je predstavljala prokletstvo sveta u doba apostola. Da li bi ta ista vest mogla da preobrazi trgovce kokainom i njihove zavisnike, prostitutke, one koji su proneverili tuđ novac, rasiste, ubice, senzualne materijaliste današnjeg vremena? Milioni ljudi kažu: DA. I što je još važnije, Sveti Duh preko Biblije kaže: DA. Ona isto tako preobražava imućne i obrazovane, samozadovoljne, tajkune tvrdog srca, naučnike i političare.

Tri pretpostavke su zašto *izgleda* da je teško poverovati u istinu o ovoj jedinstvenoj ljubavi: (a) Budući da ljudi koji poštuju sebe ne grle prljave, nezaslužne loše ljude, zašto bi Bog to činio? (b) Kako može jedan beskončani Bog imati osećanja kakva imamo mi ljudska bića? (c) Ako On zaista voli svet, zašto to ne dokaže *čineći* nešto da zaustavi srljanje današnjeg sveta u propast?

Mnogi pretpostavljaju da je nemoguće na to odgovoriti. Konvencionalna mudrost zaista ne može, ali upravo ovde Biblija preuzima inicijativu i neposredno pobija sumnje.

Pomenuta pitanja razmotrićemo u sledećem poglavlju.

ZAŠTO BOG NEŠTO NE UČINI?

Tačno je da mi ljudska bića ne volimo prljave, nezaslužne, loše ljude, ali Biblija kaže za Boga da ih On stvarno voli. To je posledica jedinstvenog kvaliteta Njegove ljubavi (Jovan 3,16).

Dok ljudska ljubav zavisi od lepote i dobrote svog objekta, Njegova ljubav je suverena i nezavisna. Upravo je zbog toga slobodna da voli i zle ljude. On ih je voleo u Hristu, i još uvek svojim rukama čvrsto grli ovaj svet (2. Korinćanima 5,19-21). On je još uvek dobri pastir koji traži svoju izgubljenju ovcu (Luka 15,3-7), tesno povezan sa čovečanstvom tako da naša patnja postaje Njegova patnja (videti 1. Korinćanima 12,12.26.27). Ljudski rod je jedno u Hristu, te je On sada deo naše porodice. On ne može da zaboravi svoju sopstvenu porodicu niti da je se odrekne!

Ovo je moga Oca svet,
pa i kad moćno izgleda zlo,
Bog je ipak Vladar svega.
O, neka nikad ne zaboravim to!

Ovo je moga Oca svet,
Zašto da mi srce tuži tada?
Gospod je car; nek nebo zvoni!
Zemlja nek kliče, jer Bog vlada!

Naš problem leži u nedovoljnom razlikovanju između onoga što mi nazivamo ljubavlju i prirode ljubavi koju otkriva Biblija. Kad ona kaže da je „Bog... ljubav“, u grčkom se tu koristi reč *agape*, strani pojam uvezen sa neba, nešto potpuno odsutno u urođenoj ovozemaljskoj svesti. Nijedna drevna religija izvan Starog zaveta nije imala mogućnosti čak ni da nagovesti njeno postojanje.

Ma koliko naučan bio naš um danas, ma koliko logičan i racionalan u svojim pokušajima da dovede u sumnju ličnost Boga, stvarnost ljubavi *agape* otvoreno se suočava sa nama. Možemo je negirati kao što slep čovek može poricati sunčevu svetlost, ali ako smo pošten, ona nam svedoči o ličnom Bogu punom ljubavi, koji je i Otac i Spasitelj svetlu. Ta ljubav blokira agnosticizam i ateizam sve do trenutaka kada je savest konačno ne prihvati, ili pak podlegne ciničnom neverovanju. Posle tog odbacivanja, čak ni Božji anđeli ne mogu više ništa da učine.

Nijedan istoričar, evolucionista, ili ateista ne mogu poreklo ljubavi *agape* povezati sa nekim drugim izvorom osim sa krstom podignutim na malom brdu izvan Jerusalima. Da su ribari-apostoli imali dovoljno plodan um da izmisle takvu ideju, oni bi zaslužili Pulicerovu nagradu svih vremena.

Kako može beskonačni Bog imati osećanja kakva mi imamo?

Veliki putnički avion koji eksplodira u vazduhu, poludeli ubica koji iz automata gađa nevinu decu u školskom dvorištu, zemljotres koji ubija hiljade usnulih ljudi – kako jedan svemoćni Bog posmatra takve stvari sa neba i dopušta da se događaju, ako voli i ima osećanja? Milioni ljudi hteli bi da veruju u Njega, ali se pitaju da li je On jedno pasivno Božanstvo poput Bude, odsutni Gospodar koji zanemaruju svoje zakupce na planeti Zemlji.

Ako je Biblija u pravu kad kaže da je Bog božanska osoba, lako je pretpostaviti da je On udobno smešten u savršenoj sigurnosti, besmrtn, da uživa u stalnom zadovoljstvu s

milijunima anđela koji Mu služe. S naše tačke gledišta, stanovnici Beverli Hilsa ne moraju da brinu o beskućnicima i prosjacima u Kalkuti.

Deizam je široko rasprostranjena pretpostavka da je Bog, mada postoji, hladno odsutan, prepuštajući nas našem neveštom „ja“. Kako takva ideja rađa sebičnost, ona je veoma loša vest. Ako je Broj Jedan ljubitelj broja jedan, zašto se i mi ne bismo isto tako ponašali? Pretpostavka da je Bog isto tako sebičan i ravnodušan kao mi predstavlja stvaran razlog zašto je „ja iznad svega“ postalo tako popularna filozofija. Sva sebičnost ovog sveta proističe ili iz pogrešnog pojma o Bogu ili od otvorenog odbacivanja istine.

Biblijska slika Božjeg pravog karaktera otkriva Ga kao Ličnost, koja ima i ljudsku dimenziju. On zacemento brine, On oseća zemaljske bolove i nije ravnodušan. On je osetljiv i saosećajan, što znači da duboko oseća patnju. U stvari, On ne može da se smiri sve dok se na Zemlji nalazi ijedna nesrećna osoba. Bol Njegovog srca je neprestan zato što je On beskrajno blizu ljudskog roda.

Na primer, Njegova uključenost u najtananije nijanse čežnji našeg srca je izuzetno praktična: „Ne prodaju li se dva vrapca za as? Pa nijedan od njih neće pasti na zemlju bez Oca vašega“ (Matej 10,29). On se kao deo nas do te mere unosi u sva naša iskustva da svojim nervnim završecima oseća naš bol tako potpuno kao i mi sami, čak daleko više, jer mi nikada nismo u punoj meri svesni potencijala patnje. Tinejdžer koji se odaje drogi ili nemoralu ne može da predvidi agoniju u svojoj budućnosti; Bog vidi i oseća sve to unapred. (O, kada bi i tinejdžeri to mogli!)

Govoreći o stradanju Božjih sledbenika na Zemlji, Isaija kaže: „U svakoj tuzi njihovoj on beše tužan... Podiže ih i nosi ih sve vreme“ (Isaija 63,9).

Hristovo ime je „Emanuilo“ što u prevodu znači „s nama Bog“ (Matej 1,23). Drugim rečima, nema bola koji ljudsko biće poznaje a da ga On već nije osetio. Isaija dalje objašnjava božansku svesnost naše patnje: „A on bolesti naše nosi i nemoći uze na se... On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na njemu našega mira radi“ (Isaija 53,4.5). Naše inače nesnošljivo postojanje može biti preobraženo jednostavnim verovanjem – koje se nažalost često odbacuje – da je Bog osećajna Osoba puna ljubavi.

Čak i usred nevolja, mi kao ljudska bića još uvek uživamo u ogromnom miru, mada možda nismo svesni njegovog pravog izvora. Isaija zapravo kaže sledeće: Niko od nas ne može osetiti dobrobit ijednog trenutka prolazne sreće koja mu biva „odobrena“, ukoliko račun božanskog Stradalnika nije već „zadužen“ umesto našeg. To je istina koja leži u osnovi svake ljudske radosti, svakog prolećnog dana, svake sočne jagode.

On je bio odbačen na Zemlji i prognan, jer su ljudi izjavili: „Nećemo da ovaj vlada nad nama“ (Luka 19,14). Umesto gorkog odbacivanja koje je On osetio, mi doživljavamo da nas On bezuslovno prihvata, baš kao i Otac. Čudno je što je On ne samo oprostio svojim ubicama, nego što nas u velikoj ljutini nije prepustio nezgodama naše ljudske sudbine. Mi uveliko zaslužujemo da ostanemo bez Njega, ali u najvećoj mogućoj meri On nas uverava: „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka sveta“ (Matej 28,20).

Isusov posao bio je da otkrije činjenice o karakteru svog Oca. Ne samo da su Hristos i Otac jedno, nego je Hristos, budući da je uzeo našu ljudsku prirodu, u stanju da se uživi u naše čežnje i naša iskustva. Ovo deluje zapanjujuće našem umu, jer smatramo da je teško poverovati da dobra vest može biti toliko dobra.

A jeste.

No, naše pitanje glasi: Ako je Bog toliko zainteresovan za nas, i ako je svemoćan, ako oseća naše patnje, kako može dopustiti da se zlo i dalje nastavlja?

Da li On čini sve što je u Njegovoj moći?

Biblija otkriva kosmički sukob koji se odvija iza scene. Postoji veoma dobar razlog za ono što, površno gledano, deluje kao Njegova nezainteresovanost. Istina je, pak, da je On vrlo

zainteresovan. Ali, On ima neprijatelja koji ratuje s Njim. To objašnjava ono što izgleda kao tajanstvena Božja nemoć.

Nas ne iznenađuju pobune i ratovi na Zemlji, ali ko bi očekivao da se tako nešto dogodi na nebu? A upravo se tamo začelo zlo:

„I posta rat na nebu; Mihailo (drugo ime za Hrista – videti Juda 9 i 1. Solunjanima 5,16) sa svojim anđelima zarati na aždaju. I aždaja i njeni anđeli zaratiše, ali ne odoleše i ne nađe im se više mesta na nebu. I bi zbačena velika aždaja, stara zmija, zvana đavo i satana, koja zavodi sav svet, ona bi zbačena na zemlju i njeni anđeli behu zbačeni s njom... Teško zemlji i moru, jer đavo siđe k vama s velikim gnevom znajući da ima malo vremena“ (Otkrivenje 12,7-12).

Tokom Drugog svetskog rata, podanici britanske krune prolazili su kroz teške muke. Na prestolu je u to vreme bio dobar i osećajan kralj Džordž VI sa svojom dražesnom kraljicom. Kralj je svakodnevno slušao vesti o razaranjima, i srce mu se kidalo dok je saučestvovao u agoniji svojih podanika. On bi rado okončao rat u bilo kom trenutku, samo da je mogao. Ali rat nije bio njegova zamisao. Adolf Hitler izazvao je sukob, i bezbednost Evrope iziskivala je da se rat vodi do gorkog kraja.

To je samo letimičan pogled na problem koji Bog ima. Neprijatelj je otpočeo veliki rat protiv Njega – i to je borba koju Bog nije izabrao. Kosmička drama sukoba između dobra i zla otpočela je u I činu – ratu na nebu u kome je sotona bio poražen. Drugi čin je naše delo, pobuna na ovoj planeti. Naši prvi roditelji, Adam i Eva, predali su ovaj svet vlasti Božjeg neprijatelja i sami postali zarobljenici. Ovde je pobunjenik uspeo da nadoknadi ono što je izgubio u I činu.

Božja ljubav nije mogla da napusti svet. Sama priroda te ljubavi zahtevala je od Njega da nas izbavi. I tako dolazimo do III čina. Otac mora da podnese težinu saosećanja sa ljudima u agoniji na ovoj planeti, dok veliki sukob između Hrista i sotone ne bude razrešen.

Hristos je došao pre dve hiljade godina da od vladara ovog sveta zatraži mesto koje Mu po pravu pripada. Da je bio prihvaćen, odavno bismo ostvarili svetski mir, bezbednost i sreću za kojima čeznemo. Ali pošto je bio odbačen, razapet, izbačen iz sopstvenog sveta, sama planeta je još uvek u pobuni protiv Njega i ne priznaje Njegov autoritet, baš kao što nacisti nisu priznavali autoritet Džordža VI ili Franklina Ruzvelta. Premda danas ima ljudi koji svim srcem prihvataju Hrista kao punopravnog Vladara ove planete, oni su u manjini, boreći se „podzemnim putevima“, da tako kažemo.

Gospod silno želi da se vrati na ovu planetu kako bi učinio kraj košmaru sebičnosti i greha sa svom pratećom svirepošću. On nipošto ne sedi besposlen, niti uživa u nebeskoj raskoši dok ovde besni rat. Njegova ljubav prema svetu je izuzetno jaka. Sam svemir jedva čeka na kosmički Dan pobeđe kada će okrutni neprijatelj zauvek biti poražen (Rimljanima 8,19-23).

Jedno od najdubljih otkrivenja Svetog pisma glasi da je jedan naš dan pred Bogom kao hiljadu godina (2. Petrova 3,8). Nama je najmračniji dan uvek kratak, jer je bol koji možemo da osetimo ograničen, samo naš sopstveni ili u najboljem slučaju saosećanje koje gajimo prema nekolicini nama bliskih osoba. Međutim, Bog u svojoj beskrajnoj osetljivosti mora osećati bol svakog čoveka na Zemlji. Sigurno je da Mu zbog toga jedan naš kolektivni dan mora izgledati kao hiljadu godina. On je daleko svesniji patnje nagomilane u jednom danu nego mi. Zamislite šta znači učestovati u agoniji miliona, da, milijardi ljudi! On nikada ne može da ode na spavanje poput nas (Psalam 121,3). Otuda Njegova tolika čežnja da se patnja okonča.

Njegovo rešenje za svetske probleme beskrajno je efikasno: nisu to samo flasteri koji privremeno rešavaju problem u spektakularnim ili beskorisnim eksperimentima. On mora dopreti do korena ljudskih problema – do grešne sebičnosti ušančene u ljudskom srcu. Sva patnja na ovom svetu je na neki način njena posledica. Da bi se rešio problem, taj izvor zla mora biti potpuno uklonjen. To ne znači da treba istrebiti sebične ljude, ali sebičnost mora biti

iskorenjena. Ovo se pak ostvaruje objavljivanjem i isticanjem dobre vesti o onome što je Hristos učinio na krstu i što nastavlja da čini kao Prvosveštenik ovog sveta, kao Spasitelj koji izbavlja od tog greha.

Sotona se tome suproti. Njegov uporan stav je njegova tvrdnja da Hristova žrtva i Njegova služba koja je u toku predstavljaju beskoristan posao. Pogledajte, osmehuje se on podrugljivo, svet je gori nego što je bio u trenutku kada je Sin Božji umro da bi ga spasao!

Da bi odgovorilo na tu optužbu, jevanđelje mora da proizvede divnu promenu u verovanju čovečanstva, i tako dokaže da plan spasenja nije napravljen uzalud. Tako stižemo do IV čina.

Postoji li takvo jevanđelje? Da li je ono *zaista* dobra vest? Ima li ono snage? Ako je to slučaj, kako deluje? Dragocena poruka koju Gospod šalje svetu nije gromoglasna i munjevita osuda greha, nego okrepljujuća vest o daleko izobilnijoj blagodati. Upravo to prodire do najvećih dubina ljudskog zla i menja srca.

Božji sadašnji problem

Kad se vi i ja molimo: „Molimo Te, Gospode, zašto ne *učiniš* nešto da pomogneš ovom jadnom svetu?“, On nam uzvraća odgovor: „Zašto *vi* nešto ne učinite?“ Time što je odbačen i razapet, Hristos je pobeđen na izborima na ovoj planeti. On ne može da izvrši državni udar ili uzurpira vlast tamo gde je nepoželjan, ali On može da radi u ljudima i preko ljudi koji Mu se predaju i odgovore na poziv Njegovog Svetog Duha.

On je „istinita svetlost koja osvetljava svakog čoveka“ „koji dolazi na svet“ [Vukov prevod] (Jovan 1,9). Nisu svi spremni da požele dobrodošlicu svetlosti i da je prime, ali hvala Bogu, neki ipak jesu. On je obavio svet atmosferom blagodati stvarnom poput vazduha koji udišemo. Oni koji odluče da je rado prihvate postaju Njegova deca i Njegovi saradnici.

On će imati saradnju „nevidljivih“ snaga koje su Mu odane u ovoj velikoj borbi, pružajući tu blagodat svetu na praktičan način. Jedine ruke koje On može da upotrebi, jedini glas preko kojeg može da govori, pripadaju nama.

Pobunjenik, nažalost, takođe ima svoje saradnike: hrišćane koji poriču jevanđelje. Kao što istinsko jevanđelje širi svetlost, tako njegovo poricanje širi tamu. Jevanđelje zvano tama deluje dobro u tom smislu što nas časti dobrim savetima, detaljnim uputstvima *šta* da činimo. Problem je u tome što mi ne znamo *kako* da činimo ono što je pravo. Ono što je potrebno da znamo jeste *šta* je Hristos činio i *šta* čini. Jedino to saznanje omogućiće nam da se preobrazimo.

No, ljudi skloni razmišljanju smatraju da Hristovo jevanđelje može biti obuzeto podmuklim, zamaskiranim legalizmom. To je ideja da „mi moramo da učinimo ovo“, „moramo da učinimo ono“, „moramo više da radimo“, „moramo da budemo verniji“, „moramo da zadobijemo pobedu“, „moramo više da proučavamo“. „Moramo više da se molimo“, „moramo više da svedočimo“ i tako *u beskraj*. Uvek postoji neka misao da treba da radimo ovo ili ono; nad nama visi dug, obaveza koja će nas smrviti. Suštinski otrov brige o samom sebi ostaje uprkos svim ljudskim naporima. Ros D. London, pišući u *Njuzviku*, 24. aprila 1989. kaže da „ukoliko čovek bira dobro da bi zadobio nebo a izbegao pakao, jednostavno postupa iz sebičnih interesa“. To je suština legalizma.

Mnogi se pridružuju Jevrejima Hristovog doba pitajući: „Šta da radimo da bismo činili dela Božja?“ Oni ne slušaju Isusov božanski odgovor, možda praćen uzdahom: „Ovo je delo Božje, da *verujete*“ (Jovan 6,28.29). Postoji skriveni strah od sile kakva je istinska vera, da na kraju nećemo imati dovoljno dobrih dela. Vekovima se pretpostavljalo da je jedina delotvorna motivacija strah od večne kazne ukoliko čovek ne postupa u svemu ispravno.

Međutim, iskrivljeno jevanđelje zasnovano na strahu može da proizvede samo frustraciju, obeshrabrenje i duhovnu nemoć. A opšte raširena sklonost *prepuštanju*, u gotovo svakoj religiji, svedoči o toj preovlađujućoj iskrivljenosti. Problem je u tome što vera nije shvaćena kao svesrdno prihvatanje nebeske ljubavi koja izgoni strah (1. Jovanova 4,17-19).

Odgovor je bolja motivacija

Čisto, istinito jevanđelje otkriva *veru koja deluje*. Otuda je ono „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16). Ono proizvodi svesrdno prihvatanje celokupne istine i poslušnost prema istini. Nadahnuti apostol kaže: „Jer sam odlučio da među vama znam samo Isusa Hrista – i to raspetoga... Moj govor i moja propoved ne beše u nagovorljivim rečima ljudske mudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile“ (1. Korinćanima 2,2.4). U ovim poslednjim danima Gospod je obećao da će takva vest ponovo biti objavljivana po celom svetu, vest koja nadilazi strah i stvarno ga „izgoni“.

Razlog zašto ona deluje ogleda se u tome što ona zamenjuje legalističke imperativne mogućnostima koje pruža jevanđelje: „I videh drugog anđela kako leti posred neba, imajući *večito jevanđelje* – da objavi ... svakoj narodnosti i svakom plemenu i jeziku i narodu.“ Taj anđeo nas poziva: „Bojte se Boga“, to jest da cenimo Njegov karakter, „i odajte mu slavu, jer dođe čas njegovoga suda“ (Otkrivenje 14,6.7 naglasio autor). Ideja je da Ga proslavljamo, da cenimo slavnu stvarnost Njegovog karaktera koji se otkriva u nesebičnoj ljubavi.

Posle prvog dolazi drugi anđeo noseći takođe dobru vest koja upozorava na vešti falsifikat: „I jedan drugi anđeo dođe za njim govoreći: pade, pade Vavilon veliki. Treći anđeo upućuje opomenu povodom još veštijeg budućeg falsifikata, najlukavijeg koji je svet ikada video: obožavanje zveri i njene ikone i primanje njenog „žiga“ (stihovi 8-11).

Čisto obnovljeno jevanđelje spremno je je za ovu ranu zoru dvadeset prvog veka. Ono se naziva večno jevanđelje zato što je koncentrisano u jednom blistavom zraku svetlosti, koji je nejasno sjao tokom prošlih vekova.

Knjiga Otkrivenje hrabri nas da se nadamo najboljem. Ta široka aktivnost na Zemlji nije uzaludna. Javlja se plod – ustaje narod širom sveta za koji Bog može pošteno da kaže: „Ovde je istrajnost svetih koji drže Božje zapovesti i veru u Isusa“ (12. stih). Dajući svog Sina svetu, Bog je napravio beskrajnu investiciju. I sada će se videti da se to isplatilo. Hristos nije uzalud dao sebe na žrtvu. Pojavljuje se narod koji to duboko ceni. Nade i strahovi neiskazanih milijardi iz svih vremena sabrani su u tom konačnom obećanju o izvršenom, ostvarenom pomirenju.

Tekst nas uverava da će On širom sveta imati narod koji će odslikavati lepotu Njegovog karaktera. Sami po sebi oni ne poseduju nikakvu urođenu dobrotu, ali kao što komadići razbijenog, dakle bezvrednog ogledala mogu da nas zaslepe usled odbijanja sunčevih zraka, tako će svaki vernik u Hristu odražavati delić Njegovog savršenog karaktera.

Ako je Bog „tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao“ pre dve hiljade godina, možemo biti sigurni da On još uvek tako voli svet danas da neće dozvoliti da ijedno ljudsko biće propusti da čuje koja je to dobra vest. Apostol Pavle to naziva „od vere nad pravde“ (*Vukov prevod*), što je delotvorna motivacija za promenu srca (Galatima 5,5.6). To konačno otkrivenje istine simbolično je predstavljeno u vidu „drugoga anđela kako silazi sa neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja bi obasjana njegovom slavom“ (Otkrivenje 18,1). Ljubav Božja, Hristov krst iziskuju blisko ispunjenje tog proročanstva. To je sledeća tačka na dnevnom redu ovog sveta.

Dobra vest otkriva tri slavne istine: Boga koji je nebeski Otac; Spasitelja koji kroz čitavu večnost ostaje član ljudske porodice, jedno sa nama; i Svetog Duha koji je Duh Hristov poslat da boravi u svakom ljudskom biću koje Mu poželi dobrodošlicu. Neka velika ličnost, kao što je predsednik naše države, može nam izgledati bliska zahvaljujući TV ekranu, ali ostaje prolazno ljudsko biće koje zapravo može biti blisko samo šaćici ljudi u malom krugu prisnih osoba. Hristos je svakome od nas pojedinačno bliži nego što to može biti bilo koje ljudsko biće, zato što On dolazi uz prisutnost Svetog Duha.

Može li iko biti potišten ako poveruje u tako dobru vest?

MLADALAČKO TRAGANJE ZA SMISLOM ŽIVOTA

Misaoni mladi ljudi jedva da mogu biti neodlučni kad je reč o njihovim ubeđenjima. Kad im religija izgleda smisljena, njihova predanost biva bezrezervna. Ali ako ona to nije, skloni su da sve odbace.

Neki održavaju religiju podstaknuti generacijama dugom porodičnom tradicijom. Nominalni katolički, protestantski ili jevrejski religijski koreni se uvažavaju. Ali „tradicionalna“ hrišćanska omladina koja danas živi u bezbožnom društvu nailazi na sukob kad treba da izađe na kraj sa jedinstvenim zahtevima biblijskog hrišćanstva. Pritisci sekularnog sveta već su dovoljno ozbiljni, pa još kad i prijatelji nipodaštavaju njihova biblijska ubeđenja, mnogi iskreni mladi ljudi počinju da se pitaju da li je biti hrišćanin vredno sveg tog truda i muka.

Jedan crkveni vođa je jadikovao: „Skoro svaki odrastao čovek sklon razmišljanju brine zbog sve gore situacije među našim članovima adolescentima. Zabrinutost i nervoza su opšta pojava.“ Prazna sedišta u našem omladinskom odeljenju i na bogoslužjenjima vrlo često predstavljaju rečito svedočanstvo. Skoro svaki crkveni odbor može zapaziti, iz prve ruke, koliko je ozbiljno opadanje vernosti kod mladih. Iako neki možda i održavaju veze sa Crkvom zato što se njihov društveni život okreće oko nje, samo fizičko prisustvo u crkvi često može biti maska za duboku duhovnu prazninu.

Evo nekih dokumentovanih opaski mladih, odgajenih u hrišćanskim domovima, o tome šta misle o religiji. Na neki način oni je vide kao lošu vest. Oni nikad ne bi mogli reći tako nešto kada bi novozavetno „večno jevanđelje“ shvatili kao istinsku dobru vest:

„Dosadna i ometa čoveka.“

„Ona je samo skup pravila – čini i ne čini.“

„Nemam nikakvog mišljenja u vezi sa religijom.“

„Nešto obrednog tipa. Emocionalni uzleti i padovi.“¹

Među onima koji pokušavaju da se održe neretko se javlja duboka duhovna frustracija. Odviše je teško biti dobar, misle oni. Slediti Hrista u savremenom društvu liči na mučnu borbu. Malo njih ima hrabrosti da izdrži. Evo još nekih tipičnih primedbi koje je zabeležio dr Rodžer Dadli:

„Moram mnogo da radim ako želim da budem spasen.“

„Kamo sreće kad bih bio potpuno dobar, ali to nije uvek lako.“

„Hoću da služim Bogu, ali smatram da je to veoma teško.“

„Ne bih mogao da idem kroz život sa svim tim pravilima: ovo čini a ono nemoj. Ali pretpostavljam da ću ipak morati ukoliko želim da stignem u nebo.“²

Stavovi mladih često su samo demaskirani, otvoreno ispoljeni stavovi odraslih. Odrasli obično vide nivo sopstvene pobožnosti preslikan u njihovoj deci. Eto kako se erozija moralnih vrednosti stalno produžuje. Neko zlo zatrovalo je život na ovoj planeti. Druge komparativne ankete o mladima u javnim školama otkrivaju da alarmantno veliki broj neće da podnese bilo kakvu žrtvu radi moralnih ili duhovnih vrednosti.

¹ Roger Dudley, *Why Teenagers Reject Religion*, (Review and Herald, 1978), str. 20.21

² Isto, str. 9.17

Da bismo pokazali bezrezervnu odanost Hristu o kojoj govori Novi zavet, potreban nam je hranljivi sastojak koji nedostaje u našoj standardnoj duhovnoj hrani. Problem nije u tome što je današnja mladež po prirodi gora od prethodnih naraštaja; oni jednostavno pate od duhovne neuhranjenosti.

Negde između klevke i koledža, hrišćanska omladina upila je izvesnu ideju o jevanđelju koja je motivisana strahom. A takav strah ne uspeva da ih sačuva kad dođe iskušenje. Oni rezonuju da je sadašnje zadovoljstvo dva puta vrednije od onog u nebeskoj budućnosti, i da strah da će izgubiti nešto od uzbuđenja ovog sveta baca u zasenak strah da će izgubiti budući svet. Strah od pakla i nada na nagradu na nebu predstavljaju spektakularne promašaje kad je u pitanju uspešna motivacija za mlade.

Mladi nisu jedini problem

Otkuda to da smo, što se drugi Hristov dolazak više približava, sve manje motivisani dobrom veću o tome? Zašto nismo u stanju da sagledamo tu zvezdu koja je tako jasno blistala za apostole, reformatore i misionare-pionire iz prethodnih naraštaja?

Jedan odgovor nalazimo u dva vida izvrtnja hrišćanstva koji su nastajali tokom vekova crkvene istorije. Oba ubacuju otrov u duhovnu hranu:

(a) Jedan je krajnje krut, autoritativan kult - biti na liniji i u skladu sa pravilima i visokim spoljnim merilima. Taj visoki učinak se iziskuje da čovek ne bude odbačen na Božjem konačnom sudu. Osnovna ideja je da je teško slediti Hrista na pravi način, a da je istovremeno lako biti izgubljen. Mladi često imaju utisak da učitelji ne pate baš od nesanice ako učenik padne na završnom ispitu; i tu ideju prenose u svoje utiske o Bogu. Izgleda da se i On neće mnogo brinuti ako oni padnu na svom velikom završnom ispitu na kraju života. On je uradio svoj deo dosta davno, kao što je učitelj učinio sve sa svoje strane prenoseći im sadržaj časa, a sada je na njima da urade domaći zadatak i da dalje napreduju.

Za mnoge, ovo je „tradicionalno“ jevanđelje. Oni često osećaju da ne mogu napred, da je breme odveć teško. Da li je njihov utisak u redu ili ne, nije ono što hoćemo da naglasimo, nego *ono što smo im omogućili da ostvare*, a to je u stvari bitno.

(b) Suprotna krajnost postala je popularna, posebno u urbanim sredinama – opušteni stav liberalizma gde je sve prihvatljivo. Time se umanjuje neophodnost pa čak i mogućnost istinske pravednosti ili poslušnost Božjem svetom zakonu. Nemoguće je da ga bilo ko održi, ističe ovakvo gledište. Stoga On to i ne očekuje od nas. Pokušaj da budeš moralan ako možeš, ali ako to nije lako, pouzdaj se u Njegovu popustljivost i dedovsku blagost. On će vam oprostiti. „Povremene omaške“ moralne prirode sasvim se normalno očekuju. Pošto je Isus naš Zamenik, Njegova savršena poslušnost mora postati naše pokrivalo umesto mitske poslušnosti koja nam nikada nije bila moguća. Ozbiljni i misaoni hrišćani bili su naivni u svojoj striktnosti. Tako veli alternativno „jevanđelje“.

Svaka od te dve krajnosti predstavlja protestnu reakciju u odnosu na onu drugu. I svaka proizvodi pometnju u umu i srcu mladih. Tradicionalna krajnje konzervativna filozofija rađa ili ozlojeđenost sa buntovništvom, ili ponos ukoliko čovek zamišlja da je na visini zahteva. Liberalna filozofija rađa ravnodušnost zato što izvrgava podsmehu osveštana visoka merila i podrazumeva da nema budućeg suda za ljude koji pretpostavljaju da ne mogu živeti po njima.

Mladi pod unakrsnom vatrom na ničijoj zemlji

Patetično gledano, iskreni konzervativci naglašavaju koliko je teška i gotovo nemoguća staza prema nebu. Mladi slikaju Boga kako ukazuje na strmou stazu ka spasenju: „Želite da idete na nebo? To je neravan, kamenit, trnovit put; Nadam se da ćete uspeti. Mnogi ljudi nisu. Neću biti iznenađen ako i vi napravite promašaj. Ako ne uspete, imamo nekog drugog koji čeka da preuzme vašu krunu.“ Mnogi misle da se njihovo odsustvo na nebu neće ni primetiti. Zašto onda da pokušavaju i da se trude? Zašto da izgube *oba* sveta?

Suprotna jeres bezbrižne opuštenosti paradira svetovnošću i senzualnošću uprkos božanskim opomenama. Međutim, isto tako sigurno kao što kruti tradicionalizam *odvlači* ljude od Hrista, i teologija „sve je dozvoljeno“ *mami* ih da odu daleko od Njega.

Čisto novozavetno jevanđelje donosi osvežavajuću dobru vest. Problem se može ispraviti. Sa takvom armijom mladih koji su dobro obavješteni i pred kojima se nalazi izazov jevanđelja istine, svet zaista može biti osvetljen slavom te vesti.

Postoji uzrok za našu opštu nelagodu mlakosti, naš legalizam i duhovnu nemoć. Ti problemi nisu svojstveni biblijskoj vesti. *Oni su posledica njenog smrtonosnog izopačavanja*. Neka gigantska sila u istoriji pomračila je prvobitnu jevanđeosku vest i zamenila je iskrivljenom verzijom koja je pokvarila svet. Ta sila je mistični Vavilon iz Otkrivenja. (Videti Otkrivenje 14,8; 16,19; 17; 18; uporediti Danilo 7,19-26; 8,9-25).

Ta duga kampanja u cilju iskrivljavanja i izopačavanja čiste poruke dobre vesti opteretila je svet nepotrebnom agonijom. I priroda i Crkva užasavaju se vakuuma. A „Vavilon“ je stvorio vakuum u koji su pohrlile pomenute alternativne jeresi – kruti tradicionalizam i labavi liberalizam. Obe poriču suštinske elemente jevanđeoske vesti. Obe umiru od gladi za njenim jedinstvenim hranljivim sastojcima. Obe krajnosti biju bitku već decenijama i nijedna da pobedi. I dok se borba oteže u nedogled, neprestano teče reka iskrenih mladih ljudi - zbunjenih i obeshrabrenih.

Novozavetna jevanđeoska vest prikazala je izuzetno zanimljivog Hrista kao istinskog Vođu svih onih koji cene Njegovu dobru vest. Apostoli i rani hrišćani potpuno su se uživiljavali u Njegova osećanja i način mišljenja. To jedinstvo s Njim je ono što mnogi današnji mladi nisu osetili. No, nije njihova greška što su u velikoj meri bili lišeni vizije koja je tako jasno blistala u apostolskoj vesti. Ne možemo kriviti bespomoćne ljude što su gladni ili pothranjeni. Vreme je da čujemo istinsku dobru vest koja nadoknađuje nedostatak delotvorne motivacije. Obilje greha iziskuje još veće obilje blagodati, a Bog je obećao da je blagodat spremna.

Zašto je novozavetno rešenje delotvorno

Novozavetna vest bila je krajnje uzbudljiva, jasna i povezana sa životom. Ona je zapalila iskustvo „prve ljubavi“ u srcima onih koji su je čuli. Postoje određeni razlozi zašto je njen duhovni rod efikasan i danas.

1) Ona govori istinu o Gospodu čija je ljubav aktivna, a ne pasivna. Hristos je viđen kao Dobri Pastir koji traži svoju izgublenu ovцу, a ne da izgublenu ovцу ostavlja da traži svog pastira. Spasenje ne zavisi od toga da mi držimo Boga za ruku, već od našeg verovanja da On nas drži za ruku (Isaija 41,13). Na jedan veoma praktičan način koji prevazilazi teološko cepidlačenje, jevanđelje je vest o spasenju samo verom – verom koja deluje, a ne verom i delima. (Galatima 5,6; grčka reč glasi „pokrenuti“, „osnažiti“).

2) Hristos je predstavljen kao Spasitelj koji je „blizu“, a ne „daleko“. Ova ideja je osvežavajuće različita od onih kojih se ljudi obično drže u naše vreme. Gledište da je Hristos uzeo na sebe samo nepalu, bezgrešnu Adamovu prirodu pre pada zaostavština je srednjovekovnog hrišćanstva koje je propustilo da oceni koliko je potpuno Bog postao čovek u Hristu. Suprotna istina o tome koliko nam je Hristos blizu uveliko nadilazi teološke rasprave: to je divna „praktična pobožnost“. Kao što ćemo videti u 10. poglavlju, koncept „Hristove pravednosti“ je besmislen ako se odvoji od jedinstvene novozavetne istine da je On uzeo našu palu, grešnu prirodu, a ipak ostao bezgrešan i živeo bezgrešnim životom. On ne može istinski biti naša Zamena ukoliko nije istinski zauzeo naše mesto, Emanuilo, „s nama Bog“.

3) Opravdanje verom biva uzdignuto iznad doktrinarnih sitničavih prepirki i postaje vitalna, udarna vest o jedinstvu s Hristom. Tako ona motiviše pokajničkog grešnika koji veruje da se radosno pokorava Božjem zakonu. Pobožnost više nije nešto teško, a žrtvovanje sebe za Hrista postaje pravo uživanje. Ako se ova istina shvati, predanost Hristu koju su ispoljavali apostoli biva ne samo moguća nego i izvesna, čak i u ovim poslednjim godinama dvadesetog

veka sa njegovim svetlucavim nagradama koje nudi onima koji sebe stavljaju na prvo mesto i jure za zadovoljstvima.

4) Dva zaveta, „doktrina“ koja se često posmatra kao suva i dosadna teologija, postaje uzbudljiva, zanimljiva i privlačna vest. Pavlov koncept nadilazi sebičnu motivaciju i aktivira uspavanu sposobnost u otvrdnulom, naizgled neosetljivom srcu da voli. Čini se da je duhovno ropstvo neprestanog poraza i depresije direktan plod široko rasprostranjenog „starozavetnog“ učenja koje je pogrešno shvaćeno kao „novi zavet“. Mnogi koji misle da su otišli suviše daleko, da su im srca suviše hladna da nauče da „veruju“ osećaju kako im suze naviru na oči kad u novozavetnoj istini otkriju duhovnu silu. (O tome će biti reči u 11. poglavlju). I opet, „doktrina“ nadilazi teologiju i postaje praktično hrišćansko življenje.

5) Jevanđelje preseca Gordijev čvor sebične motivacije koja se nalazi u osnovi blaziranog licemerja tako odvratnog mnogim mladima. Čista novozavetna ideja motiviše na svesrdno poštovanje jedinstvene Hristove ljubavi koja Ga je odvela na krst. Zahvaljujući potpunoj jednostavnosti te vesti sa njenim *izvodljivim* zahtevima i imperativima, ukidaju se i strah koji obeshrabruje današnje mlade i dosada koja ih umara. To takođe pruža duhovnu energiju koja napaja doživotnu predanost Hristu.

6) Mnogi od nas shvataju da je nemoguće pročitati sve hrišćanske knjige koje se danas izdaju. Ali ono što se ne može ostvariti putem doživotnog dubokog proučavanja može se dogoditi u vrlo kratkom vremenskom razdoblju ako shvatimo tu vest o još izobilnijoj blagodati. Ona izaziva glad i žeđ za Rečju Božjom koja nagoni onoga ko veruje u Hrista da istražuje Bibliju da bi je razumeo. Čovek više ne mora sebe da primorava da krene s programom molitvenog proučavanja i molitve, zdrava osoba ne mora više da navija svoj budilnik kako bi se setila da svakodnevno uzima svoje obroke. Zdrav apetit sada brine o tom problemu!

Uključeno je i srce, a ne samo glava

Jedna duhovna pesma koja nadahnjuje nadom iskazuje na neki način uzbudljivost ove vesti:

Ja pevam o ljubavi Hrista Spasa,
koji pod teškim krstom hoda,
da bi u tajni Njegovog prisustva
moje ropstvo bilo sloboda.
On je došao da „zavije ranjene“,
u klonuloj duši On da caruje,
„ulje radosti umesto žalosti“
i „nakit umesto pepela“ daruje.

Ja pevam o lepoti jevanđelja,
Koje ne seje trnje, već cveće.
Koje me poziva da samotnima
delim osmehe i zrake sreće.
Ono „odelo za pohvalu“ svima
Umesto „duha tužnoga“ nudi;
I „nakit umesto pepela“ daje,
razgoni senke i radost budi.

– J.G. Kreb

Mladi danas koji imaju sreće da čuju vest osećaju istu izvanrednu motivaciju koja snažno obuzima njihova srca. Strah koji ih nagrizava zbog neizvesne budućnosti ili pak savremenog terorizma izčezava zato što vest ponovo osvaja srce privlačnošću Novog zaveta i čini da se u

nama ostvari Hristov identitet. Sada možemo oživeti novozavetno jevanđelje čak potpunije nego što je to učinila vest reformatora u 16. veku, ma koliko da je bila čudesna.

S druge strane, senzualnost, apetit, bogatstvo, ljubav prema dokolici i zadovoljstvima, instinkt za zarađivanjem novca, stav da sam ja na prvom mestu, privlačnosti našeg svetlucavog elektronskog doba, sve to gubi čar za onoga koje je shvatio vest o Hristovoj pravednosti. Ljubav prema svetu ne može da preživi pri njenoj prodornoj svetlosti, a ne može ni konzervativna mlakost.

To nije zato što su oni koji veruju u dobru vest sačinjeni od nečeg ozbiljnijeg i boljeg nego što su to ostali. Oni su jednostavno *videli nešto* što ostali još nisu.

Pogledajmo šta je to.

USKORO HRISTOV DRUGI DOLAZAK: ŠTA ZNAČI TO „USKORO“?

Većina hrišćana veruje da je Drugi Hristov dolazak blizu. To je dobro, zato što je veoma tačno, čak više nego što mislimo. Ali ko *voli* tu misao da je on blizu? Osim nekih starih ili bolesnih ljudi, ili zatvorenika, ko zaista *želi* da Hristos uskoro dođe?

U prvoj polovini devetnaestog stoleća mnogi smerni hrišćani počeli su da gaje takvu jednu želju. Mada članovi raznih denominacija, oni su otkrili u simbolizmu knjiga Danilo i Otkrivenje proročku mapu koja prethodno nije bila dobro shvaćena.

Sve crkve su tokom mnogih vekova pretpostavljale da su pomenute knjige „zapečaćene“. Međutim, tim istražiocima proročanstava, Danilo i Otkrivenje postali su nešto stvarno, podstičući u njima uverenje da je mučno putovanje ljudskog roda u ovom svetu greha na pragu da bude okončano.

Iako je više pojedinaca tokom vekova uvek govorilo o mogućoj blizini Hristovog dolaska, nije se nikada ranije javio nijedan značajniji pokret koji bi shvatao kako niz jasno povezanih biblijskih proročanstava dokazuje da je on zaista blizu.

Bilo je to kao da je Crkva spavala dubokim snom gotovo osamnaest vekova i iznenada se probudila za jedno novo iskustvo – nagoveštavanje bliskog Isusovog povratka. Taj izvanredno novi život usledio je po isteku proročkog perioda od 1260 godina kada je 1798. godine otpočelo „vreme posletka“.¹ Bila je to velika dobra vest, i sada su ovi hrišćani počeli da je objavljuju drugima.

Možete zamisliti kako su ti ljubitelji Biblije radosno pratili „znake“ na proročkoj mapi. Misao o Njegovom povratku i uspostavljanju Njegovog carstva za njih su predstavljali veću radost nego što bi veliki dobitak na lutriji bio za ljude danas. O ličnom dolasku ljubljenog Spasitelja za njihovog života govorilo se kao o „blaženoj nadi“.

Vest da je putovanje grešnog sveta skoro završeno bila im je uzbudljiva ne zato što su oni čeznuli za olakšanjem od muka i lišavanja devetnaestog veka, ma koliko da je sve to bilo teško, već zato što su njihova srca bila u jedinstvu sa Hristom. Oni su Ga uvažavali kao Ličnost. Duboko su cenili Njegov karakter nesebične ljubavi. Odnos s Njim bio im je draži od bilo kog drugog ljudskog odnosa. Bilo je to obožavanje.

Kod tih ljudi nije postojao sebični interes koji bi zamračio blistavi plamen takve pobožnosti. U brzom proticanju vekova koje slika knjiga Otkrivenje, oni se mogu prepoznati kao pokret simbolično prikazan prvom anđeoskom vešču iz 14. poglavlja – stihovi 6.7. Taj širom sveta rasprostranjen pokret upućivao je poziv svim „stanovnicima zemlje“: „Bojte se Boga i odajte mu slavu... i poklonite se Tvorcu neba i zemlje.“

„Prvi“ od apostolskih vremena

Upravo je u tom pokretu 1840. godine Isus mogao prvi put od vremena apostola da pronade na Zemlji *zajednicu* vernika čija su srca bila povezana s Njegovim, u radosnom očekivanju Njegovog skorog povratka. Bilo je to nešto tako posebno baš kao i osećanja neveste

¹ Danilo 7,25; 11,33-35; 12,4; Otkrivenje 12,6.14; 13,5. Skoro bez izuzetka, biblijski naučnici iz svih protestantskih crkava u to vreme priznavali su princip „dan=godina“ u razumevanju vremenskih proročanstava (4. Mojsijeva 14,34; Jezekilj 4,6). Činjenica da Otkrivenje ponavlja 1260 dana jeste dokaz da se to nije moglo doslovno ispuniti u starozavetnim vremenima. Budući da su i Danilo i Otkrivenje zaokupljeni kosmičkim sukobom između Hrista i sotone i to opisuju pomoću simbola, očigledno je da su i vremenski periodi takođe simbolički.

prema ženiku² kad se uporede sa osećanjima devojčice koja na svadbi nosi cveće. Oni su bili među onima za koje je Isus rekao: „Blaženi su koji ne videše – a poverovaše“ (Jovan 20,29).

Ove pionire obeležavala je pobožnost slična onoj koju su rani hrišćani pokazali na dan Pedesetnice. Ona se naglo širila kroz vekove poput vatre koju raspiruje vetar. Jedan pomorski kapetan potrošio je svoju životnu uštedevinu na objavljivanje vesti tako da je starost dočekao bez prebijene pare.³ Jedan mladi čovek koji je diplomirao na koledžu napustio je karijeru koja je mnogo obećavala a latio se, uz mnoge muke i lišavanja, da izdaje literaturu i tako širi vest. Njegova sestra prerano je potrošila snagu svoje mladosti.⁴ Ostali su prodavali farme i davali novac za delo. Mladi ljudi svesrdno su radili na onome što je nazvano adventni pokret. Neki su putovali u prekomorske zemlje podnoseći tegobe kao pioniri misionari, nikad ne misleći na ličnu nagradu. Ukus „blažene nade“ bio je u njihovim „ustima sladak kao med“ (videti Otkrivenje 10,9. Ovo poglavlje opisuje adventno iskustvo).

Požutele stranice njihovih pisama i časopisa svedoče o radosti koju su oni imali zbog „blažene nade“. Otkrivenje poistovećuje nevestino očekivanje sjedinjenja sa svojim ženikom sa uzbuđenjem zbog vesti koja je iznedrila veliki Drugi adventni pokret. Ljudi koji su tada voleli tu vest često su bili izvrgnuti ruglu, dok sada mnogi tvrde da veruju u Drugi dolazak. (Videti Otkrivenje 19,6.7)

Hladna teologija i prozaična matematika koje nastoje da razmrse Danilovih 2300 ili 1290 „dana“ nikada ne bi mogle da pokrenu ljudska srca i osećanja kao što je to učinila ta vest. Oni su se upravo spremali da dobrodošlicom pozdrave svog Ljubljenog koji je bio odsutan dugo, dugo vremena. Nije to bila površna osećajnost, već snažno iskustvo koje su ljudi toga doba nazivali „delo srca“, čista istinska radost, prepuštanje spremno na rizik, što neki mladi uzalud traže u opijenosti izazvanoj drogom. Današnja mladež nikad ne postiže takvo iskustvo jer nalazi samo njegov jadni falsifikat. Sveti Duh ispoljio je svoje svečano prisustvo u tom adventnom pokretu, a rezultat je bio trezveno, razumno, doživotno uzbuđenje za one koji su u Reči videli vest.

Sva zanesenost nedozvoljene ljubavi, svaka idolatrija čak i kad je u pitanju vredna ljudska ljubav, predstavljaju uzaludno traganje za stvarnošću koja postoji samo u Hristu. Tajanstveni šarm koji blista na privlačnom ljudskom licu samo je blede odblesak svetlosti Njegovog lica. Romeo i Julija umiru zato što nisu uspeli da Ga vide. Gilda peva svoju divnu ariju „Caro Norme“ u *Rigoletu* da bi izrazila ljubav prema svom Valteru, ne znajući da je jedino ime koje donosi večno uzbuđenje Isusovo ime.

Mladima kojima se dopala misao o Hristovom povratku nije bila potrebna zavisnost od bilo kakve hemijske supstance, nikakva *ljubavna afera* da bi izlečili dušu od osećaja dosade. Oni su iz prve ruke znali za uzbuđenje koje je Čarlsa Veslija nadahnulo da zapeva: „Isus, Onaj koji ljubi moju dušu.“ Oni su ponovo otkrili ono što je mladi Savle iz Tarsa našao na svom putu za Damask, kada je slavna svetlost zaslepela njegove oči a zauvek obasjala njegovu dušu. Pavle nikada nije bio neposlušan u odnosu na nebesku viziju i tako se držao sve do onoga dana kada je ugledao sunčevu svetlost poslednji put, dok se dželatova sekira spuštala prema njemu. On je zaveštao svoju radost „svima koji su svu ljubav posvetili njegovom dolasku“ (2. Timotiju 4,8).

Ova veza ljubavi sa Hristom predstavlja istinsko hrišćanstvo

Više nego uobičajena motivisanost strahom od suđenja i nada na ličnu nagradu na nebu predstavljaju patetično iskrivljavanje jevanđelja. Ovi mladi pioniri znali su unekoliko za izvanrednu veru koja je obuzimala srca hrišćana apostolskog doba. Mnogo pre njegovog vremena, mučenici u Rimskoj imperiji mogli su da zapevaju himnu Ajzaka Votsa:

² Mladoženji

³ Joseph Bates. Videti Mervyn Maxwell, *Tell it to the World* (Boise, Idaho, Pacific Press, 1976), str. 74-84.

⁴ Isto, str. 95-105.

„Kada gledam čudesni krst Golgote,
Na kojemu Gospod slave strada,
Tad sve je ništa spram te lepote,
I gordost moja u prah pada.
I kada bi sav svet pripao meni,
Time bih vratio tek mali deo,
Jer Božja ljubav što me pleni,
Zahteva dušu i život ceo.“

– Ajzak Vots

Za ove iskrene vernike biti sa Isusom značilo je da su kao na nebu, zato što su u svom srcu cenili ljubav koja Ga je odvela na krst. Uprkos teškim ekonomskim uslovima, nikakva žrtva nije im bila teška kad je u pitanju bila istina. Ni misionarska služba, ni dobrovoljno izgnanstvo radi ostvarivanja misije u osami „mračnih“ stranih zemalja nisu predstavljali mučno lišavanje. Poziv u službu nije bio praćen pitanjima o plati, olakšicama, klimi, smeštaju ili uslovima rada. Beneficije, zdravstvene ili u pogledu penzije, nisu im uopšte padale na pamet. Isus je rekao: „Idite!“ i *zajednica s Njim* bila je dovoljna nagrada.

Pomisao na „blaženu nadu“ podržavala ih je kroz iskušenja koja je, po našem shvatanju, teže podnositi danas kada svest o blizini Gospodnjeg dolaska kao da nestaje iz naše vizije na kraju dvadesetog stoleća. Naše najjednostavnije pogodnosti i luksuz za njih bi bili nezamislivi, a ipak, što više imamo, to smo - čini se - manje radi da Gospodu posvetimo deo onoga što posedujemo.

Zašto je naše ljudsko srce tako uvelo, kao pomorandža koju smo odavno ostavili na polici? Da li gubimo nadu na Isusov povratak? Ljudi svuda pitaju: „Možemo li nastaviti večito da govorimo da će Hristos „uskoro“ doći?“ Zašto se vreme produžilo decenijama posle trenutka kada su ljudi shvatili da je „blizu“ i da „vremena malo ima“? Da li je to zbog toga što mi zapravo ne želimo da On dođe?

Zašto se Hristov dolazak tako dugo odlaže

Postoji široko rasprostranjeno shvatanje da je Bog predodredio vreme Hristovog dolaska i fiksirao datum. Nebeski časovnik ima čvrsto ugrađen mehanizam, a sve što mi možemo učiniti jeste da iskoristimo ovaj svet i život dok posmatramo kako taj nebeski mehanizam pokreće vreme i evo - Hristos dolazi na oblacima nebeskim. To bi značilo da oni koji Ga slede verom ne mogu ništa učiniti da ubrzaju ili odgode Njegov dolazak. Ta ideja je izdanak kalvinizma, doktrine koja naglašava suvereno predodređenje unutar Božje volje.

Postoje Isusove izjave koje kao da ukazuju da je vreme Drugog dolaska nešto „uslovljeno“, to jest, njegovo ostvarenje zavisi od vernosti Božjeg naroda. Na primer, Isus je ispričao ovu parabolu:

„I govoraše: tako je carstvo Božje kao kad čovek baci seme na zemlju, i spava i ustaje noću i danju, a seme niče i raste – sam ne zna kako. Zemlja sama od sebe donosi rod, prvo stabljiku, zatim klas, onda puno žita u klasu. A kad rod dopusti, odmah šalje srp, jer je žetva nastala“ (Marko 4,26-29).

Iznoseći tu parabolu, Isus je očigledno nameravao da govori o vremenu svog povratka, zato što se isti simbol pojavljuje u slici Njegovog dolaska u Otkrivenju. Nešto se značajno događa što Mu omogućuje da najzad dođe:

„I videh, i vidi, beli oblak, a na oblaku seđaše neko sličan Sinu čovečijem, sa zlatnim vencem na glavi i oštrim srpom u ruci. I jedan drugi anđeo iziđe iz hrama vičući snažnim glasom onome što seđaše na oblaku: pošalji svoj srp i požanji, jer dođe

vreme da se požanje“, „jer je zemaljska žetva sazrela“ (engl. prev) (Otkrivenje 14,14-15).

Prema ovim odlomcima, stvarno vreme Hristovog drugog dolaska zavisi od sazrevanja „žetve“, to će reći, od spremnosti Božjeg naroda za Njegov dolazak. Očigledno, On ih suviše voli da bi došao pre nego što se oni pripreme! Kada bi došao i zatekao ih nespremne, oni bi bili uništeni svetlošću Njegovog dolaska (2. Solunjanima 2,8). Ovo pitanje zavisi od njihove spremnosti.

Ovo objašnjava zašto se Njegov dolazak toliko odlaže posle vremena kada Ga je Njegov narod očekivao. To ima vrlo mnogo smisla. Međutim, to takođe može dalje proširiti jaz proročke verovatnoće. Ako su proročanstva koja izjavljuju da je kraj blizu uslovljena vernošću Božjeg naroda, šta će se desiti ako Božji narod zauvek ostane neveran? Pretpostavite da oni nikada stvarno ne požele da budu spremni. Da li će to onemogućiti Drugi dolazak?

Ovo objašnjenje, ukoliko se ne shvati, može preneti užasno lošu vest. Da sada je Božji narod zbilja bio neveran. Istorija drevnog Izrailja, u znaku neprestanog otpada, ponavlja se u savremenoj hrišćanskoj istoriji. Zbog našeg neverstva, vreme se produžava mnogo više nego što bi trebalo. Da li onda kraj zbog toga nikada neće biti istinski blizu? Koliko je blizu to „blizu“?

Iako nam Isus kaže da ni „anđeli na nebu“ ne znaju tačno vreme Njegovog drugog dolaska (Marko 13,32), Biblija nedvosmisleno izjavljuje da će se prilikom odvijanja scenarija opisanog u Danilu i Otkrivenju, „u dane glasa sedmoga anđela, kad on bude zatrubio, svršiti tajna Božja, kao što je objavio svojim služiteljima, prorocima“. Neće više biti odlaganja (Otkrivenje 10,7.6). Vreme se ne može produžavati do neodređenih granica, inače bi čast i kredibilitet samog Boga bili dovedeni pitanje.

Činilac koji može proizvesti veliku razliku jeste ono o čemu Biblija govori kao o „poznom daždu“, to jest, izlivanju Svetog Duha.

Zašto se pozni dažd razlikuje od ranog dažda

Ta slika o sazreloj žetvi tako da Hristos može baciti svoj srp da bi pšenica bila požnjevena, lep je i izražajan simbol. Onaj koji je za nas otišao na krst, koji je dao dušu svoju na smrt, koji je podneo neizrecivu agoniju radi našeg iskupljenja, gleda na to sazrelo „zrno“ kao na teško stečeni plod svoje žrtve. On zaslužuje nagradu!

Sve te hiljade godina zemaljske istorije bile su period rasta i sazrevanja sve do ovog momenta kad se On lično vraća. Od milijardi zemaljskih stanovnika u svim vekovima najzad se obrazuje ostatak dragocenih duša koje radosno primaju pljuskove izlivanja Svetog Duha. Jedino ako ta kiša padne, može doći do sazrevanja zrna. Zrela vera onih koji veruju u Božju Reč napokon je proizvela zajednicu vernika koji odslikavaju lepotu Hristovog karaktera. Upravo to odražavanje Njegovog karaktera u njima predstavlja rod. Neizostavno, veliko i sjajno delo treba da se ostvari – izvesti jedan narod koji će biti u stanju da opstane na dan Gospodnji.

To je praktičan aspekt pobožnosti prilikom sazrevanja zrna. Ništa što se danas dešava u ovom svetu nije tako bitno kao ovo! Od svih milijardi ljudi na Zemlji postojaće jedan ostatak vernih koji se neće postideti kad budu videli Hrista pri Njegovom povratku, i koji će Mu iskreno poželeći dobrodošlicu. A ni On se neće postideti njih. Tone rude konačno su dale malo najčistijeg zlata. Nebo se raduje što je Hristova žrtva u potpunosti nagrađena u vidu naroda čija je zrelost u veri dokazala da je Hristos došao da spase svoj narod od greha, a ne u grehu. Najzad, čisto jevanđelje pravednosti kroz veru dobija priznanje. Žrtva na krstu i Njegova prvosveštenska služba garantovali su taj rezultat.

Zapazite da niko ne priprema sebe za žetvu. Nijedno zrno ne može nikada sazreti samo od sebe bez zalivanja. Naša uloga je da *toplo pozdravimo* taj blagoslov, a ne da ga odbijamo i da mu se odupiremo. *Pozni dažd u vidu izlivanja Svetog Duha podstiče sazrevanje zrna.*

Rani dažd pao je na dan Pedesetnice, i otada ga je tokom proteklih dve hiljade godina primilo neizrecivo mnogo ljudskih duša dok su se pripremale za smrt. Slika je uzeta iz odgajanja ječma u Palestini, jer su godišnji periodi ranih i poznih kiša predstavljali za zemljoradnike nešto sasvim blisko. Rani dažd omogućuje zrnu da proklija i raste, ali ne i da sazri za žetvu. Sazrevanje je pak promena koju može proizvesti jedino pozni dažd.

Isto tako, pre Hristovog drugog dolaska mora doći do jedne duhovne promene. Ljudi se moraju pripremiti, ne za smrt, nego da budu preobraženi ne videvši smrti, jer Biblija pravi razliku između mnoštva koje je umrlo verujući u Hrista i onih koji budu bili živi kad On dođe:

„Ne želimo, braćo, da ostanete u neznanju u pogledu onih koji su usnuli, da ne budete ožalošćeni kao ostali koji nemaju nade... Mi koji živimo i ostajemo do dolaska Gospodnjeg nećemo preteći one koji su usnuli. Jer će sam Gospod na zapovest, na glas arhandela i na trubu Božju sići sa neba, te će mrtvi u Hristu vaskrsnuti prvo. Zatim ćemo mi živiti, mi koji preostajemo biti... odneti na oblacima u vazduh u susret Gospodu; i tako ćemo svagda biti sa Gospodom“ (1. Solunjanima 4,13-17).

„I videh, i vidi, jagnje stajaše na Sionskoj gori, a s njim njih sto četrdeset i četiri hiljade, koji su imali njegovo ime i ime njegovoga Oca napisano na čelima svojim... I pevahu novu pesmu pred prestolom... i niko nije mogao da nauči tu pesmu sem onih sto četrdeset i četiri hiljade koji su iskupljeni sa zemlje... I laž se ne nađe u njihovim ustima“ „jer su bez mane pred Božjim prestolom“ (*engl. prevod*) (Otkrivenje 14, 1-6).

Gospod kaže da je spreman da radi sa svakim onim na Zemlji koji je za to voljan. Veliko izlivanje Svetoga Duha izvršiće posao koji će pripremiti širom sveta rasprostranjenu zajednicu vernika za dolazak Gospodnji. Ono ih isto tako osposobljava da dovrše veliki neostvareni nalog o objavljivanju večnog jevanđelja celom svetu. Samo oni koji su ponizna srca, koji osećaju potrebu, koji su „gladni i žedni pravednosti“ kroz veru, mogu uočiti i primiti taj posebni dar Svetoga Duha (uporediti Matej 5,6 i Otkrivenje 3,14-19). Svi koji u svojoj oholosti osećaju da su „bogati i da su se obogatili“ u svom posedovanju „spasenja“, propustiće da ga dobiju. Ako možete da zamislite žedne biljke kako šire kišobrane da bi se zaštitile od kiše, onda vidite pravi stav hrišćana koji ne žele da prime nebeski pozni dažd.

U međuvremenu, možemo biti sigurni da Hristos sa čežnjom čeka da se objavi svom istinskom narodu koji Ga ljubi. Kada se njegov karakter bude savršeno ogledao u Njegovom narodu, tada će On doći da iz zatraži kao svoje.

Molimo se za nešto a u isti mah se tome odupiremo

Drevni Izrailj je vrlo često padao. Stari zavet nas izveštava kako su se žalili na Božje vođstvo i što ih je izveo iz Egipta, kako su odbijali da uđu u Hanan kad su ih Isus Navin i Halev na to podsticali, kako su kasnije priželjkivali cara po ugledu na okolne narode, kako su njihovi carevi uzastopno zapadali u idolopoklonstvo i otpad, kako su vladari i narod na kraju postali tako izopačeni da su Jerusalim i Hram bili uništeni od strane Vavilonjana a narod u okovima bio odveden u ropstvo.

Vrhunska tragedija usled neverovanja usledila je kasnije kada su njihovi potomci, koji su se dve hiljade godina molili za dolazak svog Mesije, odbacili tog Mesiju kada se zaista pojavio. Hristov jevanđeoski nalog mogao je biti izvršen mnogo ranije da „savremeni Izrailj“ nije odbijao dar poznog dažda, to jest Svetog Duha, kao što su naši preci nekada odbacili Mesiju. Taj dar nije emocionalizam, nego jasnija istina.

Neki se danas osećaju obeshrabrenim zato što misle da taj sindrom odbacivanja nebeskog blagoslova mora i dalje da se nastavi u organizovanoj hrišćanskoj Crkvi. Ali, to nije, to ne može biti tačno.

S obzirom da su oba carstva, i Izrailj i Juda, bili neverni u staro vreme, da su Jevreji odbacili Hrista a hrišćanska Crkva bila jedva nešto bolja, ti obeshrabreni ljudi su žalosno zaključili da je današnja Crkva i sama osuđena na konačnu propast.

No, postoji jedna istina koju su ove obeshrabrene duše previdеле. Bog je založio sopstvenu večnu čast dajući svoju reč: „Doći ću opet“ (Jovan 14,3). Budući da to obećanje ne može da izneveri, ne može da izostane ni priprema Njegovog naroda za Njegov dolazak. Ta priprema je prorečena u ovom proročanstvu: „Do dve hiljade i tri stotine dana i noći (tj. godina koje se završavaju 1844. god.); onda će se svetinja očistiti“ (Danilo 8,14). Svetinja je središte Božje spasonosne aktivnosti u korist Njegovog naroda i ovog sveta. U velikoj kosmičkoj borbi između Hrista i sotone, uključena je i čast Božjeg prestola, a svetinja je mesto gde se moraju rešavati pitanja pobede.

Danilovo proročanstvo daje ogromnu nadu hrišćanima svuda u svetu. Hristova čast će najzad biti u potpunosti odbranjena putem službe u nebeskoj svetinji. Pokazaće se da je plan spasenja uspešan, i sotona će zauvek biti poražen. Pred nama je blistava nada!

U starozavetnoj službi izrailjske svetinje, simbol ili tip nagoveštavali su pravu službu Hrista kao Prvosveštenika u nebeskoj svetinji. Deo tog drevnog simbolizma bila je služba prvosveštenika na Dan pomirenja, u drugom odeljenju svetinje.⁵

Svaki verni Jevrej in gledao je u godišnjem Danu pomirenja u Svetinji nad svetinjama minijturni dan suda. (Ortodoksni Jevreji još uvek neguju takvo shvatanje). Danilovo proročanstvo izjavljuje da pravi Dan pomirenja treba da otpočne po isteku 2300 godina.⁶ Nešto treba da se dogodi prilikom tog kosmičkog čišćenja svetinje što se nikada ranije nije dogodilo. I tu dolazimo do tajanstvenog neslaganja između vere i neverstva. *Vera prihvata to Danilovo proročanstvo i saraduje sa velikim Prvosveštenikom u Njegovom završnom delu u kosmičkom Danu pomirenja.* Neverstvo odbacuje tu istinu. Ono predstavlja odbijanje da se Hristos sledi u potpunosti.

Hristos je naš Spasitelj; mi ne možemo spasti sebe čak ni samo jedan posto. Ali možemo *saradivati* s Njim. Možemo prestati da Mu se odupiremo. Možemo Mu *dopustiti* da radi svoj posao za nas i u nama. Takva vera prestaće da se opire vođstvu Svetog Duha. Ona će nas motivisati da se potčinimo krstu gde se naše „ja“ razapinje „s Hristom“. Takav jedan preobražaj je zaista čudo, ali čudo za koje se specijalizovao naš veliki Prvosveštenik. Na taj način biva savladana ljudska sebičnost.

Bog je odlučio da veruje da Ga Njegov narod neće izneveriti (videti Galatima 2,20; Rimljanima 3,3.4). Prethodni beskrajni sindrom neverstva i neverovanja koji je preovlađivao tokom mnogih milenijuma najzad će biti prekinut.

Pripremiti se *dok smo još živi* da Sudiju cele Zemlje susretnemo licem u lice, kad se On lično bude vratio po drugi put – to uliva užasan strah mnogim smelim srcima. Oni koji bezbrižno odbacuju ovo iskustvo kao nešto nimalo ozbiljno, jednostavno o tome nisu razmišljali. Ali „večno jevanđelje“ iz Otkrivenja 14 je dobra vest poslata da odagna strah i da pripremi narod za žetvu.

Od vremena apostola, kroz vekove, i sve do naših dana mnogi ljudi poštenog, iskrenog srca radovali su se primanju dara Svetog Duha, ali to je uvek bio *rani dažd*. Tokom tog vremena nije bilo poznog dažda. Prvi Gospodnji apostoli toplo bi pozdravili primanje poznog dažda da su danas živi. Postoji jasna razgraničavajuća linija između ranog i poznog dažda, i ona je uočljiva i u ovim poslednjim danima.

⁵ Videti Jevrejima 7-9 kad je reč o novozavetnoj primeni drevne simbolične službe u Svetinji na stvarnu Hristovu službu na nebu. Zapazite da postoji razlika između službe u odeljenju svetinje i odeljenju Svetinje nad svetinjama.

⁶ Anđeo je rekao Danilu da će se po isteku 2300 godina „svetinja očistiti“. Mojsije je znao da zemaljska svetinja predstavlja samo simbol ili jednostavan, dečji prikaz „prave skinije koju je podigao Gospod a ne čovek“ (Jevrejima 8,2). I Danilo je ovo shvatao. Nebeska svetinja je mesto gde Hristos služi kao Prvosveštenik. Stare verzije Danila potkrepljuju ideju „čišćenja“ u KJV i NKJV u 8,14, dokazujući na taj način da se tu misli na stvarni Dan pomirenja (uporediti 3. Mojsijeva 16,29.30). To je ta završna faza Hristove prvosvešteničke službe koja je otpočela 1844. i nastaviće se sve dok se narod ne pripremi za Njegov drugi dolazak.

Ove istine o svetinji uveliko nam pomažu da razumemo tajnu odlaganja Hristovog povratka. Vera iskrenih hrišćana u Njegov skori dolazak nije seoski naivna. Sveto pismo zaista potkrepljuje njihova ubeđenja. Nije Bog kriv za to odgađanje. Istinska vera u Hristovo završno delo pomirenja razrešiće problem pometnje i učiniti da to „skoro“ zaista postane skoro.

Vera u Hristov dolazak predstavlja „sadašnju istinu“

Apostol Petar nas podseća da naše razumevanje jevanđelja ne sme nikada postati statično, već mora da se razvija. Mi treba da budemo „utvrđeni... u ovoj istini“ (2. Petrova 1,12). Priprema za Drugi Hristov dolazak je pokret koji treba da kruniše rodnom proteklih dve hiljade godina hrišćanstva. On treba da dovrši zaustavljenu protestantsku reformaciju iz 16. veka i vaspostavi istine koje čak ni Džon i Čarls Vesli u 18. veku nisu mogli sasvim da dokuče, ma koliko da su bili revnosni. Princip Božjeg vođstva glasi da je je On rezervisao nešto bolje za nas koji živimo u poslednjim danima (videti taj princip izražen u Jevrejima 11,40).

Svetska pozornica u devetnaestom stoleću bila je postavljena za okončanje vladavine greha i patnje. Događaji u političkom svetu, svrstavanja unutar islama, katolicizma, protestantizma i paganstva predstavljali su savršenu pozadinu za scenario iz Danila i Otkrivenja. Zapanjujuće je ali tačno da je pre pronalaska radija, TV-a, mlaznih aviona i kompjutera, bilo lakše i brže odneti „večno jevanđelje“ celom svetu toga doba nego što je naš zadatak danas. Naše najefikasnije elektronske prezentacije danas bivaju brzo preplavljene beskrajnim talasom vešto smišljenih zabava često nadahnutim od strane sotone. Objavljivanje Hristovog jevanđelja iziskuje delotvornu komunikaciju između dva ljudska srca, a ne samo vizuelno ili auditivno izlaganje elektronskim impulsima.

Da bi problem bio još veći, mnogi hrišćani izgubili su iz vida celokupnu proročku sliku Danila i Otkrivenja. Potrebe sveta u pogledu socijalnog poboljšanja tako su ogromne i složene da mnogi sada vide jedino mnoge godine „socijalno-jevanđeoskog“ rada. Na primer, milionima koji robuju zavisnosti od raznih droga i neodgovarajućim navikama u ishrani potrebno je fizičko oslobođenje pre nego što počnu da shvataju jevanđelje. Stotine miliona, čak milijarde toliko su izmučeni borbom za ekonomsko preživljavanje u prenatrpanim gradovima i selima da su jedva u stanju da „čuju“ vest jevanđelja. Međutim, Sveti Duh će obezbediti silu da se privuče pažnja zemaljskih milijardi. To zahteva Božja ljubav.

Nijedan koji je spreman da dobrodošlicom pozdravi Gospoda kad se On bude vratio neće se postideti toga dana. Dok bude gledao unazad na svoj život, biće srećan zbog saznanja da je koristeći sve svoje mogućnosti posvetio svoje vreme i snagu saradnji sa Hristom, kako bi pomogao i drugima da se pripreme za taj veliki događaj.

Dugo odlaganje pojačava naš problem

Mnogima u ovom naraštaju, papstvo više ne izgleda kao „zver“ iz Danila i Otkrivenja, kako su to shvatali protestanti ranijih generacija. Sada oni misle da mora postojati neka druga svetska sila. Proročke izvesnosti prihvatane od prethodnih generacija za njih su besmislene. Neskladni glasovi ponekad pokušavaju da ponovo tumače Danilo i Otkrivenje, ali su međusobno protivrečni i uspevaju jedino da prodube konfuziju.

Možemo li se mi ponovo usredsrediti na tu sliku?

Da, tako što ćemo ozbiljno obratiti pažnju na ono što kaže Isus. On nas podstiče, u ovim poslednjim danima, da proverimo da li „razumemo“ ta Danilova proročanstva (Matej 24,15). U stvari, Hristos je ključ za njihovo razumevanje. Dalje, On sam podjednako ističe da treba da obratimo posebnu pažnju na Otkrivenje: „Blažen je ko čita i blaženi su koji slušaju reči proroštva“ (Otkrivenje 1,3). To je „sadašnja istina“ koja više vredi od svih nagrada na lutriji na ovom svetu – shvatiti jevanđelje blagodatni Hristove u kontekstu Njegovih proročanstava.

Razlog zašto nam Isus nalaže da treba da shvatimo Danila i Otkrivenje jeste taj što ova proročanstva otkrivaju istinu o velikoj duhovnoj borbi koja se odvija između sotone i Hrista. „Četvrta zver“ iz Danila 7 i „mali rog“ iz 8. poglavlja zgodno opisuju religijski pokret koji tvrdi

da je hrišćanski, ali je zapravo pokršteno paganstvo. Otkrivenje razvija istu temu tog velikog kosmičkog sukoba koji se završava ogromnom duhovnom bitkom u poslednjim danima. Božji narod će podneti konačni test u vidu progonstva i stajati čvrsto uz Hrista, uz „Jagnje“, i pripremati se za Njegov drugi dolazak. Jedino ako pravimo jasnu razliku između istinskog Hrista i sotoninog veštog falsifikata, lažnog hrista, možemo biti sigurni da ćemo izbeći najmonstruozniju i najkobniju obmanu u sveukupnoj svetskoj istoriji.

Da li bi išta moglo biti važnije od otkrivanja te dobre vesti koja obelodanjuje prevaru i upućuje na istinskog Hrista?

AKO NIJE ZANIMLJIVA, MOŽDA NIJE ISTINITA

Reč „jevanđelje“ znači „dobra vest“, a dobra vest je uvek zanimljiva. Kad ju je Isus objavljivao, „mnogi narod slušaše ga rado“ (Marko 12,37). Propovedi apostola bile su takođe do te mere snažne i privlačne da su njihovi neprijatelji priznali da su apostoli „ceo svet uzburili“ [*engl. prevod: „preokrenuli svet“*] (Dela apostolska 17,6).

U svim vremenima, Božja dobra vest zadobijala je pažnju ljudskog roda. Nikada Sveti Duh nije upućivao neku dosadnu, beživotnu vest. Poslednju objavu jevanđelja vrše „anđeli“ „stanovnicima zemlje i svakoj narodnosti i svakom plemenu i jeziku i narodu“. Zatim se vest moćno širi obasjavajući Zemlju svojom slavom (Otkrivenje 14,6; 18,1-4). „Anđeli“ simbolišu misiju Božjih slugu.

Ovakav scenario iziskuje najsnažniju i najzanimljiviju komunikaciju za koju je svet ikada čuo. Neutralnost je nemoguća reakcija u ovom slučaju. Kao u danima apostola, ljudi će napustiti neopredeljenost te će vest ili prihvatiti svim srcem, ili je isto tako odlučno odbaciti.

Svako iznošenje „jevanđelja“ koje je nezanimljivo i dosadno svakako je sumnjivo. Mladi koji se žale da hrišćanstvo nije dovoljno uzbudljivo, ni jasno određeno, ni privlačno, najverovatnije nikada nisu čuli tu čistu jevanđeosku vest koja je katalizator čovečanstva.

Puna istina novozavetne vesti jevanđelja je najslađa melodija koja može doći sa ljudskih usana – opravdanje verom, Hristova pravednost. Zamislite jednu tako radosnu vest koja nadahnjuje nadom da su slušaoci u iskušenju da pomisle kako je ona suviše dobra da bi bila istinita. Upravo su to pomišljali ljudi čuvši apostola Pavla kako objavljuje „radosnu vest“ (Dela apostolska 13,32).

Čudesnost ove vesti ne ogleda se toliko u hranjenju gladnih, već daleko više u razvijanju duhovnog apetita ljudi, koji su tako pothranjeni da čak i ne osećaju glad za istinom Božje Reči. Gospod želi da naučimo da cenimo blagoslov zdravog apetita. Bez njega, život bi jedva bio vredan življenja, a smrt usled izgladnjivanja usledila bi kao rezultat.

Gospod ne samo što je naš Pastir nego je i naš Domaćin koji nas postavlja za svoju trpezu prepunu hranljivih duhovnih elemenata. Ali, većina od nas nije duhovno ni gladna ni žedna, a mnogi doslovno umiru od gladi, bez hrane za dušu. Dan za danom, sedmica za sedmicom odlaze u nepovrat a oni ne uzimaju lično duhovni Hleb. Milioner koji umire od gladi usled nedostatka apetita možda je u gorem položaju od izbeglice koji oseća glad.

Čovečanstvo umire u nedostatku učenja o predmetu opravdanja verom u Hrista, i srodnih istina.

Neocenjivi blagoslov osećaja gladi i žeđi

Poseban blagoslov pripada onima koji imaju pomenuti duhovni apetit. Isus kaže: „Blaženi su gladni i žedni pravednosti, jer će se oni nasititi“ (Matej 5,6). Kakvu ćemo sreću spoznati kad naučimo da osetimo tu glad?

Poznate biblijske istine prikazaće se našem umu na novi način; tekstovi Svetog pisma koje smo možda naučili u detinjstvu zablistaće novim značenjem. Znaćemo da nas sam Hristos vodi svojim Duhom; božanski Učitelj biće uz nas.

Štaviše, nećemo više morati da prisiljavamo sebe da drugima govorimo o svojoj veri. Bićemo motivisani da drugima govorimo o utešnim stvarima koje su nama otkrivene. Želećemo da prenesemo neku svežu misao u pogledu Hristovog karaktera ili dela. Imaćemo ideju kako da Njegovu ljubav saopštimo onima koji Ga vole a i onima koji Ga ne vole. Mudrost koja je osposobila Isusa da dopre do svih vrsta ljudi može biti data i onome ko veruje u Njega, jer On kaže: „Činiće i veća od ovih (dela), jer ja idem k Ocu“ (Jovan 14,12).

Kada Gospod kaže da nam je „blago“ kad smo gladni pravednosti, o kojoj vrsti pravednosti On govori? Samo o jednoj – a to je ona koja se dobija verom. Nijedna ljudska duša ne poseduje čak ni najmanju količinu urođene, prirodne pravednosti. Biblija kaže da „svi su zgrehili“ i „postali krivi pred Bogom [engl. prevod]“. (Rimljanima 3,23).

Prvi korak u primanju dara stvarnog spasenja jeste shvatanje i priznanje da nam je on potreban – u potpunosti. Hristos nije majstor koji samo popravlja i pokušava da nas malo zakrpi. Oni koji su obraćeni bivaju nanovo stvoreni, dobijaju novo srce (Jovan 3,3-8; Psalam 51,10; Jezekilj 36,26).

Drugačije rečeno, oni koji misle da već razumeju pravednost kroz veru gube blagoslov, dok su oni koji se osećaju praznim jedini koji mogu biti „ispunjeni“. To je tragična stvarnost, jer ima čak nekih propovednika i crkvenih vođa koji ne osećaju svoju potrebu i koji nemaju „apetita“. Oni se osećaju „punim“, dok u stvari umiru od gladi.

Prema Gospodu Isusu, mi – i vođe i narod – imamo jedan osnovni opšti problem. Obraćajući se posebno vođama svog naroda u poslednjim danima, On kaže: „Govoriš: bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba“ (Otkrivenje 3,16.17). To je drugi način da se kaže: „Govoriš: Ne osećam da sam gladan ili žedan.“ Gospod opisuje kako se Njegov narod uglavnom oseća bogatim u svom razumevanju jevanđelja, a u stvari su očajno „siromašni“. „Mi posedujemo istinu, mi razumemo doktrinu opravdanja verom“, hvališu se oni. To osećanje zadovoljstva izaziva zbunjenost kod ovog sveta, jer Isus kaže da smo „bedni i kukavni i siromašni“. Ima malo čega u takvom hrišćanstvu što bi svet mogao da zapazi.

I, kaže Gospod, oni koji *pre svega* ispoljavaju taj nedostatak zdravog apetita jesu vođe Njegovog naroda u poslednjim danima.¹ „Anđeo crkve“ nije isto što i sama Crkva. Crkve su „sedam zlatnih svećnjaka“, ali „anđeo laodikijske crkve“ je njeno vođstvo, uključujući administrativno osoblje, vaspitače, pastore, starešine, đakone, učitelje, vođe mladih, itd. Kao grupa, po Gospodnjim rečima, mi svi patimo od opšte bolesti – osećamo da smo puni, a u stvari smo pothranjeni.

On nas ne kritikuje niti nam iznalazi greške; on je Lekar koji pacijentu saopštava istinu, da ima kancer i da mu samo hitna operacija može spasti život. To je vest ljubavi, jer samo one koje voli bliskom porodičnom ljubavlju (*phileo*) On „kara i kažnjava“ (Otkrivenje 3,19).

Vest izlečenja za Crkvu

U ranijim vremenima, verni propovednici vapili su Bogu da ohola srca članova Crkve shvate i duboko osećaju značenje iskupljenja, i da se potrudite da se nauče Isusovoj krotosti i poniznosti. U svim crkvama ima ozbiljnih misaonih ljudi koji osećaju da je tu nešto pogrešno. Oni duboko osećaju da je oživljavanje istinske pobožnosti naša najveća i najhitnija potreba. Oni u Crkvi vide ponos, licemerje, obmanu, taštinu u odevanju, površnost i sklonost ka zabavi. Oni vide želju za vladanjem. Svi ti gresi mogu zamagliti um tako da se večna stvarnost ne može razaznati.

Mada mi danas osećamo nedostatak oživljavanja i reforme, postoje divne slike uspeha koje opisuju budućnost Božjeg dela. „Propovedaće se ovo jevanđelje... po svemu svetu“, kaže Isus uverljivo. „Jer će se zemlja napuniti poznanja slave Gospodnje kao što je more puno vode.“ „I posle ću izliti Duh svoj na svako telo... I svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se, jer će na gori Sionu i u Jerusalimu biti spasenje“ (Matej 24,14, Otkrivenje 18,1-4, Avakum 2,14; Joil 2,28-32).

Isus je poistovetio svoj narod sa „mehovima“ u kojima se ne može čuvati „novo vino“ ukoliko se i oni sami ne obnove (Matej 9,17). Ako zahvaljujući veri u Hrista postanemo novi „mehovi“, On će nas ispuniti „novim vinom“ dragocene novozavetne istine. Bog će dati

¹ Stih 14; Otkrivenje 1,20. „Crkva Laodikejaca“ je sedma, poslednja u dugom nizu koji se proteže od vremena apostola pa sve do kraja istorije sveta. Tako je Laodikeja iz Otkrivenja očigledno Crkva našeg vremena. „Anđeo crkve“ predstavlja vođstvo Crkve. Prema Hristovim rečima u Otkrivenju 3,14-21, upravo se tu nalazi koren problema Crkve.

dodatnu svetlost, a stare istine koje su dugo bile izgubljene biće ponovo nađene i postavljene na svoje mesto. Preovladavaće samo jedan interes, jedan predmet potisnuće svaki drugi – čisto, nepomućeno jevanđelje – „HRISTOS NAŠA PRAVEDNOST“ (videti Jeremija 23,6; 33,16; Isaija 32,17).

Ova poslednja vest treba da bude jednostavna, lepa i uvek zanimljiva. Budućnost u Božjem planu treba da postane dobra vest. Dok budemo otkrivali šta predstavlja tu najdragoceniju vest, pronaći ćemo da se ona razlikuje od onoga što se obično smatra „doktrinom o opravdanju verom“. Pronaći ćemo da su se popularne ideje izvan Biblije uvukle u naš način razmišljanja tako da Hristos izgleda veoma dalek, i kao da ne brine o nama. Istina o Njemu je dobra vest, daleko bolja nego što većina ljudi to može da zamisli. Otkrivanje „Hrista naše pravednosti“ prikazuje Ga kao Spasitelja koji nam je uvek pri ruci, a ne dalek i odsutan.

Kako možemo naučiti da osetimo glad i žeđ?

Retko se neka bolesna osoba može izlečiti prisilnim hranjenjem, iako u nekim kritičnim situacijama to može biti neophodno. Stisnuti zube, stegnute pesnice i primorati sebe na čitanje Biblije i molitvu može eventualno biti od pomoći, ali je ta pomoć sumnjive prirode. Zdrava osoba ne jede dva ili tri obroka dnevno zato što joj to veli Biblija ili zato što joj je lekar tako naložio. Ona jede zato što je gladna; njen apetit je na to podstiče.

Upravo takvu glad istinsko jevanđelje aktivira u srcu čoveka koji veruje. Ako nema gladi, razlog tome može biti jedan ili drugi od sledećih problema: (a) on ili ona nisu shvatili koliko je dobra vest zaista dobra; ili, ne daj Bože, (b) on ili ona su je odbacili.

Na primer, Gospod kaže:

„A vama, koji se bojite imena mojega, granuće sunce pravde, i zdravlje će biti na zracima njegovim, i izlazićete i skakaćete kao teoci od jasala“ (Malahija 4,2).

Zapazite da „ozdravljenje“ aktivira rast! „Bojati se“ Njegovog imena ne znači plašiti se da će nas On uništiti ukoliko ne postanemo bolji. To znači gajiti duboko poštovanje prema Njegovom karakteru, a to postaje moguće samo ako vidite i cenite Njegovu dobrotu; a opet, to dalje zavisi od razumevanja onoga što se dogodilo na Njegovom krstu. Sve je to uključeno u proces „ozdravljenja“.

Upravo se ovakvo iskustvo doživljava zahvaljujući veri u Hrista. Naše telesno, neobraćeno srce je „neprijateljstvo prema Bogu“, ili je otuđeno od Njega (Rimljanima 8,7). Ali ljubav otkrivena na krstu leči tu otuđenost:

„A sve je od Boga koji nas je preko Hrista izmirio sa sobom i koji nam je dao službu pomirenja. Jer Bog je u Hristu pomirio svet sa sobom, ne uračunavajući im njihove prestupe i metnuvši u nas reč pomirenja. Mi smo, dakle, poslanici za Hrista na taj način što Bog opominje preko nas. Molimo u ime Hristovo, pomirite se s Bogom. Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u njemu postanemo pravednost Božja“ (2. Korinćanima 5,18-21).

Na drugom mestu Pavle ovo iskustvo naziva primanjem pomirenja (Rimljanima 5,11). Da se vratimo na Malahijinu ilustraciju o teladi i jaslama. Proces rasta počinje odmah, a rast je uvek obeležen zdravim apetitom. Teladi u razvoju nikad dovoljno hrane! Ne morate ih terati da jedu.

Nešto nije u redu ako moramo sebe da primoravamo da čitamo Bibliju i da se molimo. U srcu je još uvek duboko urastao koren otuđenosti od Boga. Nešto nije u redu ako muž ili žena moraju sebe da prisiljavaju da zajedno provode vreme. „Mužu moj, ženo moja, evo moje novogodišnje odluke: pokušaću da nateram sebe da svakoga dana provedem s tobom deset do petnaest minuta, i nadam se da ću to imati na umu, jer ću u protivnom, bojim se, doživeti neku

nesreću.“ Kako se Gospod oseća ako mi moramo da navijamo svoje budilnike i disciplinujemo sebe kako bi se setili da izvesno vreme provedemo s Njim i Njegovom Reči? Šta se dogodilo sa apetitom, s prirodnom glađu koju podstiče ljubav?

Kao „sila Božja na spasenje“, čisto jevanđelje miri otuđeno srce sa Bogom preko krvi sa krsta, usađujući glad za Božjom Rečju i čežnju za razgovorom sa Bogom, koje nikada neće biti sasvim zadovoljene sve dok se s Njim ne sretnemo licem u lice. Kao što fizička glad nagoni čoveka da jede, tako i izmirenje sa Bogom, ili primanje pomirenja, motiviše da duhovno gladni istražujemo Reč Božju.

Pavle kaže da on najveće uživanje nalazi u krstu „Gospoda našega Isusa Hrista, kojim je svet za mene razapet i ja za svet“ (Galatima 6,14). To znači da je privlačnost ovog sveta koja je nekad imala moć nad njim izgubila svoju čar. Neozbiljne TV zabave i svetovna zadovoljstva koja su nekada zaokupljala našu pažnju postaju nam odvratni. Mi smo okusili nešto beskrajno bolje. Srce je obuzeto istinom!

Jedite sočnu breskvu, ili grejpfрут, ili krušku ili jagode, i ustanovićete da veštački slatkiš nema više onaj ukus kakav vam se nekada činilo da ima. Jeremijino iskustvo postaće i vaše: „Kad se nađoše reči tvoje, pojedoh ih, i reč tvoja bi mi radost i veselje srcu mojemu“ (Jeremija 15,16).

Da li postoji situacija kada ipak treba silom jesti? Da, možda, ali samo kao krajnja mera. To novo iskustvo pomirenja je nešto što je sam *Gospod* podstakao, je On je taj „koji nas je... izmirio sa sobom“. On takođe teži da to i održi. Zapazite sledeći tekst koji govori o Hristovom iskustvu; ono takođe može postati i vaše ukoliko se ne opirete:

„Gospod Gospod dade mi jezik učen, da umem progovoriti zgodnu reč umornom; budi svako jutro, budi mi uši, da slušam kao učenici. Gospod gospod otvori mi uši, i ja se ne protivih, ne odstupih natrag“ (Isaija 50,4.5).

Hristova ljubav je aktivna, a ne pasivna. On se ne drži po strani, niti nam govori: „Uzmi ili ostavi!“ On nas uzima za ruku i vodi: „Jer ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: ne boj se, ja ću ti pomagati“ (Isaija 41,13). Nemojte se opirati Njegovom vođstvu niti odstupati od Njega! Isus je obećao da će poslati Svetog Duha kao svog Zamenika „da bude sa vama dovek“ (Jovan 14,16). Upravo nas On budi „svakoga jutro“ da slušamo, proučavamo, da se „hranimo“ Njegovom Rečju. „I uši će tvoje slušati reč iza tebe gde govori: to je put, idite njim“ (Isaija 30,21).

Odlučite da odgovorite na Njegovo „buđenje“, Njegove podsticaje. Neka Davidov odgovor bude i naš: „Srce moje govori pred tobom što si rekao: tražite lice moje; tražim lice tvoje, Gospode!“ (Psalam 27,8).

Petar govori o ovom oduševljenom apetitu koji se u nama rađa zahvaljujući Svetom Duhu: „Kao novorođena deca treba da želite duhovno, pravo mleko (reči), da njim uzrastete za spasenje. Ako ste okusili da je Gospod dobar“ (1. Petrova 2,2). Nije to samo zapovest; to je i obećanje o beskrajnoj sreći koju će doneti vaša zajednica sa Gospodom. To se sve zbiva kada *okusimo* koliko je Gospod dobar i milostiv.

Ova knjiga je upravo zato i napisana, u pokušaju da se taj „ukus“ aktivira. Od tog trenutka nadalje, apetit će se starati sam o sebi!

Ovo ne treba da navede na pomisao da su nasumični podsticaji način da se proučava Biblija i razgovara sa Bogom u molitvi. Naši obroci nisu nasumični; mi imamo u tom pogledu redovno i odvojeno vreme, i ne smeta nam kad od svog rada ili igre odvojimo vreme za jelo. Planirajte vreme za svakodnevno druženje sa Gospodom i njegovom Reči. Na originalnom jeziku, Isaija 55,6.7 glasi ovako:

„Tražite Gospoda (*obratite pažnju na Gospoda*) dok se može naći; prizivajte ga dokle je blizu. Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo.“

Može li iko odoleti takvoj božanskoj inicijativi?

AKO TO NIJE DOBRA VEST, NE MOŽE BITI ISTINITA

Bog voli lepe stvari, a i mi možemo naučiti da ih cenimo. Kakva šteta biti slep i gluv pred veličanstvom Božjeg stvaranja!

Mi znamo za uzbuđenje kad se nađemo pred lepotom koju cenimo; ali kad uvažavamo Njegovu slavnu vest spasenja, zar to ne donosi još veće uzbuđenje? Da li je jevanđelje sistem apstraktne teologije, bezličan poput nauka kakve su matematika ili hemija? Ako je tako, onda zaista moramo prisiliti sebe da se njome hranimo, jer onda nikakva glad koja potiče iz srca ne bi bila moguća! Da li je ostvarivanje spasenja čisto poslovni, hladni proces izvršenja obaveza, kao što je vađenje polise osiguranja?

Istinsko jevanđelje poseduje izvanrednu lepotu, ono je *vest* koja dublje i trajnije obuzima ljudsko srce nego što to može učiniti ljudska ljubav. Jasna novozavetna istina deluje mnogima koji je čuju sveže i drugačije od bilo čega drugog. Za njih je pravi šok kad shvate da je Isus rekao da postoji samo jedan preduslov za spasenje: „Bogu tako omilje svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jovan 3,16 – *Karadžić*). Prema ovome, naš deo je da *verujemo*. (Grčka reč za verovati i imati veru potpuno je ista). Dakle, Isus je jasno učio da se spasenje dobija verom, i budući da ništa nije dodao, očigledno je hteo da kaže da se spasenje postiže samo verom.

Ovo nas nagoni da duboko uzdahnemo. Nije li neophodno da držimo zapovesti, da dajemo desetak, prinos, da svetkujemo Gospodnji dan, činimo dobra dela, i tako *u nedogled*? Da, ali nemamo prava da tekstu Jovan 3,16 dodajemo reči koje On nije izgovorio.

Dalje, da li je Isus propovedao jeres „samo veruj!“ koja tako mnogo ljudi uljuljuje u obmanu „ne-čini-ništa-i-voli-svet“? Ne, On je učio nekoj vrsti „*delatne vere*“, koja sama po sebi proizvodi poslušnost svim Božjim zapovestima. Takva vera čini da vernik „revnuje za dobra dela“ tako brojna da se ne daju izmeriti (Galatima 5,6; Tit 2,14). Bog je već dao dokaza o činu *ljubavi i davanja*. Naš čin *vere* posledica je reakcije na tu dobru vest uz neku vrstu primerene zahvalnosti – potčinjavanje sebe i svega što imamo Njemu. *Beskrajno mnogo* dela sledi takvu istinsku veru isto tako sigurno kao što sejanje semena na kraju dovodi do nastajanja ploda.

Tragična je greška pretpostavljati da istinsko jevanđelje nije dovoljno strogo kad je reč o delima. Čista pravednost kroz veru jedina je vest koja može da proizvede nešto drugo osim „mrtvih dela“.

Dimenzije ljubavi prolivene na krstu

Koja je bila mera Očeve ljubavi? Pažljivo uočite glagol u Jovan 3,16: „Bog je toliko voleo... da je dao svog jedinorodnog Sina.“ On Ga nije samo *pozajmio*, nego Ga je *dao*.

Lako je, po našem ljudskom prosuđivanju, pretpostaviti da nam je Isus *pozajmljen* kao misionar ili strani diplomata, koji je proveo 33 godine u osami i izgnanstvu na ovaj planeti, a onda se vratio raskoši i bezbednosti svog nebeskog doma. Agonija na krstu trajala je samo nekoliko sati, a čitava epizoda njegovog života na Zemlji srazmerno izgleda kao kratkoročna služba, baš kao što diplomata privremeno službuje u stranoj zemlji. Ali ova misao nije tačna.

Stvarnost takve žrtve znači beskrajno više nego što većina hrišćana može da zamisli. Osvežavajući, širi pogled na sve to daje uvid u istinu koja topi tvrdo srce svakog ko je bude uočio i zavoleo.

Kad je Isus došao na ovu Zemlju kao naš Spasitelj, On je došao sa neba, On „kojemu su izlasci od početka, od večnih vremena“ (Mihej 5,2). On je uvek bio božanski Božji Sin, tako da je za njega već bila velika žrtva to što je napustio nebo da bi došao na ovaj mračni svet da

strada i umre za nas. Međutim, dao je On čak i više. Pavle govori o sedam koraka u spuštanju do krajnjeg poniženja:

„Hristos Isus... koji budući u obličju Božjem, nije smatrao za otimanje (kao nešto prigrabljeno – *Čarnić*) to što je jednak sa Bogom. Nego je sebe ponizio uzevši obličje sluge, postao istovetan ljudima, i izgledom se nađe kao čovek. Unizio je sebe i bio poslušan do smrti, i to do smrti na krstu“ (Filibljanima 2,5-8 – *Karadžić-Velimirović*).

Ništa u Svetom pismu ne nagoveštava da je to bio samo zajam na trideset tri godine. Bila je to večna žrtva. On je *dao* sebe za nas za čitavu večnost. On zauvek nosi našu prirodu. On se spustio niže od anđela. On je zauvek naš brat. Ta istina počinje da otkriva dimenzije ljubavi koja Ga je navela da umre za nas.

Bez obzira da li čovek veruje u nju ili ne, postoji u njoj potčinjavajuća sila, i srce mora u tišini zastati pred tom činjenicom koja uliva strahopoštovanje.

Kad god nam se prikaže blažena istina da je žrtva sina Božjeg večna žrtva, i *u potpunosti za mene*, odgovor našeg srca morao bi biti sličan odgovoru izrailjskog cara koji je „tiho izašao“ pred Gospoda pošto se pokajao u srcu (Ahav, 1 Carevima 21,27).

Verovati, prema tome, znači ceniti tu nemerljivu ljubav, stajati sa strahopoštovanjem pred njom, dopustiti da vaše ljudsko srce bude pokrenuto njom do te mere da zaboravite na sebe i svoje sitničave ljudske želje i ambicije, da dozvolite da vas ta ljubav motiviše na pobožnost, za koju niste ni sanjali da je možete osetiti. Pravednost se ne ostvaruje verom *i* delima, nego „*verom koja deluje*“ (Galatima 5,6).

Ali, mi imamo jedan problem. Kako možemo naučiti da cenimo tu ljubav, tako da pomenuta moćna vera može početi da deluje u nama? Postoji li nešto više u toj ljubavi što do sada još nismo videli?

Zašto je vest o krstu toliko moćna?

Odgovor na naše pitanje leži u razumevanju vrste žrtve koju je Isus prineo na krstu. Pavle nalazi najveću radost u njoj zato što stvarnost te žrtve rešava problem pred kojim svi mogući psihijatri i psiholozi na ovom svetu ostaju bespomoćni. Problem duboke usredsređenosti na sebe. „Ja sam sa Hristom raspet na krstu“, veli on (Galatima 2,19.20). Grčka reč u tom smislu glasi *ego*. Tu jevanđelje prodire do najdubljih elemenata univerzalne ljudske psihoze.

Pavle ne govori o nekoj vrsti ozbiljne mržnje prema sebi. On je u krstu video dinamičnu silu koju većina od nas nikada nije videla. I pošto je nismo videli, možemo samo da ostanemo usredsređeni na sebe i samozadovoljni u svojoj navodnoj odanosti Sinu Božjem koji je dao sebe za nas. Sam život u kome sada uživamo kupljen je Njegovom žrtvom, bez obzira da li mi to verujemo i cenimo, ili ne. Kod onih koji to cene i dakle „veruju“, dolazi do oslobođenja od tiranije našeg ega, a za takve je On takođe kupio večni život (2. Timotiju 1,10).

Šta je to tako posebno u Isusovoj smrti za nas? Milijarde ljudi je umrlo, i mnogi su prolazili kroz patnju fizičke agonije tokom dužih perioda nego On. Da li je razlika samo u ličnosti Žrtve – On je bio božanska žrtva (a mi koji umiremo smo samo ljudi), tako da je Njegova smrt imala dovoljno vrednosti da zadovolji legalne zahteve zakona?

Ma koliko ovaj sudski koncept bio tačan, on ne prikazuje Hristov krst u povoljnom svetlu.

Kad se On ponizio „do smrti na krstu“, pretrpeo je ono što Pavle naziva „kletva zakona“ „time što je on postao kletva za nas, jer je napisano: „Neka je proklet svako ko visi na drvetu.“ Apostol citira velikog Mojsija, koji autoritativno izjavljuje da je svaki zločinac, osuđen da umre na drvetu, automatski „proklet pred Bogom“. To će reći, Bog je pred njim zalupio vrata neba i odbio da sasluša njegove molitve za oproštaj (pročitati Filibljanima 2,5-8; Galatima 3,13; 5. Mojsijeva 21,22.23). Zločinac je morao da pretrpi najveći bol usled emocionalnog jada izazvanog potpunim očajem. Nemojte se zadržavati oko toga da li je to bili pošteno ili nije.

Mojsije je to rekao, i svi su u to verovali. To „prokletstvo“ ne odnosi se na ostala sredstva za pogubljenje, kakva su recimo odsecanje glave ili kamenovanje.¹

Otuda je razapinjanje na krst predstavljalo gala predstavu, nešto poput cirkusa. Žrtvu je Bog bio otpisao i svi su je mogli mučiti vođeni sadističkim porivima. Ako ste vi kao posmatrač „pobožan čovek“, to znači da morate pokazati da se slažete sa Božjom kaznom i da ga takođe prokunete, i učinite sve što je u vašoj mogućnosti da biste uvećali njegove muke. Ako ne mrzite i ne proklinjete jadnika na krstu, vi pokazujete, prema Mojsiju, da se protivite Bogu.

Dok je Isus visio na krstu, ljudi su Ga upravo tako videli. Mislili su da im je dužnost da Mu upućuju pogrde. Nemojte mi reći da je On bio dovoljno pametan i obavešten da bi ga takve „kletve“ uznemirile. Pavle dodaje da je Bog „onoga koji nije znao greha... učinio grehom za nas“ (2. Korinćanima 5,21). On je i te kako osećao posledice te kletve koja je po pravu pripadala nama, i to Ga je ubilo.

Biblija govori o dve različite vrste smrti, i ne smemo pogrešno shvatiti smrt kojom je Hristos umro. Ono što mi zovemo smrću Biblija naziva „snom“, ali ona prava naziva se „drugom smrću“ (1. Solunjanima 4,13-15; Otkrivenje 2,11; 20,14). To je smrt u kojoj stradalnik ne vidi ni zračak nade zato što se oseća potpuno odbačenim od Boga, a to je osećanje ispunjeno užasom da se nalazi u potpunoj tami, neiskazani bol božanske osude posle koje ne može očekivati odbranu, vaskrsenje ni nadanje.

I više od toga, to je smrt u kojoj čovek oseća punu težinu krivice zbog greha, oganj samoosude i potpunog gađenja prema sebi koji gori u svakoj ćeliji bića. Takva osoba nema osećaj nevinosti. Takva smrt je ono prokletstvo koje pominje Mojsije. Otkad je nastao svet, nijedna ljudska duša nije do sada umrla tom „drugom smrću“ ili pretrpela osećaj potpune odbačenosti od Boga – izuzev Isusa. Zato je On „postao kletva za nas“ (Galatima 3,13). Čak su i hiljade razapetih žrtava u rimsko doba bile pošteđene pune svesti o tami koju je Isus osetio, jer je On uvek bio „istinita svetlost, koja osvetljava svakog čoveka“ „koji dolazi na svet“ [engl. prevod] (Jovan 1,9).

Niko drugi nije nikada bio fizički i duhovno sposoban da oseti punu težinu te krivice greha ili da u potpunosti shvati gubitak nebeske slave. Čak ni naše poznate serijske ubice koje povremeno završe na električnoj stolici nisu još umrle „drugom smrću“. Nijedno izgubljeno ljudsko biće *ne može* da oseti taj puni teret sve dok nebeski Prvosveštenik još uvek služi kao Zamenik ljudskog roda, jer On je još „žrtva pomirenja... za grehe celoga sveta“ (1. Jovanova 2,2).

Biblija nam daje jedinstveni uvid u prirodu Hristove smrti. Dok sam nedavno ponovo čitao tri glavna dela poznatih biblijskih naučnika o prirodi ljubavi *agape*, bio sam impresioniran što nijedan od njih nema dublji uvid u krst od apostola Pavla. Prema njegovom shvatanju, naš Spasitelj nije mogao da vidi dalje od groba. Kad je uzviknuo: „Bože moj, Bože moj, zašto me ostavi?“ – On je to stvarno i mislio. Nije to bio glumčev tekst koji treba izrecitovati na određeni znak. Nada Mu nije pokazivala Njegov izlazak iz groba u svojstvu Pobjednika, niti Mu je govorila da je Otac prihvatio Njegovu veliku žrtvu. Isaija kaže da je On „dao dušu svoju na smrt“ (Isaija 52,12). Hristos je u potpunosti osetio patnju grešnika kad više ne bude bilo milosti da zastupa grešni ljudski rod.

Ljubav koja prevazilazi razum

U Efescima 3,14-19 možemo pokušati da izmerimo neke od dimenzija ljubavi otkrivene na krstu, onako kako ih je Pavle video:

„Radi toga preklanjam svoja kolena pred Ocem Gospoda našega Isusa Hrista... da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste vi sa svima svetima mogli razumeti

¹ Niko ne zna da li su u vreme pre hrišćanstva neke razapete žrtve ispoljile veru u Spasitelja koji će doći. U slučaju da je tako, kletva bi bila uklonjena sa njihove duše, jer bi oni osetili nadu u Hrista kao „Jagnje koje je zaklano od postanka sveta“ (Otkrivenje 13,8). Razbojnik razapet sa Hristom sigurno je znao za tu nadu.

šta je širina, i dužina, i visina, i dubina i poznati Hristovu ljubav koja prevazilazi naše saznanje, da budete ispunjeni do sve ponoće Božje.“

a) Pavle ne brine o tome da li mi *radimo* ovo ili ono, nego se moli da nešto *shvatimo*. On zna da će, ukoliko dokučimo značenje krsta, nova motivacija obuzeti naše srce, da ćemo sve činiti ispravno, čak i ono dobro što smo mislili da ne možemo. Proučavanje Biblije i molitva postaju zadovoljstvo. Čak će i žrtvovanje postati uživanje.

b) Da bi Hristos boravio u našem srcu verom, potrebno je da budemo „u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni“. To je još jedan način da se vera definiše kao prihvatanje te ljubavi srcem.

c) Dimenzije te ljubavi su visoke kao nebo, duboke kao pakao, široke kao ljudski rod, tako daleke kao potrebe vašeg ili nekog drugog srca.

d) Moguće je da mi već sada „verom“ znamo ono što „prevazilazi saznanje“. Nemojte čekati na večnost da počnete to da cenite! Nemojte već sad naprezati svoj um i srce da to „shvatite“ jer još niste ni zakoračili u večni život. Večni život nije materijalna, senzualna orgija kako mnogi muslimani zamišljaju nebo; on počinje danas sa novom duhovnom svesnošću.

Naša ljudska srca su tako mala i tako skućena zbog samoljublja i ljubavi prema svetu da jednostavna priča o krstu prosto preleće preko naših glava. Naša sićušna srca treba da se rašire, kako se to David molio: „Putem zapovesti tvojih trčim, jer si raširio srce moje“ (Psalam 119,32).

e) Neko veoma bitan, sam apostol Pavle, molio se za vas i mene da se pridružimo „svima svetima“ u razumevanju ove dragocene stvarnosti. Odgovor na Pavlovu molitvu predstavlja prodor jevanđeoske poruke do naše svesti. To razrešava problem naše opšte ljubavne afere sa našim *egom*.

Zašto ova istina nije bila shvaćena kao što zaslužuje?

Sotona zna da će ljudska bića, ukoliko budu cenila dimenzije te ljubavi otkrivene na krstu, biti ispunjena „do sve ponoće Božje“, kako se to Pavle molio (Efescima 3,19). Otuda neprijatelj hoće da je baci u zasenak i da je pomrači.

Ovo je bio glavni posao „malog roga“ iz Danila 7 i 8 i „zveri“ i „Vavilona“ iz Otkrivenja (Danilo 8,9-13; 7,25; Otkrivenje 13,1-8; 14,8; 17). Dosta davno u prvim vekovima, ta otpala sila nastojala je da izopači ovu istinitu misao od suštinske važnosti za opravdanje verom.

Možda je njen najuspešniji metod bio da izmisli doktrinu o prirodnoj besmrtnosti ljudske duše, pošto je navela gotovo celi svet da u to poveruje. Ta ideja je inače potekla iz paganstva a usvojili su je hrišćani iz prvih vekova koji su zastranili od novozavetnog učenja.²

Ta laž imala je razorni uticaj na opravdanje verom, jer ga neutrališe. Savremeno samozadovoljstvo koje obuzima crkve širom sveta dolazi od popularnih lažnih koncepata o jevanđelju koji su povezani sa tom paganskom idejom. (Besmrtnost je samo u Hristu, data prilikom vaskrsenja. Ona nije urođena, ako je odvojena od Hrista. Izgubljeni je nikada neće imati.)

Lako možemo videti kako ta ideja deluje boreći se protiv istinske vere. Ako je duša prirodno besmrtna, Hristos ne bi mogao da umre za nas! U stvari, ako je duša prirodno besmrtna, ne bi bilo takvog nečeg kao što je smrt, a Pavle ne bi bio u pravu, govoreći da „je Hristos umro za naše grehe“ po Pismu (1. Korinćanima 15,3). Hristova slavna žrtva se

² Biblija uči da je čovekova priroda smrtna i da Bog „jedini ima besmrtnost“ (1. Timotiju 6,16). Besmrtnost obitava u Hristu i biće preneti na vernike prilikom Njegovog dolaska kad se „ovo smrtno obuče u besmrtnost“ (1. Korinćanima 15,53-55). Ono što mi zovemo smrću Isus naziva „snom“ kad kaže da je „naš prijatelj Lazar... zaspao...Tada im Isus reče otvoreno: Lazar je umro“ (Jovan 11,11.14). Pavle takođe govori o umrlima kao „onima koji su usnuli“ u Isusu. „Jer će sam Gospod na zapovest, na glas arhanđela i na trubu Božju sići s neba, te će mrtvi u Hristu vaskrsnuti prvo. Zatim ćemo mi živeti, mi koji preostajemo, biti zajedno sa njima odneti na oblacima u vazduh – u susret Gospodu; i tako ćemo svagda biti sa Gospodom.“

automatski svodi na nekoliko sati fizičke i mentalne patnje, dok Ga nada krepi. Tako pagansko-papska doktrina silno umanjuje „širinu i dužinu i dubinu i visinu“ Hristove ljubavi. Ona Njegovu *agape* svodi na dimenzije ljudske ljubavi koja je motivisana brigom o sebi i nadom na nagradu.³

Lažne ideje proizvode slabo iskustvo

Rezultat je razvodnjavanje ideje vere do sebične potrage za sigurnošću – potrage za nagradom na nebu. Najuzvišenija moguća motivacija ostaje slično tome samoživa. Sve paganske religije usredsređene su na sebe u svom obraćanju ljudima. I veoma malo hrišćanskih crkava može da prevaziđe tu pagansko-papsku ideju o prirodnoj besmrtnosti.

Uprkos velikoj iskrenosti ljudi, sve dok im je um zaslepljen na taj način, oni ne mogu da cene dimenzije ljubavi na krstu, a posledica je da nisu ni u stanju da u potpunosti cene istinsku novozavetnu pravednost kroz veru. Rezultat mora biti široko rasprostranjena mlakost, duhovna oholost, zadovoljstvo sobom i podređenost egocentričnosti. Strah se kao motivacija uvek pomalja ispod površine. Druga strana medalje, nada na nagradu, podjednako je sebična motivacija. Kad iskrivimo samu veru da postane samoživa, jevanđelje biva paralizovano.

Najbolje što je mogao u svoje vreme, Luter je shvatao dinamiku vere kao prihvatanje ljubavi *agape* srcem, a ipak je propustio da potpuno odgovarajuće razume njene dimenzije u celini. A posle njegove smrti, njegovi sledbenici ubrzo su se vratili pagansko-papskom konceptu prirodne besmrtnosti. To nipošto ne znači da neki pojedinci ne ispoljavaju iskrenu odanost Hristu mada prihvataju lažno učenje o prirodnoj besmrtnosti, ali izuzeci samo potvrđuju pravilo. Kad god se neka paganska ideja uvuče u Crkvu, siguran rezultat je opšti gubitak revnosti za Hrista.

Novozavetno jevanđelje počinje da preseca veze koje nas spajaju sa tim gubitničkim gledištima, da bismo ponovo otkrili ono što su videli Pavle i apostoli. Trostruka anđeoska vest iz Otkrivenja 14 proriče to vaspostavljanje istine.

Uronimo dublje u novozavetnu ideju dobre vesti.

³ Videti *Natural Immortality: A Key Deception*, by Alexander Snyman (915 Parks Avenue, SE, Paris, OH 44669).

AKO JE NE RAZUMETE, ONDA NIJE JEVANĐELJE

Postoje dve oprečne greške koje se obično čine kad je u pitanju jevandeoska vest:

a) Mnogi pretpostavljaju da je to ona ista vest koju su celog svog života slušali u crkvi i prilikom evangelizacija radi probuđenja vere. Skoro svi veruju u nju i niko joj se, osim ateista i komunista, ozbiljno ne suprotstavlja. Uh! Obnovljeno zanimanje za jevandeosku vest slično je ponovnom pronalazačenju točka. Otkuda to uzbuđenje?

b) Druga zabluda jeste pretpostavljati da, pošto je drugačije, jevanđelje mora biti teška, složena teološka slagalica koju malo njih može da reši.

Obe ideje su pogrešne. Nešto malo razmišljanja može nam odmah pokazati zašto.

a) Otkrivenje opisuje kako se „večno jevanđelje“ upućuje „svakoj narodnosti i svakom plemenu i jeziku i narodu... snažnim glasom“, doživljavajući trijumf u završnom pokretu koji ima „veliku vlast“ i obasjava „Zemlju“ „slavom“ (Otkrivenje 14,6-12; 18,1-4). Od pet milijardi ljudi na planeti, 3,5 milijarde nisu uopšte hrišćani, a i od onih koji tvrde da jesu samo jedan mali procenat izgleda donosi rod jevanđelja – promenjen život. Mnogi koji ispovedaju hrišćanstvo pretpostavljaju da je njihova „doktrina“ o opravdanju verom ona ista koju uči Sveto pismo. Ali Otkrivenje takođe prikazuje Hrista kako govori svojoj Crkvi u našim danima da je „siromašna“ mada sebe smatra „bogatom“ (Otkrivenje 3,14-17).

Kad bismo stvarno bili „bogati“ u svom shvatanju jevanđelja, zar ne bi svet do sada već čuo tu vest? Pavle kaže da je jevanđelje „sila Božja na spasenje“. Ono je već jednom preokrenulo svet kad je bilo objavljivano u svoj svojoj čistoti (Rimljanima 1,16; Dela apostolska 17,6).

Ovo poglavlje treba isto tako da dokaže da ni (b) ne može biti tačno. Vest je jednostavna, čak je i dete može razumeti. Jedina poteškoća ogleda se u tome što naš duboko ukorenjeni ljudski ponos mora biti uklonjen. Istinska pravednost kroz veru uvek obara slavu čoveka u prašinu, uključujući i slavu koju učitelji i propovednici smatraju tako primamljivom.

Istorija Božjeg postupanja sa Njegovim narodom dokazuje da je On „izabrao ono što je pred svetom ludo – da time posrami mudre... I što se u svetu smatra neplemenitim i prezrenim Bog je izabrao, i ono što se smatra ni za šta – da uništi ono što važi kao nešto, da se niko ne pohvali pred Bogom“ (1. Korinćanima 1,27-29).

I dete može videti i razumeti jasnu razliku između istinske pravednosti kroz veru i njenih veštih falsifikata; oni koji su mudri u svojim očima to svakako ne mogu. Samo će oni koji su „gladni i žedni pravednosti (kroz veru)“ biti ispunjeni (Matej 5,6).

Osnovna razlika je u motivaciji

Postoje uglavnom tri pobude koje podstiču ljude da postanu hrišćani:

a) *Želja da se obezbedi nagrada na nebu.* Svi mi naravno želimo da tamo dobijemo mesto. Taj motiv nije rđav, ali nije ni delotvoran, zato što ne traje dugo. Sotona može pronaći način da nas natera da zaboravimo tu ambiciju. Ako je nada na nagradu razlog zašto služimo Hristu, obmanjivač će izmisliti iskušenje koje će na kraju nadvladati tu želju. On zna da mi imamo određenu cenu i neprestano će nam slati ponude sve dok nas ne natera da popustimo. Mi ćemo pristati na prodaju zbog neke sebične pobude, možda podstaknuti strahom, zato što više volimo jednu pticu u ruci, to jest navodnu telesnu sigurnost, nego dve na drvetu Božjih obećanja.

b) *Strah da ćemo biti izgubljeni i naći se u paklu.* To je druga strana istog novčića. To je takođe prirodan osećaj. „Strahujući od smrti“ mi smo svi „celog života bili u ropstvu“ (Jevrejima 2,15). Ovaj motiv takođe nije loš, ali ni on ne može da proizvede istinsku nesebičnost karaktera. On će isto tako doživeti neuspeh pred jakim primamljivim iskušenjem.

Znajući da mi imamo konačnu „cenu“, sotona može smisliti iskušenje čvrsto povezano s nekim neposrednijim strahom koji će poništiti budući strah od izgubljenosti.

To će najzad biti užasan test u vezi sa „žigom zveri“ (videti Otkrivenje 13,11-18; 14,9.10). Postoji opasnost da mnoštvo površnih hrišćana podlegne iskušenjima, sem ukoliko ne dobiju duhovnu pomoć. To je razlog za pojavu posebne vesti „trećeg anđela“ iz Otkrivenja 14.

c) *Želja za ličnom koristi ovde i sada.* Ovo je takođe prirodno i shvatljivo. I ako je predstavljanje vešto, „prodavanje Boga“, kao što pametni prodavac uspeva da zadovolji potrebe potrošača, može proizvesti jevanđeoske rezultate koji izgledaju dobri ovde i sada. Ali, da ponovimo, ovakva motivacija ne može proizvesti ništa više od pobožnosti kakvu vidimo u savremenoj popularnoj religiji. Čak i ako krstimo milijardu ljudi sa tom motivacijom, nećemo ubrzati dolazak Gospodnji zato što to ne može da pripremi narod za Njegov povratak.

Uzrok mlake pobožnosti

Upravo takve pobude uzrokuju danas „laodikijsku“ mlakost u pobožnosti, i na kraju će nas podstaći da sve prodamo svom vrlo mudrom neprijatelju, kad ovaj bude smislio svoje konačno kušanje. Taj konačni sud biće strog, kada se mnoštvo koje je do tada delovalo kao pšenica pokaže kao pleva koju raznosi vetar. (Uporediti Jeremija 23,28; 1. Korinćanima 3,11-15).

Oni koji objavljuju jevanđelje mogu biti poput prodavaca jer svoj metod rada pozajmljuju iz repertoara popularnih metoda poslovnih ljudi: razvijete u potencijalnom „kupcu“ osećaj potrebe, a onda ga ubedite da mora da kupi vaš proizvod kako bi zadovoljio tu potrebu; pokažete mu kako će vaš proizvod zadovoljiti njegovu zaokupljenost sobom. U odbranu ovakve motivacije može se reći da je često korišćena u prošlosti, čak i u biblijskim vremenima. *Ali to ne znači da će ona pripremiti narod za Hristov povratak.*

Zar ne vidimo šta se događa? Središte našeg interesovanja uvek ostaje *naše ja*, taj nezgodni *ego*. Uzastopni pozivi da svoj pogled skrenemo sa sebe na Isusa ostaju zaludne reči. „Gledanje u Isusa“ uvek biva u okviru zaokupljenosti sobom i nesigurnosti. Tako duboki koren straha ne biva iščupan, već prodire još dublje.

Nasuprot tome, motiv na koji poziva novozavetno jevanđelje jeste krstom nadahnuta vera. To je „daleko bolji način“. Pavle kaže Galatima da je u njegovom propovedanju Hristos „pred očima naslikan kao raspeti“. Njihov odgovor bio je izvanredan. Dok su slušali, njihove uši pretvorile su se u oči i oni su sagledali značaj činjenice da je Sin Božji umro za njih. Bila je to „propoved o veri“ (1. Korinćanima 2,1-4; Galatima 3,1-5). Pavle je naučio gorku lekciju iz svoje skoro neuspele misije u Atini. Kad je došao u Korint, rekao je: „Jer sam odlučio da među vama znam samo Isusa Hrista – i to raspetoga.“

Apostoli su počeli da prikazuju *Božje delo* u žrtvi na krstu umesto *čovekove potrebe* za ličnom sigurnošću. Tako su uspeli da zaobiđu uobičajene pobude srca usredsređene na čovekov ego, neposredno se obraćajući osećaju upitanosti, strahopoštovanja i iskrene zahvalnosti koju fantastična Božja ljubav može da podstakne u ljudskom srcu. Sposobnost da damo odgovor usađena je u svakome od nas, „prema meri vere koju je Bog svakom dodelio“ (Rimljanima 12,3).

Tu „meru“ (*metron*, na grčkom) mogu ilustrovati pomoću svoje *Honde*. Kupio sam jednostavan model *Džejn* i sam instalirao radio. Iako radio nije predstavljao standardnu opremu, bilo mi je drago što sam ustanovio da su proizvođači Honde ugradili u kola *metron* ili sposobnost *prihvatanja* radio aparata. Postojao je otvor predviđen za njegovo instaliranje, čak rupe pripremljene za zvučnike, uključujući kablove. Nijedno ljudsko biće nije rođeno sa već ugrađenom božanskom ljubavlju – ona se mora uneti i „instalirati“. Ali je Bog u nas ugradio *sposobnost* da naučimo da je cenimo, kako bismo je mogli primiti.

Tako je sejanje semena zahvaljujući „propovedi o veri“ stvorilo rane hrišćane koji nisu bili mlaki. Mnogi su žrtvovali sve što su imali za Njega koji je sve žrtvovao za njih, pevajući himne dok su kao mučenici odlazili u arene. Istinska jevanđeoska vest vaspostavlja tu motivaciju

usredsređenu na Hrista. Ona pravi jasnu razliku između biti „pod zakonom“ i biti „pod blagodaću“ (Rimljanima 6,14.15).

Dva oprečna stava: „pod zakonom“ i „pod blagodaću“

Izraz „pod zakonom“ obično se shvata kao „pod osudom zakona“. Iako je to s jedne strane tačno, s druge strane to je samo delimično tako. Kad je Hristos umro, On je „za sve okusio smrt“, plativši kaznu za greh svakog čoveka (Jevrejima 2,9). U zakonskom smislu, dakle, On je već preuzeo osudu zakona koja je bila namenjena nama. Tako je ovo popularno gledište biti „pod zakonom“ svedeno na besmislen izraz. Da bismo razumeli šta znači biti „pod zakonom“, moramo otkriti značenje nečeg suprotnog tome – biti „pod blagodaću“.

Kada bi neko rizikovao svoj život da vas spase od smrti, i vi shvatite kako bi užasno to moralo biti i koliko bi se on izložio opasnosti zbog vas, vi biste posle toga uvek osećali da ste pred njim u obavezi, osećali biste zahvalnost koja bi vas motivisala da za njega učinite ono što možete. Vi ne biste pomišljali da *od njega tražite nagradu*, nego biste želeli da *vi njemu date nagradu*.

Biti „pod blagodaću“ znači imati novu motivaciju podstaknutu velikom zahvalnošću zbog Hristove ljubavi prema nama. „Od sada“ (*engl. prev*) moramo prestati da računamo cenu onoga što žrtvujemo za Njega, da postavljamo pitanja o tome koliko mnogo ili koliko malo On očekuje od nas, ili pak šta je to najmanje što možemo žrtvovati da bismo dobili *svoju* nagradu.

Naša detinjasta pitanja da li je ovo ili ono „greh koji će nam onemogućiti da dospemo u nebo“ stvarno deluju kao sitničava. Mi sada zaboravljamo da se borimo za nagradu, za „zvezde u mojoj kruni“, i bivamo zaokupljeni nastojanjem da *On* bude krunisan kao „Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima“.

Takva je bila motivacija koja je privlačila rane hrišćane. „Da li je Sin Božji dao sebe za mene, umirući kao zločinac na rimskom krstu, okusivši moju drugu smrt u vidu odbačenosti od Boga? O, moraću nadalje da živim za Njega!“ Rezultat: divna, nemejljiva pobožnost, potpuno lišena samoživog legalizma (uporediti 2. Korinćanima 5,14.15, 11,23-30).

Biti „pod zakonom“ jednostavno je suprotnost pomenutom: ona znači biti obuzet osećajem ja-to-moram-da-uradim ili moram-da-budem-verniji, ili trebalo-bi-više-da-žrtvujem, ili moram-više-da-čitam-Bibliju-i-da-se-više-molim, ili pak trebalo-bi-više-da-svedočim, itd. Najdublja pobuda je uvek strah da ne budemo izgubljeni ili nada na nebesku nagradu, ili traganje za većom sigurnošću ovde i sada.

Tako se motiv „pod zakonom“ za zdravije življenje izrodi u traganje za dužim, srećnijim životom kojim bismo bili zadovoljni ovde i sada, umesto da imamo jasniji um i zdravije telo čime bismo služili Onome koji je umro za nas.

Pretpostavite da naiđem na privlačno iskušenje da učinim preljubu. Ako kažem NE iz straha od herpesa ili AIDS-a, ili iz straha da to ne saznaju pastor ili crkveni odbor ili moji prijatelji, ili moja supruga – učinio sam ispravno delo, ali iz pogrešnog razloga. To bi bila motivacija „pod zakonom“.

Međutim, ako kažem NE kao što je to Josif učinio u Egiptu – „Kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgrešio“ – zato što ne mogu da podnesem misao da nanese sramotu Hristu, da pridodam Njegovom bolu, mene tada podstiče nova motivacija; ja sam onda „pod blagodaću“.

Jednostavnost opravdanja verom

Da li je opravdanje verom samo zakonska izjava koju je Bog dao, udaljen od nas milionima svetlosnih godina? Da li to ima ikakve veze sa našim ljudskim srcem? Kad donesmo odluku da „prihvatimo Hrista“, da li time stavljamo u pokret nebesku mašineriju? Da li se upravo tada naše ime unosi u nebeski kompjuter a naša večna polisa osiguranja stavlja na naš račun? Da je tako, ispalo bi da je naša odluka pokrenula proces zakonskog oslobađanja od osude. Tu bi mogao da se provuče i neki element ponosa; mi smo započeli proces koji je naše spasenje

učinio delotvornim! Kad dođemo na nebo, mogli bismo se hvalisati da smo tu zato što smo se „odlučili za Hrista“.

A to je poslednje uporište legalizma koje, čini se, tako teško prepoznaju savesni hrišćani. Nasuprot tome, Novi zavet uči da se sveti spasavaju zahvaljujući *Hristovoj* odluci da ih spase. Oni su jednostavno odlučili da Mu se ne opiru!

U istinskoj veri ne može biti ponosa ili „hvalisanja“. Pavle je razumeo kako svi mi učestvujemo u krivici „svega sveta“, kako su „svi ... zgrešili“, kako smo svi upleteni u Adamov greh. „Svi su (podjednako) zgrešili“ (Rimljanima 3,19.23; 5,12). „Tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“. Niko od nas nije rođen bolji od bilo koga drugog. Kao što su svi lavovi po prirodi ljudožderi, tako su sva ljudska bića po prirodi u „neprijateljstvu s Bogom“ (*engl. prev*), a kako je „svako ko mrzi svoga brata čovekoubica“, automatski smo svi „podjednako“ po prirodi krivi za razapinjanje Sina Božjeg (Rimljanima 8,7; 1. Jovanova 3,15). Tako govori Pavle. Jedan savremeni engleski pisac izražava tu istinu veoma pronicljivo:

U osnovi postoji samo jedan greh – pobuna ljudske protiv Božje volje. U onoj meri u kojoj je moja volja pobunjenička, ona je u saglasju sa svakim ubistvom, silovanjem ili ugnjetavanjem koji se danas čine u svetu. Moja sopstvena sebična dela koja danas činim, ma koliko neznatna ona meni izgledala, ipak me svrstavaju na stranu onih čija senzacionalna dela svireposti ili požude javno oglašavaju pobunu ljudske volje. Ona me duboko i saučesnički povezuju sa ubicama, varalicama i razvratnicima. I ja sam, baš kao i oni, u pobuni. I ja, poput njih, služim sebi, možda samo nešto opreznije i manje primetno, jer sam osetljiviji od njih na zemaljsku cenu preterivanja u tom pogledu – ali koliko Bogu znači ta dodatna svetovna opreznost i veština prikrivanja? On danas posmatra s neba ljudski rod koji se odlučuje za poslušnost ili neposlušnost. Nema treće mogućnosti, nema zone ćutanja između hvalospeva i huljenja. Svakim svojim postupkom mi ili hvalimo Boga ili na Njega hulimo.¹

Međutim postoji i dobra vest u onome što Pavle govori i što na prvi pogled deluje obeshrabrujuće. Baš kao što su svi sagrešili, nastavlja on, tako se i svi „opravdavaju zabadava – njegovom blagodaću“. Nebeska mašinerija je već u pokretu, i to mnogo pre no što vi „odlučite“ da služite Gospodu! Pošto je opravdanje „zabadava“, mora biti da je svako uključen; inače, ono ne bi bilo besplatno.

Sam Bog je preuzeo inicijativu – Hrista je „postavio kao žrtvu izmirenja – njegovom krvlju ... da se pokaže njegova pravednost“ (Rimljanima 3,25). I zapazite da upravo „krv“ vrši izmirenje.

Žrtva pomirenja menja nečije neprijateljstvo ili otuđenost u prijateljstvo. Nije smisleno reći da Hristova žrtva treba da *umilostivi* Oca, zato što nas je On već toliko voleo da je dao Hrista za nas. „Jer Bogu tako omilje svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao“ (*Karadžićev prevod*). Upravo je On „poslao“ Hrista na krst, tako da će Hristos kad bude „podignut... privući sve ljude k sebi, kad budu videli njegovu prolivenu krv (*engl. prev*)“ (Jovan 3,16; 12,32).

Niti ima smisla reći da ta krv vrši pomirenje za đavola, ili da ga ona potkupljuje da bi postao dobar. On je još uvek naš neprijatelj. Ko onda biva izmiren tom krvlju? Neki govore da je u pitanju hladni legalistički manevar – zakon je zadovoljen ili pravda biva umilostivljena. No, ma koliko tačno bilo to legalističko shvatanje, dobra vest nam govori o nečem toplom što pokreće srca. Zakon ili pravda su apstraktni entiteti, bez srca sa mogućnošću osećaja. Mi pak imamo srce koje može da oseti i ima potrebu da bude pomireno. Mi bivamo izmireni, podstaknuti pogledom na tu „krv“.

Kad grešnik prestane da se opire i dopusti da mu krst omekša srce, on se miri sa Bogom, a to znači da biva promenjen. Sada *dolazi do opravdanja verom*. To je proces koji ga čini potpuno

¹ H. Blamires, *The Will and the Way* str. 60-63.

poslušnim Božjem zakonu. U prošlosti, on je bio neposlušan i sebičan. Još uvek ima grešnu prirodu, ali sada *deluje* vera i on ne zadovoljava sebične nagone. On ih razapinje. On više nije sebičan. Nema više ni primisli o nagradi za sebe. Prethodno rob sebičnom strahu i grehu, sada robuje Hristovoj ljubavi i pridružuje se Pavlu govoreći: „Ljubav Hristova nagoni nas“ (*engl. prev*). *Eto to znači biti pod blagodaću*. On pobeđuje „kao“ što je Hristos pobeđio.

Delo koje se ostvaruje putem opravdanja verom

a) Ono čini da vernik postane poslušan Božjem zakonu, ali ne iskorenjujući njegovu grešnu prirodu, nego osposobljavajući ga da odnese pobedu nad njom.

Sveto pismo kaže da Bog opravdava bezbožne (Rimljanima 4,5). To ne znači da On zataškava grešnikova zlodela, da bi se ovaj mogao uračunati u pravednike iako je u stvari nepravednik; to znači da On čini da čovek „izvršuje zakon“ (Rimljanima 2,23; Jakov 4,11). Kad Bog bezbožnu osobu proglasi pravednom, ta osoba postaje poslušna. I to ne samo spolja tako što se njeno ponašanje saobražava zakonu, dok unutrašnjost srca ostaje zla. *Srce se miri sa Bogom!* Otuda nema uzvišenijeg stanja od stanja opravdanja. Ono čini sve što Bog može da učini za čoveka koji sam po sebi ne može postati besmrtn, jer se to ostvaruje samo prilikom vaskrsenja. Naravno, vera i potčinjavanje Bogu neprestano su prisutni kako bi se zadržala pravednost – da bismo ostali poslušni.

Reč Božja koja govori o pravednosti proizvodi pravednost. Kada grešnik veruje u tu reč i prima je u srce verom, pravednost Božja počinje da donosi rod u njegovom životu. A pošto iz srca izlazi život, sledi da taj novi život biva na taj način iznedren u njemu, a to je život poslušnosti u odnosu na Božje zapovesti. Posvećenje je doživotni proces duhovnog rasta i sazrevanja, ali nam nikada ne daje „pravo“ na nebo. To „pravo“ pripada i dalje opravdanju verom; „saobražavanje“ je posvećivanje.

b) Spasonosna vera je moćna

Uobičajena definicija vere je „poverenje, pouzdanje“, uvežbavanje sopstvene volje da se drži obećanja o sigurnosti. Mi verujemo policiji zato što se bojimo da hodamo ulicama bez nje; uzdamo se u banke jer živimo u strahu gde da sakrijemo svoj novac; imamo poverenja u osiguravajuće društvo zato što se plašimo da nam kuća ne izgori a kola se pretvore u olupinu. U svakom ovom primeru, pouzdanje počiva na unutrašnjem strahu od ličnog gubitka. Da li je vera u Hrista isto tako usmerena na sopstvenu ličnost?

Ne novozavetna vera. Kad su apostoli želeli da govore o svom pouzdanju, oni su imali na raspolaganju grčke reči da izraze tu ideju: *peitho* ili *elpizo*. Međutim, oni nikada nisu pomešali veru sa poverenjem usmerenim na sebe.² Za njih je vera predstavljala zahvalnost ljudskog srca za veličanstvenu ljubav otkrivenu na Hristovom krstu (Jovan 3,16; Galatima 5,6, itd). Razume se, vera uključuje element pouzdanja, ali to je samo deo kolača, ne ceo. Nema ni trunke sebičnosti kad je reč o iskrenoj veri!

c) Istinsko opravdanje verom nema smisla ako je odvojeno od razumevanja prožetog zahvalnošću da nam je Hristos prišao toliko blizu.

Prvi apostoli jasno su shvatali kako je Hristos uzeo na sebe našu prirodu. Ali u vekovima koji su usledili, neki ljudi koji su se suprotstavljali dobroj vesti nastojali su da Ga prognaju daleko od nas, da uklone Njegovo genetsko nasleđe naše prirode. Rimokatolička dogma o bezgrešnom začecu teži da Ga udalji od nas izjavljujući da je Njegova majka, Devica Marija bila „odvojena“ od ljudskog roda.³ (O tome ćemo detaljnije raspravljati u 10. poglavlju).

² Grčka reč za veru glasi *pistis*, a glagol imati vere je *pisteuo*.

³ Uporediti Fulton Sheen, *The World's First Love*, (New York: McGraw-Hill, 1952), str. 10.

Jadna pala ljudska bića ne nalaze snage u sopstvenom telu koja bi ih osposobila da drže Božji zakon. I tako Bog pripisuje vernicima Hristovu pravednost, koji je bio „u obličju grešnog tela“ tako da bi se „pravednost koju zakon zahteva“ mogla ispuniti u njihovom životu (Rimljanima 8,3.4). Hristos je uzeo na sebe čovekovu prirodu, a pripisaće i dodeliti sopstvenu pravednost onima koji veruju, to jest, koji cene Njegovu žrtvu. „Jedinstvo sa Hristom“ na taj način postaje više od puke teološke formule.

Novozavetno opravdanje verom daje nadu beznadežnima, jača slabe, i daruje život onima koji su mrtvi u grehu. Ali, da ova istina ne padne slučajno u zabludu rimokatoličkog gledišta koje tvrdi da je opravdanje zasnovano na zaslugama, da sebe možemo „učiniti pravednim“? Ta dva gledišta se toliko razlikuju kao noć i dan. (Raspravu o tim suprotnostima naći ćete u Dodatku.)

Večno jevanđelje iz Otkrivenja 14 probija vekovnu maglu katolicizma, pravoslavlja i protestantizma i čini da jasnije sagledamo suncem obasjanu novozavetnu istinu.

Kako dobra vest prožima božansku poruku

Takozvano „jevanđelje“ bez dobre vesti predstavlja falsifikat. Osnovna tema apostolske poruke je „radosna vest“ (videti Dela apostolska 13,32-34). Ona ljudima nije pružala lažno obećanje o uzdanju u sopstveno iskustvo. Suština njihove vesti bila je koliko je Bog veran, poverenje u Njega. (Videti Rimljanima 8,26-39, na primer)

Naš problem je naša udaljenost od Boga usled naše krivice i iskrivljenog viđenja Njegovog karaktera. Nevolje i razočarenja bude loša osećanja. Zašto On ne čini više da bi nam pomogao? Pavle se usrdno moli: „Pomirite se s Bogom“, verujte istinu o Njegovom karakteru, dopustite da vas Hristova krv opere da biste bili čisti, izlečite se od neprijateljstva i neka se ukloni vaša krivica (2. Korinćanima 5,20). Tada vera može stupiti u akciju, čineći moćna dela pravednosti u vašem životu.

Sada je vreme da pristupimo „dakle slobodno prestolu blagodati“ gde ćemo sigurno naći blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć, zato što je i naš Spasitelj osetio tu potrebu u vreme nevolje (videti Jevrejima 4,14-16). Isto iskušenje koje pritiska vas, dotiče se i Njega. Njegove rane su uvek sveže, i On svagda živi da bi posredovao za vas.

Bez obzira koliko sotona ratovao protiv nas, napadajući nas tamo gde je telo najslabije, mi možemo boraviti u senci Svemoćnoga, i posedovati puninu Božje snage.

Kako to da se sunce ne pomera sa svog mesta? Drži ga moćna reč Spasiteljeva, čineći da ono nastavlja svojim uobičajenim putem. *A ta ista sila* treba da drži i vernika u Isusu.

Stoga naglasak jevanđelja nije na onome što mi moramo *učiniti* da bismo bili spaseni, nego na činjenici da moramo *verovati*. A u šta moramo verovati? Uvek u dobru vest.

Postoji posebna sila sadržana u praštanju. Mi stičemo vrlo malo samopoštovanja ako nam Bog samo prašta. Kada bi sve što On čini za nas bilo da oprostili ili opravda naše grehe, mi bismo i dalje morali nositi prljavštinu duboko u svojoj duši.

Ali se „krv (novog) saveza ... prolila za mnoge radi *oproštaja* grehova“. Oni treba da budu „izbrisani“. Istinski oproštaj čini više od praštanja. On će nas očistiti „od svake nepravednosti“ (Matej 26,28; Dela apostolska 2,38; 3,19; 1. Jovanova 1,9; 2,1.2). Božje praštanje nije samo sudski akt kojim nas On oslobađa od osude. To nije samo praštanje *za* greh, nego popravljjanje *od* greha.

Većina njih koji su čitali sledeći odlomak čitali su ga unazad, čime su dobru vest pretvorili u lošu vest:

„Jer telo žudi protiv Duha, a Duh protiv tela; ovo se jedno drugom protivi, da ne činite što biste želeli“ (Galatima 5,17).

Opšta je pretpostavka da Pavle tu kaže da vi nikada ne možete zaista činiti *dobre stvari* koje biste želeli da činite, čak i uz pomoć Duha. Ali zapazite da u ispravnom kontekstu Pavle

govori da je Božja sila toliko jača od sile tela da vi ne možete činiti *zle stvari* na koje vas podstiče vaša grešna priroda.

Prethodni stih pojašnjava tu povezanost i uči nas fantastično dobroj vesti: „Nego velim: živite u Duhu *pa nećete izvršiti požudu tela.*“ A sledeći stih dalje naglašava dobru vest: Štaviše, „ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom.“

Još bolja vest: narod spreman za Hristov dolazak

Postoji zaista jedan aspekt jevanđelja koji je poslednjih godina doživljavao suprotstavljanje širokih razmera. Sama mogućnost postojanja jednog naroda koji pobeđuje svaki greh tako da mogu biti spremni za Hristov dolazak bila je prigušivana, pa čak opovrgavana i ismejavana. Često je prikazivana kao jeres „perfekcionizma“.

No Biblija je jasna:

„Jer se pokazala Božja blagodat, spasonosna za sve ljude, koja nas odgaja da se odrekne bezbožnosti i svetskih žudnji, da živimo razborito i pravedno i pobožno na ovom svetu, očekujući blaženu nadu i slavan dolazak velikoga Boga i Spasitelja našega, Isusa Hrista, koji je dao samoga sebe za nas, da nas izbavi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod koji mu pripada, koji revnuje za dobra dela.“

Otkrivenje upotpunjuje tu „blaženu nadu“ opisujući narod koji ide „za Jagnjetom kuda ono ide... Neporočni su“ (Titu 2,11-14; Otkrivenje 14,4.5).

Sveto pismo uči da oni koji očekuju „tu blaženu nadu“ istinski, a ne prividno, „drže Božje zapovesti i veru u Isusa“ (Otkrivenje 14,12). Taj slavan rezultat biće ostvaren zahvaljujući pravednosti kroz veru, a ne putem programa usmerenog na sopstvena dela.

Skriveno u jednom prilično nerazgovetnom tekstu Biblije nalazi se obećanje dobre vesti koje će se svakako ispuniti: „Do dve tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti“ (Danilo 8,14). Prošireno i dopunjeno porukom iz poslanice Jevrejima u Novom zavetu, ovo proročanstvo opisuje posebno delo nebeskog Prvosveštenika na kosmički Dan pomirenja, „u dane glasa sedmoga anđela, kad on bude zatrubio“ (Otkrivenje 10,7; videti Jevrejima 8,9.10). To čišćenje svetinje predstavlja delo koje je otpočelo 1844. godine, na kraju pomenutog proročkog perioda.

Popularno shvatanje „pravednosti kroz veru“ ne zna ništa o čišćenju nebeske Svetinje, ništa o stvarnom Danu pomirenja. Ta ideja o posebnoj pripremi srca za Hristov povratak je nejasna, ako se uopšte shvata.

Novozavetna jevanđeoska vest vidi uspešno razrešenje velikog vekovnog sukoba između Hrista i sotone. Gospod pronalazi jedan narod voljan da u potpunosti sarađuje s Njim u ovim poslednjim danima. Dobra vest glasi da Hristos kao nebeski Prvosveštenik čisti svoju Svetinju. Nije naš posao da to činimo. Naša uloga je da sarađujemo s Njim, *da Mu prepustimo da On to uradi*, i da prestanemo da ometamo Njegovog Svetog Duha koji neprestano deluje kako bi nas odvojio od sebičnosti i greha i pripremio narod za Njegov skori povratak.

ŠTA JE HRISTOS OSTVARIO NA KRSTU

Kad je Hristos umro na krstu, da li je On samo *obezbedio* nešto što bi se *moglo* učiniti za nas, ukoliko mi najpre učinimo svoj deo? Ili je On zapravo *uradio* nešto za „sve ljude“? Sada moramo ponovo baciti pogled na taj „čudesni krst“ i zapaziti nešto što neprijatelj naših duša želi da previdimo.

Da, Hristos je sasvim izvesno učinio nešto za svaku ljudsku dušu, više od samog obezbeđivanja takve mogućnosti. Biblija nas često uverava da je On „žrtva pomirenja za naše grehe, ne samo za naše nego i za grehe *celoga sveta*“ (1. Jovanova 2,2). Pošto su „svi... sagrešili“, tako se i svi „opravdavaju zabadava“ (Rimljanima 3,23.24). „Jer Bog je u Hristu pomirio svet sa sobom, ne računavajući im njihove prestupe“ (2. Korinćanima 5,19). Isus je došao „da bi za sve okusio smrt“ (Jevrejima 2,9). Njegovim „pravednim delom došlo je na sve ljude opravdanje koje život donosi“ (Rimljanima 5,18).

Opšte je shvatanje da Hristova žrtva *obezbeđuje samo mogućnost spasenja*, to jest, da ne čini ništa za čoveka ukoliko on najpre sam nešto ne uradi i „prihvati Hrista“. Prema toj popularnoj ideji, Isus stoji u pozadini, skrštenih božanskih ruku, čekajući da grešnik odluči da „prihvati“. Drugačije rečeno, spasenje je nebeski proces koji ostaje ništavan sve dok mi ne preuzmemo prvi korak. Slično mašini za pranje veša u nekom servisu sa samousluživanjem, obezbeđena je mogućnost, ali samo to. Mašina ne čini ništa za nas dok najpre ne ubacimo novčiće.

Ovo zvuči razumno jer objašnjava, ali površno, zašto su mnogi izgubljeni.

Nasuprot tome, jevanđelje koje Pavle objavljuje blista iz naših prethodno navedenih tekstova: (a) Hristos nije ograničio svoju žrtvu, jer okusivši „za sve smrt“, On je umro drugom smrću „svakog čoveka“. (b) Kako su „svi... sagrešili“, tako se „svi“ „opravdavaju zabadava“ njegovom blagodaću. To je *zakonsko* opravdanje, kao što ćemo uskoro videti. (c) posredstvom Hristove žrtve, Bog ne pripisuje *svetu* „njegove prestupe“. On ih je, umesto svetu, pripisao Hristu. Otuda nijedna izgubljena osoba neće pretrpeti drugu smrt sve do trenutka posle konačnog suđenja, a ta smrt će usledi tek po drugom vaskrsenju (videti Otkrivenje 2,10; 20,6-14). I zbog toga možemo živeti već sada. On je otkupio sam naš život. (d) „Sav svet“ je otkupljen, samo kad bi to znao i prestao da se opire blagodati Božjoj.

Svaki čovek duguje svoj fizički život, čak i ovaj zemaljski život i sve što ima i jeste, Onome koji je „umro za sve“. Bez obzira da li je neko svetac ili grešnik, ako jede svoju svakodnevnu hranu, hrani se Hristovim telom i krvlju. To znači da je krst sa Golgote utisnut na svakoj vekni hleba. On se ogleda u svakoj izvorskoj vodi.

Kad grešnik vidi tu istinu i srcem ceni njenu stvarnost, on doživljava *opravdanje verom*. To je, stoga, daleko više od zakonske izjave o oslobađanju, jer je učinjeno na krstu za „sve ljude“. *Opravdanje verom uključuje promenu srca*. To je isto kao i praštanje. A novozavetno praštanje je više od samog oproštaja. Grčka reč za praštanje znači ukloniti greh iz srca, izlečiti se *od* greha¹.

Kako opravdanje verom funkcioniše

Reč je o tome kako vernik koji upražnjava istinsku veru postaje iznutra i spolja poslušan svim Božjim zapovestima. Samo ga je Hristos spasao i opravdao, ali njegova vera se odazvala i „radi kroz ljubav“. To je novi princip koji prožima svaki kutak ljudskog srca, zarobljavajući

¹ Uporediti Matej 1,23 i 26,28. Isus kaže da se Njegova krv proliva „radi oproštaja grehova“. Ovde je u pitanju nešto više od praštanja – uklanjanje greha. Grčka reč za „praštanje“ upotrebljena u Novom zavetu znači „uklanjanje“.

„svaku misao – za poslušnost Hristu“ (tako da) „poslušnost bude potpuna“ (2. Korinćanima 10,5.6).

Takva vera, ukoliko nije ometana ili iskvarena zabludom, počće u trenutku kad grešnik odluči da se odazove, a zatim će rasti da bi postala tako zrela i moćna da pripremi narod za Hristov povratak. To je ono „večno jevanđelje“ koje nalazimo u Otkrivenju 14,6-14 i koje se objavljuje celom svetu upravo pred Isusov dolazak.

Da li to znači da će svi biti spaseni? Ne, neće svi biti spaseni. Ali razlog je dublji od onog da izgubljeni nisu bili dovoljni mudri ili hitri da preuzmu inicijativu. Oni *će se zapravo opirati spasenju i odbaciti to spasenje koje im je već „zabadava“ dato u Hristu*. Bog je preuzeo inicijativu da spase „sve ljude“, ali ljudska bića imaju moć, slobodu volje, da spreče i stave veto na ono što je Hristos već ostvario za njih i da odbace ono što je stavljeno u njihove ruke.

Ipak, biće i takvih - među „ostatkom“ - koji će odgovoriti svim svojim srcem. Hristos će videti „trud duše svoje i nasitiće se; pravedni sluga moj opravdaće mnoge svojim poznanjem“ (Otkrivenje 12,17; Isaija 53,11).

Mi možemo negovati svoju otuđenost od Boga i mržnju prema Njegovoj pravednosti sve dok pred sobom ne zatvorimo vrata neba. To je tužno. Ali nije neophodno. Prema jevanđeoskom konceptu, oni koji se spasavaju na kraju bivaju spaseni zahvaljujući Božjoj inicijativi; oni koji su izgubljeni izgubljeni su sopstvenom inicijativom.

I dar vere se dodeljuje svakom čoveku, baš kao što je Hristos dao sebe svakom čoveku (Rimljanima 12,3). Šta onda može sprečiti svakog čoveka da bude spasen? Odgovor glasi: ništa, izuzev činjenice da se svi ljudi neće držati vere koju im je Bog dao. Kad bi je se svi držali, svi bi bili spaseni.

Proizilazi da nema ni najmanjeg razloga da svi koji su ikada živeli ne budu spaseni i dobiju večni život, sem ukoliko ga ne budu želeli. Hristos je umro za sve. No, mnogo njih s prezrenjem odbija dar koji im se besplatno nudi.

Prema Isusu, jedini greh zbog kojeg neko može biti izgubljen jeste taj što čovek ne ceni i ne prihvata Njegovu blagodat. I upravo je to neverstvo – kad je neko uzalud dobije. „Ko ne veruje – već je osuđen... A ovo je sud: svetlost je došla na svet, a ljudi zavoleše mrak više nego svetlost“ (Jovan 3,17-19).

Kako to može biti da je krst utisnut na svakoj vekni hleba, i da čak grešnici koji ne veruju uživaju dar života zahvaljujući Hristovoj žrtvi? Kao Jagnje „zaklano od postanja sveta“, On je zaista „obasjao život... jevanđeljem“ (Otkrivenje 13,8; 2. Timotiju 1,10). Ljudski rod je bio toliko unižen u doba Rimske imperije da bi čovečanstvo konačno uništilo samo sebe da se u tom trenutku nije pojavio Isus „kad je došla punina vremena“ (Galatima 4,4).

Čak i bezbožni ljudi danas svaki svoj sledeći udisaj duguju Hristovom krstu, iako to ne znaju. Niko ne može doživeti trenutak radosnog smeha sem ako ga već nije platio Onaj na kome „kazna beše... našega mira radi“ i čijom se „ranom... iscelismo“ (Isaija 53,5) To je još jedan način da se kaže da je On za „sve ljude“ doneo „život“, podnevši da Mu se pripišu njihovi prestupi, a za one koji veruju i cene Njegovu žrtvu na krstu, On takođe donosi „besmrtnost“ (2. Timotiju 1,10).

Pavle se raduje veličanstvenom delu koje je Hristos ostvario na krstu: „Kao što je za jedan prestup došla osuda na sve ljude, tako je i jednim pravednim delom došlo na sve ljude opravdanje koje život donosi“ (Rimljanima 5,18). To je toliko zapanjujuća tvrdnja da su ljudi vekovima raspravljali u vezi s njom. Tumačena je na četiri različita načina:

a) Calvinističko gledište podrazumeva da Pavle nije baš tako mislio – besplatan dar „opravdanje koje život donosi“ dobijaju samo izabrani, a ne „svi ljudi“. Ili, oni koji nisu izabrani toliko su nevažni da se i ne ubrajaju u „sve ljude“. No, sam tekst negira takvo gledište.

b) Univerzalističko gledište ističe na osnovu ovoga shvatanje da će na kraju „svi ljudi“ biti spaseni. Ali, Biblija često jasno govori da će na kraju neki odlučiti da ostanu izgubljeni.

c) Popularno arminijansko stanovište takođe podrazumeva da Pavle nije baš tako mislio – „besplatan dar“, „opravdanje koje život donosi“ ne dobijaju „svi ljudi“. Hristos je samo

obezbedio mogućnost tako da se to može eventualno dogoditi, *ukoliko ali ne i pre nego* oni sami učine nešto ispravno. Dok oni ne aktiviraju nebeski proces, ništa se ne događa. Mašina za pranje veša u servisu sa samoposluživanjem je samo jedna mogućnost, ali zahteva novčiće. Ovo verovanje je široko rasprostranjeno, jer površno objašnjava zašto će mnogi biti izgubljeni – oni nisu preuzeli inicijativu da ubace novčiće u mašinu. Međutim, takvo shvatanje je u suprotnosti sa onim što je Pavle kazao.

d) Pavlovo sopstveno gledište predstavlja daleko bolju dobru vest. On to tačno ovako kaže: Hristos kao „poslednji Adam“ ukinuo je sve zlo koje je prvi Adam počinio. Baš kao što je sigurno da su „svi ljudi“ osuđeni Adamovim grehom, isto je tako sigurno i da se „svi ljudi“ *zakonski* opravdavaju Hristovom žrtvom. On je već okusio smrt za „svakog čoveka“. On je žrtva pomirenja za grehe „celog sveta“. Niko ne bi mogao očekivati sledeći udisaj ukoliko njegovi gresi već nisu pripisani Hristu, jer niko, bio on svetac ili grešnik, ne bi mogao da ponese sopstvenu punu krivicu ni za trenutak, a da ostane živ. Međutim, ljudsko neverovanje može poništiti opravdanje koje je već izvršeno za nas.

Dakle, Hristos je učinio više od pukog *obezbeđivanja mogućnosti* spasenja koje postaje stvarno jedino ako uspemo da sve ispravno uradimo. Kao što je osuda došla na sve, tako je i opravdanje predviđeno za sve. Nova engleska Biblija to sasvim pojašnjava:

Sudski postupak, koji je usledio posle jednog prekršaja, doveo je do osude, ali je čin blagodati, koji je usledio posle tolikih zlodela, doveo do oslobađajuće presude... Iz toga, dakle, proizilazi da kao što je ishod jednog zlodela bio osuda za sve ljude, tako je ishod jednog pravednog dela oslobođenje i život za sve ljude (Rimljanima 5,16.18, NEB).

Činjenica da je opravdanje besplatno predstavlja dokaz da nema izuzetka. Kada bi taj dar dobijali samo oni sa posebnim kvalifikacijama, onda to više ne bi bilo besplatno.

U svetlosti krsta, prema tome, čak i „zanemarivanje“ „tako velikog spasenja“ isto je što i njegovo odbacivanje. *To je neverstvo*. Tako izgubljena osoba samu sebe osuđuje pred svemirom i onesposobljava sebe da večno živi. Ona samoj sebi sprečava ulazak u nebo.

Istinska dobra vest daleko je bolja no što možemo uopšte zamisliti. Naše spasenje ne zavisi od naše vičnosti da preuzmemo prvi korak; ono zavisi od našeg *verovanja* da je Bog imao inicijativu u našem spasavanju. On bira sve ljude za spasenje.

Šokantno je to što Bog traži čoveka

Nema parabole koja govori da izgubljena ovca mora sama da pronađe put povratka do pastira; ali postoji parabola o Dobrom Pastiru koji traga za svojom izgubljenom ovcom. Drevni pagani bili su šokirani apostolskim učenjem da Bog ne čeka da Ga čovek potraži nego da On već traži čoveka (Luka 15,3-10; 19,10; Jovan 4,23; Rimljanima 10,6-8.10-13). Žena u Hristovoj priči nije čekala da joj se izgubljeni srebrni novčić sam vrati; ona se dala u potragu i tražila ga sve dok nije pronašla. Izgubljeni sin vratio se kući samo zato što se sećao očeve ljubavi i zato što ga je ta ljubav privukla. Inicijativa je uvek bila očeva, a sin je na to samo odgovorio (videti Luka 15,4-32).

Sveto pismo uči da nije naš posao da uspostavimo „odnos“ sa Hristom, jer je *On* prvi uspostavio odnos sa nama. Naš posao je da u to verujemo, da to negujemo i cenimo.

Niti je sasvim ispravno reći da naše spasenje zavisi od našeg *održavanja* odnosa sa Gospodom. Dobri Pastir neprestano traži svoju ovcu „*dok je ne nađe*“ (Luka 15,4). Drugim rečima, on više želi da vi budete spaseni nego što vi sami to želite. On se ne umara niti se razočarava kao što je to slučaj sa nama usled našeg neverstva.

Vaše spasenje zavisi od vašeg verovanja da vas On toliko voli da će održavati taj odnos sem ukoliko Ga ne odbijete. Prestanite da se opirete vođstvu i podsticajima Svetog Duha, koji je nazvan „Utešitelj“. Upravo vas On osvedočava o grehu i nastoji da vas motiviše da ga se

odreknete. On je pozvan da dođe i sedne kraj vas i nikada vas neće napustiti (Jovan 14,16-18; 16,7-13). Naša pobožnost je uvek *odgovor* na Njegovu odlučnu, pokretačku i neprestanu ljubav.

Drugačije kazano – da jevanđeosku vest prikažemo veoma jednostavnim rečima – *spasenje zavisi od vere*. Naš posao nije da se penjemo na nebo ili silazimo u pakao tražeći Isusa kao da se On skriva od nas, nego da prepoznamo da *nas je On pronašao* zahvaljujući reči „vere koju mi propovedamo“ (uporediti Rimljanima 10,6-8). Čovek bi morao biti veoma tvrdog srca pa da ne kaže „hvala“ kad shvati kako ga je Dobri Pastir spasao od užasa pakla ovde i sada, i od druge smrti na kraju. Nemojmo se opirati Njegovom izboru niti ga odbacivati.

Kad postavljamo biblijsko pitanje: „Šta treba da činim da bih se spasao?“, moramo dopustiti Bibliji da ona da odgovor. Odgovor nije: čini ovo, ili čini ono, ustani ranije, radi više na proučavanju i molitvi; više svedoči; više žrtvuj, postigni više ciljeva, ovladaj većim brojem metoda; idi na više seminara. Pravi odgovor glasi: „Poveruj u Gospoda Isusa, pa ćeš biti spasen i ti i tvoj dom“ (Dela apostolska 16,30.31). Biblija ne uči neku jeres. To „verovanje“ je od one vrste koja deluje i čisti dušu.

Ključ za rešavanje našeg problema jeste da razumemo šta znači verovati. Bilo bi suludo dopustiti sotonu da prisvoji tu pravu reč „vera“ kroz svoje flasifikate tako da se mi okrenemo od istinske pravednosti kroz veru i vratimo lukavom programu spasenja delima.

Ljudi još uvek imaju problema sa dobrom vešću

Zar nam Biblija ne kaže da je naš posao da „tražimo Gospoda“? Da li su starozavetni tekstovi na temu „tražite Gospoda“ u suprotnosti sa novozavetnom parabolom o Dobrom Pastiru koji traži nas?

Pogrešno je iskrivljavati starozavetne tekstove da bi oni delovali suprotno jasnim Isusovim rečima. Isus je došao da otkrije da „se blagodat preobilno izli“ (2. Mojsijeva 21,24; Matej 5,38-42; Rimljanima 5,20). Moramo ovo razumeti ili ćemo večito živeti u nekoj prikrivenoj formi legalizma.

Nema ničega u Novom zavetu što navodi na misao da Spasitelj ravnodušno čeka da izgubljena ovca nekako potraži put nazad. Kad bi to bilo tako, zar ovca ne bi imala nečega čime bi mogla da se hvališe? Čak i starozavetni tekstovi koji *izgleda* odaju takav utisak, ne govore to ako se uzme u obzir kontekst.

Pogledajte Isaija 55,6: „Tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte ga, dokle je blizu“. To zvuči kao da Isaija protivreči Isusu! Ali pogledajmo malo bolje. Jevrejska reč prevedena kao „tražiti“ (*darash*) ne znači prvenstveno tražiti nego „obratiti pažnju na“ ili „pitati o“ (uporediti njenu upotrebu u 1. Samuilova 28,7).² Isaija kaže: Obratite pažnju na Gospoda „dokle je blizu“. Prorok naglašava Njegovu blizinu, a ne udaljenost.

Ne postoji nijedna tvrdnja u Bibliji koja Boga prikazuje kako ravnodušno čeka da ga Ga mi probudimo iz letargičnog sna. Naše „traganje“ uvek predstavlja odgovor srca na Njegovu inicijativu da potraži nas. Istinsko jevanđelje daje jedan divan i snažan razlog za služenje Hristu:

Jer Hristova ljubav nas obuzima (*engl. prev: nagoni*) kad smo došli do ovog zaključka: jedan je umro za sve, znači da su svi umrli. A on je umro za sve, da živi više ne žive sami za sebe, nego onome koji je za njih umro i vaskrsnut bio.

Apostoli su propovedali vest osvežavajuće različitu od mnogo toga što se danas naziva „jevanđeljem“. Originalni jezik podrazumeva da oni koji osete Hristovu *agape ljubav* uviđaju

² Car Saul traži od svojih slugu da mu „potraže“ ili „pronađu“ ženu koja je medijum. To je reč čije je osnovno značenje „tražiti“. To nije *darash*. Dalje on kaže „Mogao bih da odem do nje i da je pitam“. To je *darash*, reč koja je prevedena kao „tražiti“ u Isaiji 55,6.

da je *nemoguće* da nadalje žive sebi. Mi vidimo Spasiteljevu neuporedivu ljubav, a pogled na Njega privlači i potčinjava naše srce. Otuđenost i pobuna bivaju isceljeni.

Spuštanje do samog korena

Čisto jevanđelje obezbeđuje dubok mir, i raste u srcu oslobođenom podsvesnog straha koji nas prati od kolevke pa sve do groba.

Ponekad bes ili gorčina provale poput erupcije iz mračnih dubina našeg nepoznatog „ja“, slično vulkanu za koji smo mislili da je ugašen. Tečna lava izbija iz dubokog podzemnog emocionalnog ognja.

Ona često tinja još od našeg detinjstva, možda od samog začeca – kao kod deteta koje shvata da je produkt požude, neželjene trudnoće. Da li i fetus na neki način oseća gorčinu svoje trudne majke? Posle rođenja, neželjeno dete se može upitati: „Gde je bio Bog kada se to desilo?“ Ili kod deteta čiji roditelji ne shvataju koliko uništavaju njeno ili njegovo samopoštovanje iznalazanjem grešaka ili pritiskanjem da dete *zaradi* njihovu ljubav. Mnogi od nas nose ogroman teret krivice i otuđenja koji potiče od dečjih trauma koje ni na koji način nisu naša greška. Alkoholizam, zavisnost od droge, organska depresija, seksualna uniženost, često nalaze svoj koren u detinjstvu. Neki vele da se i homoseksualnost pokreće u tu doba.

A postoje i traume usled odbačenosti koje mogu uništiti i život odraslih, kao što je smrt supružnika, ili još gore, razvod. Da li jevanđelje ima dobru vest za nas?

Da – opravdanje verom! Ono vam daje mir sa Bogom, kao da nikada niste zgrešili, i dalje, *kao da se niko nikada nije ogrešio o vas*. Ono rešava problem one duboke, duboke ogorčenosti do koje čak ni psihijatri ne mogu da dosegnu. Ono vas osposobljava da oprostite drugima zato što, zahvaljujući blagodatni Božjoj u vama, osećate da je njihova krivica i vaša.

Možemo čak oprostiti nemarnim roditeljima ili starateljima, onima koji su nam nanosili nepravdu u detinjstvu, čak roditeljima alkoholičarima.³

To je praktično isceljenje za emocionalne rane, koje prodire sve dublje i stapa se sa posvećenjem. A daje ga Prvosveštenik koji „može saosećati sa našim slabostima“, našom nemoći. (Jevrejima 4,15).

Najbolji savremeni prevod za reč Prvosveštenik jeste Božanski Psihijatar. On je na dužnosti 24 sata dnevno, nikada ne uzima odmor, a toliko je beskrajn da vam posvećuje svoju punu pažnju kao da ste jedini Njegov pacijent.

³ Ovo postaje lakše kad se ima na umu da često oni koji su u detinjstvu bili zlostavljani i sami zlostavljaju decu kad odrastu. Krivica je zajednička: i dete i roditelj je ispoljavaju; „dete postaje otac čoveku.“

MOŽE LI DOBRA VEST BITI SUVIŠE DOBRA?

Ovo je ozbiljno pitanje! Konvencionalna hiljadugodišnja mudrost sklona je da kaže „da“. Mase su uvek smatrale da je dobra vest nešto nemoguće. Ovo je očigledno na osnovu činjenice da oni obično kreću širim putem koji vodi u propast, a izbegavaju uzan put (put vere) koji vodi u večni život (Matej 7,13.14).

Isus daje fantastično obećanje: „Idite u sav svet i objavite jevanđelje svakom stvorenju... A ovi znaci će pratiti one koji poveruju: u moje ime izgoniće demone, govoriće novim jezicima, zmije će podizati, ako i popiju nešto smrtonosno – neće im naškoditi. Stavljajte ruke na bolesnike i osećaće se dobro“ (Marko 16,15.17.18).

Matej daje još jednu verziju ovih Isusovih reči: „Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima... I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.“ A Jovan dodaje ono što je zapamtio slušajući Gospoda kako govori, a što još više iznenađuje: „Ko veruje u mene činiće dela koja ja činim, činiće i veća od ovih, jer ja idem k Ocu“ (Matej 28,18.19.20; Jovan 14,12).

Jesu li obećanja suviše dobra da bi bila istinita? Dobra vest glasi da će ona biti ispunjena, bez fanatizma i bez ekstremizma, u slavnoj konačnoj vesti koju objavljuje anđeo iz Otkrivenja 18,1-4. Ako je Biblija tačna, celi svet će biti „obasjan“ slavom jedne moćne vesti. Ne bi bilo pošteno da se Hristos vrati, a da prethodno svako ne dobije poštenu priliku da je čuje i da se pripremi za Njegov dolazak.

Ključ za ispunjenje ova dva obećanja nalazi se u dva značajna izraza: (a) narod mora „propovedati jevanđelje“, a ne legalizam ili ljudsku filozofiju; i (b) ispunjenje obećanja prima onaj „ko veruje u Mene“. „Ja se naime, ne stidim jevanđelja, jer je ono sila Božja na spasenje svakom ko u njega veruje“ (Rimljanima 1,16). „Ko veruje u Mene“ znači „onaj koji ima pravu istinu“, istinu koja *deluje* i preobražava život. Drugačije rečeno, postoji ogromna sila u istinskom opravdanju kroz veru.

Božji narod ne sme ispoljavati nemoć pred moralnim i duhovnim pošastima koje muče današnje društvo. Svet se suočava sa bezbroj poremećaja i oboljenja poznatih kao zavisnosti – zloupotreba droge, alkoholizam, bračna nevernost, seksualni nemoral, korupcija, poremećaji usled opsesivnog uzimanja hrane, i široko rasprostranjena psihološka depresija. Stalno i sve veće uništavanje ljudskog duha dovodi milione do stanja u kome mogu biti mentalno nesposobni da razumeju večno jevanđelje.

Biblija obećava odgovarajuću silu da bi se izašlo na kraj s tim tragičnim potrebama. Ta sila nalazi se u jevanđelju. Sveti Duh je obećao da će svojim prisustvom blagosloviti njegovo verno objavljivanje; ali ako se vest iskvari legalizmom ili spiritualizmom tako da na bilo koji način predstavlja iskrivljavanje istinskog jevanđelja, u toj istoj meri biva poništen i blagoslov Svetog Duha.

U međuvremenu, Gospod je dao nalog četvorici anđela da „drže“ „četiri vetra“ ljudskih strasti „dok služitelje Boga našega ne zapečatimo na čelima njihovim“ (Otkrivenje 7,1-4). Zapečaćenje opisano u Otkrivenju je završno delo koje će biti ostvareno jevanđeljem.

Puštanje ta „četiri vetra“ je nešto vrlo tužno, potpuni krah društvenog reda, pristojnosti, moralnosti, vernosti, ekonomske i političke sigurnosti. Biblija kaže da će to biti „Vavilon“ koji pada u more kao vodenični kamen, kraj venčanjima, božićnim praznicima, kupovanju, sportovima, materijalističkim orgijanjima, letovanju, senzualnosti (videti Otkrivenje 18). Oko sebe već vidimo početak tog konačnog nestanka reda i morala. Psiho-kriminalne bande terorišu velike gradove, a policija sve više biva ometana u svojim naporima da održi čak minimum sigurnosti za građane koji poštuju zakon.

Međutim, posebna vest koju objavljuju tri anđela iz Otkrivenja 14 jeste „večno jevanđelje“ u kontekstu kosmičkog Dana pomirenja i čišćenja nebeske Svetinje. Nebo je zaokupljeno veoma ozbiljnim poslom – pripremom za kraj.

Poenta je jednostavna: ako Njegov narod bude verno objavljivao čistu jevanđeosku vest, Gospod je obećao da će učiniti svoj deo u sprečavanju eksplozivne moći zla u svetu. Ali ako oni ne budu verno objavljivali vest koja je jedina u stanju da pripremi narod za Hristov povratak, On ne može zadržavati te globalne sile zla spremne da eksplodiraju. Samo objavljivati vest koja priprema ljude za smrt nije dovoljno dobra. To je činjeno u svim proteklim vekovima. Mora doći vreme da se propoveda vest koja priprema ljude za Njegov drugi dolazak.

Sigurno je da Njegova volja nikada nije bila da Prvi i Drugi svetski rat nanesu toliko patnji i bola u svetu, a ni užase i nasilje tako uobičajene u mnogim zemljama danas. Svet je umirao od gladi za „večnim jevanđeljem“ i još uvek gladije za njim. Postoji izreka da upravo gladne životinje ratuju između sebe.

Božji je plan da Njegov narod izvrši snažan uticaj na svet objavljujući jedinstvenu vest koju Nebo može u potpunosti da odobri. Oni moraju biti poput malog Davida sa pet glatkih kamenova, koji se suočava sa Golijatom, pa će i oni biti isto tako uspešni. Jevanđeoska sila da spreči oluje ljudskih i nacionalnih strasti treba da bude sadržana u samoj vesti, a ne u crkvenim institucijama, budžetu, elektronskim stimulansima, veštom reklamiranju ili organizaciji.

Kad govorimo o sili, postoji takođe u svetu veliki broj „iscelitelja verom“ i šarlatana koji hvataju ljude koristeći njihove sebične motivacije. Hristos nas je upozorio da će u poslednjim danima sotona usavršiti svoje lukave metode obmanjivanja do te mere da će čak i verni hrišćani biti u opasnosti da budu prevareni: „Jer će se javiti lažne mesije i lažni proroci, koji će činiti velike znake i čuda, da zavedu – ako je moguće – i izabrane“ (Matej 24,24).

Otkrivenje još opširnije govori o tom scenariju, opisujući ovu silu koja „činjaše velika čudesa, tako da i vatru s neba spusti na zemlju pred ljudima. Ona je zavodila stanovnike zemlje čudesima koja su joj bila dana da ih čini pred zveri“ (Otkrivenje 13,13.14).

Glavna misao koju Isus hoće da naglasi u svom upozorenju jeste da ta svetska sila (simbolično predstavljena kao zver) nije neka izrazito nehrišćanska sila kao što su komunizam ili satanizam. Ona tvrdi da je hrišćanska, vrlo je popularna, te stoga ima ogromnu sposobnost obmanjivanja. A pošto sa poslednjim kušanjem nastupa pred sam Hristov povratak, ulozi su visoki. To je *lažni hristos*! Neće biti nekog drugog vremena da ispravimo svoju grešku ukoliko dopustimo da budemo obmanuti prvi put.

Sada je vreme da se pripremimo za suočavanje sa tom probom tako što ćemo sa sigurnošću znati da smo ukorenjeni u onome što Pavle naziva „istina jevanđelja“ (Galatima 2,5.14).

Otkrivenje nam govori da će poslednja proba biti povezana sa istinskim razumevanjem Hristovog krsta. „I klanjaće joj se svi koji stanuju na zemlji, čije ime – od postanka sveta – nije upisano u životnoj knjizi jagnjeta koje je zaklano“ (Otkrivenje 13,8). Jagnje je simbol raspetog Hrista.

Lažni hristos će vešto koristiti imena i sve što je vezi sa biblijskim Hristom, ali će njegov karakter biti različit od karaktera Onoga koji je žrtvovao sebe za naše otkupljenje. Onaj koji stvarno veruje u Hrista ceniće Njegovu ljubav (*agape*) do te mere da će nestati njegovog sopstvenog ponosa a ispoljiće se poniznost. Pavle kaže: „Ja sam sa Hristom raspet na krstu“ (Galatima 2,19.20).

Rezultat? Čovek koji veruje u Hrista rado Mu sve posvećuje, i nadalje uživa u poslušnosti svim Božjim zapovestima. On ljubi Gospoda iznad svega a bližnjeg kao samoga sebe. Tog iskustva nema u „službi“ lažnog hrista. Ponos, samoljublje, oholost i ljubav prema svetu biće odlika falsifikata.

Sotona može vršiti čuda pa čak dati svojim sledbenicima svetlosti i mnogo sile, ali ne i slatke ljubavi, radosti i mira. Međutim, postoji dobra vest koja se pomalja iza ove tužne istine. Prisustvo falsifikata samo dokazuje da negde postoji ono pravo.

Kako silno može delovati čista jevanđeoska vest

Gde god su prvi apostoli propovedali, nešto se dešavalo – ili pobuna ili oživljavanje. Razlog zašto su oni mogli da preokrenu svet nije bio njihova mudrost ili njihova ličnost. Sila se nalazila u sadržaju njihove vesti.

Petrov govor na dan Pedesetnice otkriva izvor njihove sile: oni su shvatili šta pomirenje podrazumeva. Ne samo jevrejske vođe, nego svi pripadnici paganskog sveta bili su proglašeni krivim za odbacivanje i ubistvo Sina Božjeg. Pedesetnica je razotkrila zajedničku krivicu celog čovečanstva. Neprijateljstvo prema Bogu bilo je preraslo u vrhunski zločin večnosti. Apostoli su otvoreno govorili o tome.¹ Bilo je to objavljivanje one istine koja je postala katalizator čovečanstva.

Dar istog Svetog Duha u vidu *poznog* dažda doći će pre sazrevanja zrna, kao što je Pedesetnica predstavljala *rani* dažd koji je izazvao klijanje. Istina jevanđelja obaviće taj posao (uporediti Galatima 2,14).

Neki od čovekovih problema koje je apostolsko jevanđelje rezrešilo isti su kao ovi koji danas zbunjuju psihijatre i sociologe. Zapazili smo čuda u Korintu koja su bila veća od samog fizičkog isceljenja (videti 1. Korinćanima 6,9-11). Ti isti problemi muče i danas ljudski rod, samo što su postali još gori.

Ti problemi nisu samo povremene moralne omaške. Svaki od njih postaje opsesija ili zavisnost sa dubokim korenima. Zavisnici deluju nemoćno da raskinu lance ropstva. Kako su ti problemi bili rešeni u Korintu? Pavle daje odgovor u svom pismu Korinćanima: *putem vesti o opravdanju verom*. Vi „ste se oprali, i posvetili, i opravdali imenom Gospoda Isusa“.

U vreme paganske Rimske imperije vladala je zastrašujuća moralna izopačenost. Građani i robovi bili su tako žestoko svirepi da su uživali u posmatranju ljudskih bića kako se bore na smrt sa divljim životinjama ili jedni protiv drugih. Što je bilo više krvi, to je bilo zabavnije. Prostitucija je bila posvećena kao deo religije. Ali zahvaljujući objavljivanju jevanđelja, „blagodat (se) preobilno izli“ te je vladala „pravednošću za večni život“ (Rimljanima 5,20.21). Povest o krstu doticala je tajnovite izvore skrivene duboko u srcu Jevreja i neznabožaca i podsticala Bogom dane sposobnosti o kojima ljudi nisu čak ni sanjali.

Vest je stavila „pod blagodat“ ljude koji su bili okovani svim oblicima kompulsivnih greha, uključujući greh „pederastije“ (homoseksualni način života). Sada ih novi podsticaj „okiva“ da se svojevolumno i rado vežu za Hrista.

Rezultat je bio uspešan. „Greh neće više imati vlasti nad vama“, rekao je Pavle, „niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću“ (Rimljanima 6,14).

Od 1956. godine Američko medicinsko društvo govori da su alkoholizam i ostale zavisnosti bolest. Pobornici ove teorije istražuju skrivene biološke ili hormonalne nedostatke u hemiji tela, nadajući se da će pronaći lek koji bi izlečio takvu „bolest“. Samo lečenje od alkoholizma košta preko 1 milijarde dolara godišnje, a često je nedelotvorno. Postoje svakako fiziološki ili hemijski činioci uključeni u razvoj zavisnosti, ali prema Bibliji, prevashodni početni uzrok je neki grešan, sebičan izbor na bilo kom planu.

Jedan tim psihofarmakologa i psihijatara sa Univerziteta *Kolumbija* izveštava da je istorija depresije glavni predznak zavisnosti. Ljudi koji imaju muke da ostave cigarete uglavnom potvrđuju povezanost između depresije i zavisnosti od nikotina. Žene su sklonije depresiji od muškaraca, kaže dr Aleksander Glasman sa *Kolumbije*, sugerišući da depresija možda leži u korenu raznih zavisnosti. Žene takođe teže ostavljaju cigarete.

¹ Dela apostolska 2,23-37. Reč „corporate“ (zajednički) odnosi se na ljudski rod kao jedno „telo“.

Depresija je psihološki termin koji odgovora biblijskom izrazu „neverstvo“. Potreban lek? Nešto mnogo jače od farmaceutskih sredstava: biblijska vera.

Koju istinu naglašava vest o blagodati?

Apostolska vest o blagodati objavljivala je ono što se često zanemaruje ili osporava unutar današnje Crkve – istinu o Hristovoj ljudskoj prirodi koja je bila *jednaka* našoj, a ne *različita* od nje. Ono što je upečatljivo delovalo na te ljude bila je stvarnost bliskog dolaska Božjeg Sina, koji je uzeo njihovu prirodu i bio kušan kao i oni, patio umesto njih, prihvatio njihovo siromaštvo da bi im mogao dati svoje bogatstvo, koji je pobeđivao u njihovim iskušenjima ali sa istom opremom koju su oni imali. Hristos nikada nije bio *depresivan*, ali nas Biblija uverava da je bio *kušan* kao i mi (Jevrejima 4,15). Pavle je podsećao Korinćane na ono što su naučili od njega: „Jer vi znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista, da je on, budući bogat, postao siromašan vas radi, da se vi obogatite njegovim siromaštvom“ (2. Korinćanima 8,9).

Bila je to sila koja je obuzela ljudska srca kao ništa drugo u celokupnoj ranijoj istoriji. Tu se vidi kako je većina beznadežnih zarobljenika pronašla oslobođenje. Drugačija stvarnost krčila je sebi put do najdubljih dubina ljudske svesti kao duhovna katarza. Javljalo se novo osećanje samopoštovanja koje ništa nije moglo da uništi. Čisto jevanđelje uradiće to isto delo danas.

To je razlog zašto ličnost govornika ili hijerarhijski pritisci nemaju takvu „silu“. *Ta sila je sama vest.*

Nije potrebno reći da se Hristov neprijatelj suproti takvom otkrivenju, želi da ga potisne i uskrati ovom svetlu. On je odlučan da nas natera da poverujemo kako je njegov mudri pronalazak – greh nepobediv.

Božji plan za Njegov narod

Božje srce čezne za svim opterećenim sotoninim zarobljenicima danas u svetlu. Hristos je platio cenu za njihovo oslobođenje, a ipak milioni, da, čak milijarde ljudi praktično ne znaju za Njegovo delo Prvosveštenika u nebeskoj Svetinji. On se mora osloniti na svoj narod da bi objavio i prikazao tu jedinstvenu vest i oslobodio ljude sotoninog stiska. On je obećao da će oni biti kanal preko kojeg će se Njegova izobilna blagodat prenositi svetlu. To je blagodat veća od one kako je shvataju ljudi bez saznanja o posebnoj Hristovoj službi čišćenja Svetinje:

I posle ću izliti duh svoj na svako telo... I svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se. Jer će na gori Sionu i u Jerusalimu biti spasenje, kao što je rekao Gospod, i u ostatku koji pozove Gospod (Joilo 2,28.32; Dela apostolska 2,17).

Jer će se zemlja napuniti poznanja slave Gospodnje kao što je more puno vode (Avakum 2,14).

Jer mi nemamo prvosveštenika koji ne može saosećati sa našim slabostima, nego je on u svemu bio iskušan – slično nama – izuzev greha. Pristupajmo, dakle, slobodno prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat kad nam zatreba pomoć (Jevrejima 4,15.16).

I zakle se onim koji živi u sve vekove... (da) će se u dane glasa sedmog anđela, kad on bude zatrubio, svršiti tajna Božja, kao što je objavio svojim služiteljima prorocima... I sedmi anđeo zatrubi... I dođe gnev tvoj i vreme mrtvih – da im se sudi... I otvori se hram Božji na nebu i pokazala se kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu. ²

² Otkrivenje 10,6.7; 11,15.18.19; „kovčeg zaveta“ ukazuje na drugo odeljenje nebeske Svetinje, gde Hristos služi u stvarnom Danu pomirenja.

Posle ovoga videh drugog anđela kako silazi sa neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja bi obasjana njegovom slavom... I čuh drugi glas sa neba kako govori: iziđite iz njega (Vavilona), narode moj, da ne budete učesnici u njegovim gresima i da ne primite od njegovih zala (Otkrivenje 18,1.4)

Zapazite reč „koji je imao veliku vlast“. U izvornom jeziku, to je ista reč koju je Isus upotrebio kad je kazao svojim učenicima: „Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji.“ Sada, u vreme Njegovog završnog dela pomirenja, On je konačno u stanju da prenese tu „vlast“ svom narodu na Zemlji tako da Njegovim imenom budu ovlašćeni da čine „velika dela“ koja je On činio dok je bio na Zemlji. Svet treba da bude „obasjan“ putem jasnog, neiskvarenog, neizopačenog objavljivanja Njegove dobre vesti, a ne tako što će biti impresioniran fizičkim čudima.

Čisto, istinsko jevanđelje o Božjoj blagodati tako je silno delovalo na Pavla da je on ustanovio da je nemoguće da nastavi da živi sebi. Ono ga je učinilo „novim stvorenjem“. To što se pomirio sa Bogom, što je bila uklonjena nevidljiva prepreka koja je stvarala tamu u njegovoj duši i životu, predstavljalo je potpunu radost. Krst ga je zauvek obuzeo, i on nas moli da ne gledamo u krst sa dosadom: „A kao njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprazno blagodat Božiju“ (2. Korinćanima 5,14-6,1).

Jedinstvena vest o opravdanju verom koju Gospod šalje počinje da u savremenom ljudskom srcu stvara istu nesebičnu predanost koja je mnogo godina ranije pokretala Pavla.

Uronimo u Pavlovu vest blagodati tako da osetimo kako nas zapljuskuju ti jevanđeoski talasi:

Jer obećanje Avramu i njegovom potomstvu – da će on biti naslednik sveta, nije došlo posredstvom zakona, već posredstvom pravednosti u veri... Zato se kaže „od vere“, da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno svemu potomstvu... onome od Avramove vere; on je otac svima nama...

Posredstvom Gospoda našega Isus Hrista... verom (smo) došli do ove blagodati u kojoj stojimo... Mnogo se obilnije izlila na mnoge blagodat Božija i dar u blagodati jednoga čoveka, Isusa Hrista... Mnogo će pre oni, koji primaju izobilje blagodati i dara pravednosti, carovati u životu posredstvom jednoga, Isusa Hrista... Gde se pak greh umnoži, onde se blagodat preobilno izli da bi, kao što se greh zacario u smrti, tako i blagodat carovala pravednošću za večni život – posredstvom Isusa Hrista, Gospoda našega...

Da ostanemo i dalje u grehu – da bi se blagodat umnožila? Daleko od toga! Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti...?

Greh neće više imati vlasti nad vama; niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću (Rimljanima 4,13.16; 5,1.2.15.17.20.21; 6,1.14.15)

Ne smemo pokušavati da prerađujemo ono što je Pavle napisao i primoravati ga da uči ljude bespomoćnom legalizmu – nastoj-još-više-da-budeš-dobar, pokušaj-da-ne-grešiš. Ma koliko to nama danas moglo izgledati zapanjujuće, on govori da se sila greha slama blagodaću. Zapazite šta taj odlomak u stvari podrazumeva.

a) Pravednost kroz veru nije hladna teologija. To je služba blagodati.

b) Vera obezbeđuje pristup toj blagodati, to jest, kad srce ceni Božju ljubav, to otvara vrata ka nadi i slavi. Ovde ima dovoljno razloga za samopoštovanje.

c) „Mnogo se obilnije izlila na mnoge blagodat Božija i dar u blagodat“... Svi koji odluče da udišu životodavnu atmosferu blagodati biće živi i uzrastati do visine ljudi i žena u Hristu Isusu.

d) Blagodat je veća od našeg greha. (To je pravo čudo!)

e) Ako čovek u nju veruje i ako je prihvata, blagodat vlada u životu kao car.

f) Izobilna blagodat *onemogućuje* da vernik nastavi da živi u grehu. Opsesije, robovanje zlim navikama, otuđenost, bivaju razoružani.

g) Blagodat na taj način nameće novu vrstu „robovanja“ koje predstavlja beskrajni podsticaj u ostvarivanju svetosti života.

Kako možete biti sigurni da ste obuhvaćeni tom blagodaću?

Nijedna ljudska duša, na celom svetu, nije izostavljena. Pogledajte kako služba blagodati doseže do svake ljudske duše:

Jer se pokaza Božja blagodat, spasonosna za sve ljude koja nas odgaja da se odrekemo bezbožnosti i svetskih želja, da živimo razborito i pravedno i pobožno u ovom svetu, očekujući blaženu nadu i slavan dolazak velikog Boga i Spasitelja našega Isusa Hrista, koji je dao samoga sebe za nas, da nas izbavi od svakog bezakonja i očisti sebi narod koji mu pripada, koji revnuje za dobra dela (Titu 2,11-14).

A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara (Efescima 4,7).

Pregledajmo ove bisere:

a) Sveti Duh daje „svim ljudima“ izraziti osećaj dobrote i milosti Božje, kucajući i tražeći da uđe u svako očajno, depresivno, svetovno srce, a takođe u srca koja su ohola i samodovoljna. Njihovo vreme depresije sigurno će doći – možda kad za izlečenje bude suviše kasno. Oslušnite, pogledajte, nemojte zalupiti vratima, zastanite da ocenite tu blagodat, i uhvatite sebe kako ste je zavoleli.

b) U ovom odlomku postoji jedna duboka misao. Ma koliko mi pravdali sebe misleći da su zavisnost u odnosu na alkohol, droge, ili pak požuda samo „bolest“, oni su u stvari *voljni čin*. Problem je u tome što je ljudska volja zarobljena. No postoji i dobra vest. Hristova blagodat nas zapravo uči kako da *kontrolišemo* svoju volju, kako da „kažemo ne“ sklonostima ka zlu. I opet, upravo razumevanje krsta čini da ova nedovoljno shvaćena sila postane stvarnost.

Nijedan zavisnik na celom svetu ne suočava se sa strašnijim pritiscima od Isusa kad je klečao u Getsimaniji i molio se: „Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide ova čaša; ali ne kako ja hoću nego kako ti“ (Matej 26,39). A nekoliko sati kasnije, neodoljivo iskušenje da siđe sa krsta i oslobodi se patnje bilo je još jače. Nijedan grešni obrazac odgovora na iskušenje, koji smo stekli tokom celog života uzastopnih padova, ne može biti jači od Spasiteljeve sile spasenja.

c) Kad nas blagodat Božja uči da iskušenju kažemo isto što i Isus – NE – to nije uzaludan izbor. Kad nas blagodat uči da izgovorimo tu moćnu reč, rezultat je zagwarantovan: mi nadalje „živimo razborito i pravedno i pobožno u ovom svetu“, uprkos svim primamljivim senzualnim iskušenjima svuda oko nas. Ne bi bilo neko veliko dostignuće živeti takvim životom u savršenom okruženju, ali Pavle dodaje da se Božje veliko spasenje ispoljava u jednom bezbožnom svetu, koji je razapeo Sina Božjeg.

d) To oslobođenje zahvaljujući blagodati ispunjava srce „blaženom nadom“ da će videti Isusa licem k licu prilikom Njegovog povratka. Pavlova pravednost kroz veru povezana je sa nadom na Hristov dolazak, a vest koja nas priprema za Njegov povratak jeste vest o Hristovoj blagodati.

e) Tako se tajna te čudesne sile nalazi u tome što je On „dao samoga sebe za nas“ Ona prodire dublje nego što to čini sva psihijatrija na svetu, istražujući izvor našeg greha i otuđenosti. Vernik zapravo ostvaruje jedinstvo sa Hristom.

f) Spasitelj radi dobar posao prilikom spasavanja; nijedan nekadašnji koren „bezakonja“ ne ostaje u srcu da izazove budući otpad od blagodati. On je sličan veštom hirurгу koji uklanja kancer. Počujte molbu jednog pisca koji shvata bar početak delovanja te izobilne blagodati:

Želite li da budete kao Isus? Onda primite blagodat koju On ima u izobilju i besplatno je daje. Primite je u onoj meri u kojoj *je On daje*, a ne onoliko koliko smatrate da ste je zaslužili. Potčinite joj se, da ona može ostvariti u vama i za vas onaj čudesni cilj zbog kojeg je i data, i ona će to učiniti. Učiniće vas sličnim Isusu (Alonzo T. Jones, *Review and Herald*, 17. april 1894).

Spasenje od greha svakako zavisi od toga što u blagodati ima više sile nego u grehu... Gde god vlada sila blagodati, biće lakše činiti ono što je pravo, baš kao što je bez nje lako činiti nepravdu.

Nijedan čovek po svojoj prirodi ne smatra da je teško činiti zlo – zato što čovek prirodno robuje jednoj sili – sili greha, koja apsolutno vlada... Ali ako počne da deluje neka moćnija sila, onda... će biti isto tako lako potčiniti se volji te moćnije sile.

Međutim, blagodat nije samo moćnija od greha... Ima mnogo više sile u blagodati nego u grehu... isto tako ima mnogo više nade i radosti za svakog grešnika u svetu. (*Isto*, 1. septembar 1896).

Da li je ovo suviše dobro da bi bilo istinito? Čuvajte se da tako mislite, jer je opasno sumnjati u to koliko je dobra vest dobra.

DRAGOCENA BLIZINA NAŠEG SPASITELJA

Kad je Petar nerazumno pokušao da hoda po vodi i počeo da tone, povikao je: „Gospode, spasi me“ (Matej 14,30). Strašno je saznanje da ćete se upravo utopiti, ali je utešno kada znate da je spasilac sasvim blizu vas.

Mi smo svi Petar i tonemo u moru zavisnosti i sebičnosti, i svima nam je potreban Spasitelj koji je blizu, na domaku ruke, a ne daleko. Mi odveć dobro znamo koliko je jaka podvodna struja koja nas odvlači u morske vrtloge, i kako je mračno u tim dubinama. Mi jednostavno nemamo snage da spasemo sami sebe.

Zle strasti, mržnja i požuda pritajeno žive u srcu svakog čoveka, očekujući dovoljno jak izazov da izbiju na površinu. Mi ne želimo da kažemo ili učinimo nešto zbog čega ćemo kasnije zažaliti, ali pre nego što i postanemo svesni toga, mi bivamo ponovo upleteni, i još teži osećaj krivice truje našu sreću. Navike u pogledu apetita, droge, duvan, alkohol, nedozvoljene ljubavi, zaludenost nekim i nečim, rugaju nam se kao nesavladivi.

Ta osećanja, ozlojeđenost, mržnja i požuda preplavljaju nas kao morski talasi. Duboke emocije koje zapovest zabranjuje kad kaže: „Ne poželi“, predstavljaju nekontrolisane porive koji su nagnali samopravednog Pavla iz Tarsa da prepozna opsesivnu stvarnost greha u svom srcu.¹

Mladi (i mnogi odrasli ljudi) razjarenih hormona suočavaju se sa problemima nedozvoljenog seksa. Đavo se radosno hvališe kako hrišćanstvo tu mnogo ne pomaže, a islamski svet naročito smatra da je to dokaz moralne iskvarenosti ugrađene u samu suštinu hrišćanstva. U jednoj anketi 1980. godine ispitano je 1.006 američkih devojaka i pri tom se došlo do sledećeg zaključka: „Religiozne devojke su za 86 posto sklonije da kažu da je važno sačuvati devičanstvo do braka nego one koje nisu vezane za religiju. Međutim, *samo 14 posto religioznih devojaka sklonije su da ostanu device od onih koje ne mare za religiju.*“²

Svake godine preko milion američkih tinejdžerki ostane u drugom stanju. Ako se sadašnji trend nastavi, 40 posto današnjih devojaka od 14 godina bar dva puta će ostati u drugom stanju pre svoje dvadesete godine.³ Bivši načelnik sanitetske službe SAD, C. Evert Kup (Koop) rekao je da je 70 posto američkih adolescenata seksualno aktivno – to jest, da praktikuju blud. „Ako tim mladima, koji čine 70 posto svoje populacije, predložite da jednostavno kažu NE, oni vam se smeju. A sve i da pokušaju, to im veoma teško pada.“

Takav nedostatak samosavlađivanja pre braka obično programira mlade za buduću bračnu nevernost. Isusove reči ispunjavaju se svuda oko nas: „I zbog mnogo bezakonja, ohladneće ljubav (*agape*) mnogih“ (Matej 24,12). Isto tako izvesno kao što noć sledi posle dana, gubitak ljubavi (*agape*) izaziva sindrom zvani nevernost-zločin-nasilje-siromaštvo.

Živimo u zbilja mračnom svetu. Mnoštvo ljudi pati u očajanju, kao Pavle, jer ne žele da stvarno skliznu u moralno samoubistvo. Ne znaju kako da se odupru pritiscima okruženja i kompulsivnih hormonalnih poriva.

Pavle dotiče svačiju osetljivu žicu kad jadikuje nad sobom: „Ja ne shvatam šta činim; jer ne činim ono što bih voleo, nego umesto toga, ono što mrzim.... Čak i kad je želja da činim dobro u meni, nisam u stanju da ga činim. Ne činim dobro koje hoću, već nasuprot, zlo koje ne želim da

¹ Rimljanima 7,7-11; ono što je verovatno prosvetlilo Pavla što se tiče istinske potrebe njegovog srca za Spasiteljem bila je zapovest: „Ne poželi... žene bližnjega svojega“ (2. Mojsijeva 20,17).

² Leslie Jane Nonkin, *I Wish My Parents Understood*, NY: Penguin; naglasio autor.

³ *Time*, 9. decembar 1985.

činim.... Zlo je jedini izbor koji imam.... Greh.... deluje u mom telu. Kako sam ja nesrećan čovek! Ko će me izbaviti od ovog tela koje me vodi u smrt?“ (Rimljanima 7,18-24, TEV).⁴

Nije bitno da li je ovde reč o obraćenom ili neobraćenom Pavlu. Pavle koristi korporativni (zajednički) *ego*, pozivajući se na čovečanstvo uopšte, „u Adamu“. Ovde je u pitanju univerzalni ljudski rod koji vapi za pomoć. A pomoć je bliže nego što mislimo.

Pavle sam odgovara na svoje očajničko pitanje:

„Jer, – što zakonu beše nemoguće, jer mu je telo oduzimalo snagu –, Bog je osudio greh u telu, poslavši, zbog greha, Sina svoga u telu jednakom telu greha.“ (Rimljanima 8,3 – *Bakotić*)

Sam Spasitelj je došao *vrlo blizu*. Ali problem je u tome što je skandalozni otpad hrišćanstva tokom skoro dve hiljade godina umnogome udaljio od nas Spasitelja. Da nije bilo te užasne laži koja Ga je toliko udaljila, mladi ne bi mogli da govore ovako nešto: „Morao bih mnogo da se trudim ako želim da budem spasen“, ili „Želeo bih da budem potpuno dobar, ali to nije uvek lako“, ili „Hoću da služim Bogu, ali nalazim da je to vrlo mučno“ (videti izjave u 3. poglavlju).

Čikaški *Tribjun* je preneo da je jednom Galupovom anketom ustanovljeno da je porast američkog interesovanja za religiju poništen sličnim naginjanjem nemoralnom ponašanju. „Nema sumnje da religioznost raste“, priznaje Galup. „Međutim, nalazimo da ima vrlo malo razlike u etičkom ponašanju između onih koji idu u crkvu i onih koji nisu aktivni u religioznom smislu... Nivoi laganja, varanja i krađe izrazito su slični u obe grupe.“⁵

Zar ne čujete kako se sotonine čete vesele na takvu vest? Kad je Isus došao na ovaj svet, anđeoske fanfare su najavile: „On će spasti narod svoj od grehova njihovih“ (Matej 1,21). Zašto svet najzad ne sagleda jasan dokaz da se Njegov narod zaista spasava *od* greha, a ne *u* grehu? Šta se to dogodilo?

Razlog se krije u tome što sila „malog roga“, „Vavilon“ „obori istinu na zemlju“. Ova sila dovela je ljude do „otpada pustošnog“ (Danilo 8,12.13). Ona je uklonila Hrista sa vidika tvrdeći da Ga obožava, i zamenila Ga nekim dalekim „Hristom“ koji ne može spasti od greha već samo odobrava naše življenje u grehu. Ogroman oblak pometnje obavija istinskog Hrista, kao što oblaci skrivaju planinski vrh, tako da je hrišćanstvo praktično izgubilo moć da ovaj svet učini boljim mestom za život. A milijarde ljudi ne znaju kako se dogodio taj vešti preokret.

Novozavetna jevanđeoska vest otkriva blizinu Spasitelja, i kako moćno On može da izbavi od greha koji duboko, veoma duboko pušta svoje pipke. To je vest za kojom svet doslovno umire od želje da je čuje. Pogledajmo je malo detaljnije.

Spasitelj koji je prešao čitav put do nas

Mladi su naročito presrećni zbog novozavetne vesti koja prikazuje Hrista kako uzima na sebe našu palu prirodu, suočava se sa našim iskušenjima, oseća njihovu punu snagu, zna kako se mi osećamo, a ipak zadobija potpunu pobeđu u svom bezgrešnom karakteru i bezgrešnom životu. To je kao kad bi zašli za čošak i neočekivano se našli licem u lice sa samim Isusom. Iskustvo koje je Ajzak Vots izrazio u svojoj duhovnoj pesmi postaje tako stvarno u životu ovih mladih:

Ne dao Gospod da se drugim hvalim
Osim smrću Hrista, mog Spasa,
Sve tašte stvari koje me mame
Prezirem i bacam istoga časa.

⁴ TEV – Today's English Version

⁵ Citirano u *Passing on the Torch*, Roger Dudley (Review and Herald, 1986), str. 39

Hiljadama godina paganstvo je predstavljalo Boga kao veoma udaljenog. Kada je Rimski imperator promenio zvanični religijski kurs u svojoj istoriji, jedan iskvareni oblik hrišćanstva zamenio je paganstvo, imajući u sebi utelovljenu istu mračnu ideju o dalekom Bogu, odvojenom od čovečanstva. Osnovna ideja papstva je da je Bog toliko svet da nam se On nikada ne bi toliko približio da uzme naše telo i pobedi greh tamo gde se ovaj ukorenio u našoj grešnoj, izopačenoj prirodi.

Iz tog razloga, rimokatolicizam je razvio „dogmu“ o bezgrešnom začecu. Devica Marija, Isusova majka, mora biti odvojena od nasleđa genetske ljudske prirode, da bi svom Sinu podarila drugačiju vrstu ljudske prirode u odnosu na onu koju mi imamo. On mora biti „izuzet“ od suočavanja sa problemima s kojima mi moramo da se suočimo.

Ovo učenje sasvim logično drži da je greh u ljudskoj prirodi nepobediv – drugim rečima, ako čovek ima normalnu ljudsku prirodu, nemoguće je da ne sagreši. Ideja je da greh i ljudska priroda idu jedno uz drugo. Milioni to prihvataju ne shvatajući da time priznaju da je sotona sve vreme bio u pravu u svojoj pobuni protiv Boga (videti Jov 1 i 2).

Razlog je sledeći: Sotona tvrdi da to što je on izumeo greh dokazuje da Bog nije u pravu kad zahteva poslušnost svom svetom zakonu. Pali ljudski rod nije u stanju da bude poslušan, tvrdi sotona; a ako je Hristos zaista postao čovek uzimajući našu palu, grešnu prirodu, On bi bio primoran da greši baš kao što mi pretpostavljamo da smo prisiljeni da grešimo. On ne bi mogao da se odupre grehu, a ni mi ne možemo.

Ova ideja iziskuje da greh na neki način boravi u genima i hromozomima, pa je stoga Hristos morao biti „izuzet“ u pogledu dobijanja naših gena i hromozoma, našeg genetskog nasleđa. On verovatno nije došao „u obličju tela jednakom telu greha“, nego je bio držan što je dalje moguće od grešnog tela.

Jedan duboki element obmane sadržan je u tom gledištu. Navodno *deluje* kao hrišćanski po tome što izgleda veliča Hristovu bezgrešnost, a Hristos je svakako i bio bezgrešan; ali, u stvari, ta dogma Ga odvaja od ljudskog roda, i time poriče Njegovu pravu pobedu nad grehom zahvaljujući pravednosti. To je vešto izvrđavanje u tom smislu što Ga odvaja od učestvovanja u našoj pravoj ljudskoj prirodi, te tako predstavlja ispunjenje opomene apostola Jovana u pogledu „antihristovog duha“:

Po ovome raspoznavajte Duh Božji: Svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u telu došao, od Boga je, a svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga, i to je duh Antihrista, za koga ste čuli da dolazi, i sad je već u svetu (1. Jovanova 4,2.3 – *Karadžić-Velimirović*).

Grčka reč za „telo“ je *sarx*, što uvek znači grešno, palo telo (ili priroda) koje podjednako dele sva ljudska bića. Sveto pismo ne zna za neku drugu vrstu „tela“, i Jovan ne zna ni za kakvo „izuzimanje“ koje bi Hrista učinilo posebnim (drugačijim) kada je reč o preuzimanju našeg tela. Rimokatolički TV jevanđelističar Fulton Šin ovako pojašnjava tu misao:

Reč „neporočan (immaculate)“ sačinjena je od dve latinske reči koje znače „neokaljan“. „Začecu“ znači da je, u prvom trenutku svog začeca, Blažena Majka u utrobi svoje majke, sv. Ane, ...sačuvana slobodna od mrlje prvobitnog greha... Marija je bila odvojena od grehom opterećenog čovečanstva... u trenutku svog začeca... (Bila je to) posebna privilegija data Mariji... Ona je jedinstvena... pokazana joj je posebna naklonost... nova Eva... savršena u ljudskom smislu! Mora postojati beskrajna odvojenost između *Boga i greha*... (On) je uzdigao jednu ženu štiteći je od greha... *nekoga ko će posredovati između nas i Hrista kao što On posreduje između nas i Oca*.⁶

⁶ Fulton Sheen, *The World's First Love*, str. 10-12, naglašeno u originalu.

Mariju je izabrao Bog... čuvajući je slobodnom od prvobitnog greha kojim je bilo zaraženo čovečanstvo... U Mariji, jedva da je postojalo nečeg zemaljskog, osim nje same; sve je bilo nebesko... Jedino je ona pripadala zemlji, a ipak, čini se, više nebu.⁷

Nijedan pobednički vođa nije ulazio u grad prašnjavim putem, ako je mogao da dođe avenijom posutom cvećem. Da je On kao Beskrajna Čistota izabrao bilo koji drugi ulaz da priđe čovečanstvu osim ljudske čistote, to bi stvorilo užasan problem – naime, kako bi On mogao biti bezgrešan, kada bi bio rođen od osobe opterećene grehom? Ako četkica uronjena u crnu boju postaje crna, i ako platno poprima boju farbe, zar ne bi i On... takođe postao učesnik u krivici koja je obeležje celog čovečanstva? Kada bi On došao na ovu Zemlju kroz pšenično polje moralne slabosti, sigurno bi na haljini Njegove ljudske prirode bilo pleve.⁸

Ovo je dogma koja nema osnove u Svetom pismu. Ona iskrivljuje dobru vest o pobedonosnom Spasitelju koji spasava *od greha* i pretvara je u defetističku lošu vest da je greh suviše jak čak i za Hrista da bi ga porazio u telu. Kakve li vešte odbrane sotonine tvrdnje! Pošto smo svi deo „grehom opterećenog čovečanstva“ živeći svoj život „u pšeničnom polju moralne slabosti“, mi se nikad nećemo osloboditi te „pleve“ dok ne odemo na mesto zvano čistilište. Da je Isus zaista bio kušan kao što smo mi, On bi sagrešio; a posledica toga je da je podjednako nemoguće da mi ne sagrešimo.

Biblija nam daje bolju vest od takve. Pošto je opisao svoj očaj u Riljanima 7, Pavle nalazi radosnu nadu u dobroj vesti o Spasitelju koji je prešao čitav put do mesta gde se mi nalazimo, kako bi mogao da nas spase *od naših greha*. „Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu... Jer te je zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti“ (Rimljanima 8,1.2). Šta to znači? Koliko nas duboko i temeljno Hristos oslobađa od naših neukrotivih navika koje nas snažno gone da grešimo?

„Nema osude“ znači oslobođenje od našeg unutarnjeg osećaja božanske osude koja nam je visila nad glavom tokom čitavog života. Iako su ta osećanja krivice i neprilagođenosti u ponašanju duboka i prodorna, „zakon Duha života u Hristu Isusu“ još je dublji i dalekosežniji. Novi princip oslobađa nas od okova straha, krivice i moralnih poremećaja koji su nam držali dušu u ropstvu još od najranijeg detinjstva.

Nijedan psihijatar ne može ostvariti tako duboku katarzu ljudske duše kao ovaj „zakon duha života u Hristu Isusu.“ Krivica i zebnja koje čak ni naši roditelji ne bi mogli da olakšaju, nalaze unutrašnje isceljenje. „Jer otac moj i mati moja ostaviše me; ali Gospod neka me prihvati“ (Psalam 27,10). Onaj koji veruje u istinsko jevanđelje uživa u novorođenju, a ono je sila koja u njemu ostvaruje pravednost, toliko jača od sile nasleđenih sklonosti ka zlu koliko je naš nebeski Otac veći od naših ovozemaljskih roditelja.

Jedna slavna stvarnost otkriva se u Pavlovom prikazivanju Hrista koji nam je na domaku ruke. Razlog zašto je Hristos došao tako blizu nas vidi se iz sledećih stihova:

„Jer što zakonu beše nemoguće, pošto beše oslabljen telom, Bog poslavši Sina svoga u *obličju* tela grehovnoga i zbog greha, osudi greh u telu, da se pravda zakona ispuni u nama ne živimo ne po telu nego po Duhu.“ (Rimljanima 8,3.4 – *Karadžić-Velimirović*)

Reč „obličje“ u grčkom jeziku znači *identičan, istovetan (jednak)*⁹. Ona ne može da znači *nesličan* ili *različit od* uzora s kojim se poredi. Hristos koji je u potpunosti Bog sada je postao

⁷ Isto, str. 22,26

⁸ Isto, str. 61,62

⁹ Što se može primetiti i u Bakotićevom prevodu Rimljanima 8,3: „Jer, – što zakonu beše nemoguće, jer mu je telo oduzimalo snagu –, Bog je osudio greh u telu, poslavši, zbog greha, Sina svoga u telu **jednakom** telu greha.“

potpuno čovek, neodvojen od ljudskog roda. On je sagradio božansko-ljudski most preko ponora otuđenja koji je načinio greh, s temeljima koji dosežu sve do najdubljih korenova u prirodi najbesspomocnijeg izgubljenog grešnika na Zemlji.

Ni na koji način On nije zaobišao stvarnost koristeći prevaru da bi se oslobodio nečega s čim mi moramo da se izborimo. Tako skovano izuzimanje negiralo bi osnovni princip pravednosti kroz veru i protivrećilo celom Svetom pismu. Dalje, Hristu bi pripala uloga varalice koji tvrdi da pobeđuje greh, a da se pri tom nikada nije dovoljno približio mestu gde se greh nalazi da bi s njim vodio bitku. Pavlova je namera da Hrista prikaže savršeno opremljenog za rešavanje problema greha tamo gde se greh nalazi – duboko unutar naše pale prirode. Tu je bastion gde je aždaja napravila svoje poslednje uporište, i upravo tu se Hristos suočio s njom. Pa ipak, Hristos je ostao savršeno bezgrešan.

Između Hrista i sotone vodi se o ovom pitanju žestoka borba. Nema problema sa grehom koji se pobeđuje u bezgrešnoj prirodi, različitoj od našeg grešnog tela. Ta bitka je zadobijena davno na nebu kada je dve trećine anđela savladalo sotonina iskušenja u bezgrešnoj prirodi (Otkrivenje 12,7-17). Bilo bi izlišno da Hristos dođe na Zemlju da ponovo vodi tu borbu. Ne dobijate Drugi svetski rat tako što ćete voditi rat iz 1812. Sada se borba vodi sa grehom ukorenjenim u grešnoj ljudskoj prirodi, u grešnom telu.

Sotona osiono tvrdi da je njegov izum, greh, sazreo u ljudskoj prirodi do te mere da sada predstavlja dokaz da Bog nije u pravu. On se ne može savladati! I mnogi hrišćani se prećutno slažu sa sotonom. Oni opravdavaju to što neprestano greše rečima: „Ja sam samo ljudsko biće. Sotona me nagoni da to činim.“ Eto ljigavog traga velike zmije. To je glavni razlog zašto Galupova anketa beleži tako malu razliku u moralnom i etičkom ponašanju između hrišćana i nehrišćana.

Lažna doktrina porobljava svet i uvaljuje ga u užasnu bedu. Ali pravi Hristos ubija aždaju u njenoj poslednjoj jazbini i dokazuje da je ljudski greh voljni čin. On u ljudima koji veruju stvara novu odvratnost prema grehu, što će dovesti do njegovog konačnog iskorenjivanja. Tako On oslobađa zarobljenu volju grešnog čoveka da bi mogao reći grehu NE i „ispuniti svu pravednost“ (uporediti Matej 3,15).

Zašto je Hristos u stanju da spase svakog grešnika na Zemlji

Jevandeoska vest je poput reflektora usmerena na Poslanicu Jevrejima. Ovde vidimo kako to što nam je prišao toliko blizu omogućuje Hristu da prodre do najdubljih unutrašnjih kutaka našeg psihičkog, grešnog otuđenja:

Ali Isusa „za malo učinjenog manjim od anđela“ ... da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt. Jer je dolikovalo njemu... da stradanjima učini savršenim začetnika njihovog spasenja.

Jer i onaj koji osvećuje i oni koji se osvećuju – svi su od jednoga; zbog toga se ne stidi da ih naziva svojom braćom...

Kako pak deca imaju učešća u krvi i telu, tako i On uze učešće u tome, da smrću obesnaži onoga koji ima vlast nad smrću; to jest, sotonu, i da izbavi one koji su strahujući od smrti celoga života bili u ropstvu (Jevrejima 2,9-15).

Jer On uistinu nije uzeo na sebe prirodu anđela, nego je uzeo seme (*spermu*) Avramovo (*engl. prev. KJV*) (16. stih).

Stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći, da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom, da okajava grehe naroda. Jer, zato što je i sam trpeo, kad je bio kušan, može da pomogne onima koji se iskušavaju (Jevrejima 2,17.18).

Pregledajmo duhovna bogatstva u ovoj riznici istine:

a) Hristos je okusio drugu smrt, krajnji užas najdubljeg očaja, čak iznad praga naše emocionalne izdržljivosti.

b) On je usavršen kroz patnju.

c) On je „jedno“ sa nama.

d) On nas naziva „braćom“, to jest, On nam je bliži nego što su to članovi porodice između sebe. On nije „isključen“ iz „krvne“ veze sa nama.

e) Iako je On uvek bio Bog u ljudskom telu, On je odustao od prednosti svog božanstva tako da je morao da uči da se pouzda u Boga, baš kao i mi.

f) On „je uzeo udela“ u „telu i krvi“ potomaka palog Adama, *a ne bezgrešnog Adama*. To „telo i krv“ mora da su uključivali hormonalna iskušenja koja mi doživljavamo. A ipak, On nije učinio greh. (Samo iskušenje nije greh; greh je podleći iskušenju). U Njemu nije bilo greha.

g) Tačnije rečeno, On nije uzeo prirodu bezgrešnih bića, nego prirodu „semena“, genetskih *Avramovih potomaka*. Dakle, najsnažnijim mogućim jezikom bivamo uveravani da je Hristos na svoju bezgrešnu prirodu uzeo (obukao – *prim. prev*) našu grešnu prirodu, *kako bi mogao znati kako „da pomogne onima koji se iskušavaju.“* (18. stih).

h) Bez ikakvog izuzetka, On je bio „učinjen po uzoru“ na nas (u pogledu ljudskog tela koje je imao).

i) Tako je On postao „milosrdan i veran Prvosveštenik“, naš božansko-ljudski Lekar i Psihijatar naših duša. Njegova savršena bezgrešnost kvalifikuje Ga u tom pogledu.

j) Bez obzira na koje se sve načine kušamo, zbog svoje potpune bezgrešnosti, zbog svoje pobede nad grehom, On je u stanju da nam pomogne.

Kako je Hristos kušan?

Da li Mu je Marija dala našu pravu ljudsku prirodu, ili Mu je naša istinska ljudska priroda bila uskraćena? Da li je On bio „odvojen“ od nas?¹⁰

Jevrejima poslanica ponavlja odgovor: „Jer nemamo Prvosveštenika koji ne bi mogao sastradati (saosećati sa – *Čarnić*) nemoćima našim, nego Prvosveštenika koji je u svemu kušan kao i mi, ali bez greha“ (4,15.16 – *Karadžić-Velimirović*). Pavle kaže da je On „...po telu rođen (genetsko nasleđe) od semena Davidova“ (Rimljanima 1,3 – *Karadžić-Velimirović*). On je uzeo našu prirodu, a ipak nije zgrešio, kako bi nas mogao spasti od greha koji je u našoj prirodi.

Sam Isus nam kaže da je On morao da se odrekne svoje „sopstvene volje“ kako bi sledio „Očevu volju“. Tako je Njegov život na Zemlji bio stalna borba protiv istovetnih iskušenja da se udovolji sebi kakva mi danas osećamo (Jovan 5,30; 6,38; Matej 26,39; Rimljanima 15,3). Mi smo se potčinili svome „ja“ i stoga smo grešnici. On se neprestano odricao sebe. Otuda je On bio bezgrešan. On nikada nije ispoljavao sebičnost, čak ni za trenutak. A Njegova nesebičnost koštala Ga je smrti na krstu.

To je izvanredno dobra vest! Ma koliko duboko ili jako bilo iskušenje da povlađujete sebi, Hristos je bio kušan na isti način, „ali bez greha“. I to nije sve! Jedno snažno „dakle“ sledi iza Jevrejima 4,15: „Pristupajmo, dakle, slobodno... da... nađemo blagodat kad nam zatreba pomoć“. Njegova „jednakost grešnom telu“ savršeno Mu je omogućila da osudi baš taj greh koji porobljava i vas i mene – da ga osudi, izrekne presudu protiv njega, da ga ubije.

Mi smo pozvani da budemo „**slobodni (odvažni, hrabri)**“ u Njemu, a ne da se bojažljivo povlačimo nazad kao da smo osuđeni na poraz.

Čudno protivljenje kad se pomene Spasiteljeva blizina

Neki nam govore da Hristos nije mogao da bude kušan kao što smo mi, jer u Njegovo vreme nije bilo TV, prodavnica sladoleda, nije bilo votke, ni sportskih kola, itd. Ali ovaj

¹⁰ Reč je skovao Fulton Šin u svojoj odbrani rimokatoličke dogme o bezgrešnom začecu. Dve zalemljene žice neodvojivo su spojene. „Odvojiti“, u katoličkoj misli, znači zauvek odvojiti.

površan sud propušta da primeti da je svako kušanje na greh koje možemo iskusiti usmereno na našu prvobitnu ljubav prema sebi; a On poznaje svaki prilaz koji greh koristi. Znajući koliko je iskušenje snažno, On saoseća sa nama, ali ni to nije sve. Samo saučestvovanje i sažaljenje ne bi nam pomogli. Njegovo puno radno vreme sastoji se u tome da nas *spasava* kako ne bismo *podlegli* tim iskušenjima. Mi „pristupamo slobodno“ a ne sa strahom, u molitvi vere, da dobijemo tu pomoć.

Zapazite jasan naglasak da je Hristos, iako nam se toliko približio, uzevši našu grešnu prirodu, ipak bio bez greha. Ni u mislima ni u rečima On se ne bi potčinio kušaču. „Dolazi vladar ovoga sveta, i u meni ne nalazi ništa“, rekao je On (Jovan 14,30). On je uvek ostao „onaj Sveti (engl. prev)“ (Luka 1,35). Borba protiv grešnog iskušenja bila je tako žestoka i tako opasna da Ga je u Njegovoj agoniji probijao krvav znoj (Jevrejima 5,7; 12,3.4) a to je mnogo strašnije iskušenje od bilo kog za koje mi znamo.

Borba koja obuhvata potčinjavanje vaše volje i davanje vašeg pristanka da budete „raspeti s Njim“ možda je bolna, ali je i tako lakše nego da budete razapeti sami. A živeti životom rezultujućeg vaskrsenja „s Njim“ lakše je od iscrpljivanja u stalnoj borbi *protiv* Svetog Duha.

Veličanstveno obećanje posebno za ove poslednje dane

Gospod ima nešto posebno za svoj narod koji živi na samom kraju vremena: „Onome koji pobeđuje daću da sedne sa mnom na moj presto, kao što i ja pobedih i sedoh sa svojim Ocem na njegov presto“ (Otkrivenje 3,21). On daje tu naročitu prednost sada kada greh i iskušenje izgledaju jači i privlačniji nego ikada ranije i kada su ljudska bića još slabija i podložnija padu.

U ovim poslednjim danima, činjenica da je Spasitelj uzeo naše palo, grešno telo postaje istina dragocenija nego ikada. Njegova pobeda ne predstavlja za nas samo primer. (Primer je beskoristan ukoliko ne znate kako da ga sledite!) Naš Primer postaje naš Uzor koji i obučava. On se poistovećuje sa vama i vi se poistovećujete s Njim. Vaše iskušenje postaje Njegovo iskušenje, a vaša budućnost Njegova briga. Vaš uspeh je Njegova pobeda, jer vi vučete u jarmu zajedno s Njim, a On je u stanju da povuče i veliki teret. Naš posao je da ostanemo s Njim i da sarađujemo s Njim, potčinjavajući Mu svoju volju. Nemojte nikada napustiti dobri jaram koji vas vezuje za Njega (Matej 11,28-30). To je najbolje mesto gde čovek može biti, i to zauvek.

Hristos je znao da će u ovim poslednjim danima sotona mnoštvo ljudskih bića navesti na zavisnost od droge, alkoholizam, zločin, požudu, zloupotrebljavanje dece, homoseksualnost, pornografiju, blud, preljubu, bulimiju – sva iskušenja koja izgledaju neodoljiva zato što mi imamo grešnu prirodu. Izgubljena ovca zalutala je od stada dalje nego ikada ranije, ali Dobri Pastir odlazi dalje nego ikada ranije „dok je ne nađe“. To znači da kao božanski Psihijatar On uvek dublje istražuje uzrok naše slabosti u poslednjim danima, i obezbeđuje potpuno izlečenje. Kad se greh umnožava, to znači da se blagodat izliva još obilnije.

Pavle često govori o Hristovoj „pravednosti“ (uporediti Rimljanima 3,21.26; 5.18). Taj značajan izraz podrazumeva shvatanje da je prilikom svog otelovljenja Hristos uzeo palu, grešnu čovekovu prirodu. Razlog je očigledan.

„Pravednost“ je reč koja se nikada ne upotrebljava za bića sa grešnom prirodom. Mi čitamo o „svetim“ anđelima ili nepalim anđelima, ali nikada o *pravednim* anđelima. Adam i Eva pre pada bili su nevini i sveti, ali nikada ne čitamo da su bili i *pravedni*. Oni su mogli da *razviju* pravedni karakter ako bi se oduprli iskušenju, ali je pravednost postala termin koji znači svetost koja se suprotstavila iskušenju u grešnoj ljudskoj prirodi i savršeno ga savladala. A upravo je to učinio Hristos kao istinski Bogočovek.

Ta reč znači opravdanje, a nešto što je bezgrešno nema potrebe za opravdanjem. Osnovno značenje reči je ispravljanje nečega što je krivo, popravljanje nečega što je nepravedno.

Neko ko ima samo bezgrešnu prirodu bio bi svet, ali se za njega ne bi moglo reći da je pravedan. Hristos je bio bezgrešan, ali je „uzeo“ našu grešnu, izopačenu prirodu i u njoj živeo savršenim životom svetosti. To Mu daje pravo na ono slavno ime „Gospod pravda naša“ (Jeremija 23,6).

Zato Juda veli da On „može da vas sačuva od spoticanja i da vas postavi neporočne u klicanju pred svoju slavu“. Otkrivenje potkrepljuje ovo obećanje ukazujući na jedan narod koji stoji „bez mane pred Božjim prestolom“. Otuda On može reći za svoj narod: „Jer dođe Jagnjetova svadba i žena njegova pripremi se“ (Juda 24; Otkrivenje 12,17; 14,5.12; 19,7.8).

Tajna njihove pobjede nije neki poseban program kojim pokušavaju da ulože više truda nego do sada. To je obnavljanje *vere* čistije od one koju su postigle ranije generacije, prethodno neostvarena bliskost u saosećanju sa Hristom, svesrdna ljubav prema Njemu, „sagledavanje“ Njegovog krsta uz propratno topljenje zamrznutog srca. Ništa drugo sem te skrušene brige za Hristovu čast ne može da vas „sačuva od spoticanja (*u engleskom prevodu „od pada“*)“. Sebične želje, strah od pakla, rad da bi se dobila nagrada na nebu, predstavljaju promašaj.

Treća anđeoska vest i čišćenje Svetinje

Naša zavisnost od greha proističe iz osećanja otuđenosti od Boga i međusobno. Posle toga sledi duboka usamljenost. Kako je Hristos uklonio tu tamu? Sveto pismo otkriva kako su se oni koji su bili „otučeni... nemajući nade i bez Boga u svetu ... približili ... Hristovom krvlju“. On je poništio „*svojim telom... neprijateljstvo... da (ih) pomiri sa Bogom – krstom, pošto je na njemu ubio neprijateljstvo*“ (Efescima 2,12-17).

Mnogi godinama nastavljaju da žive „nemajući nade i bez Boga u svetu“. No, tu otuđenost podneo je i Isus kad je bio kušan viseći na krstu u svojim poslednjim časovima. Niko se nikada nije osećao do te mere lišen nade i radosti kao On kada je zavapio: „Bože moj, Bože moj, zašto me ostavi?“ (Matej 27,46).

Upravo je u tom konačnom času potpune duševne tame Isus ispio *našu* gorku čašu do samog dna. Upravo je tada On okusio stvarnu „smrt... za sve“ (Jevrejima 2,9). Da li se osećate kao da je nebo iznad vas od mesinga, zemlja ispod vas kao gvožđe, da se niko ne brine, da je nebo izgleda zalupilo vrata pred vama, da ispred vas nema ničeg drugog sem tame? *Baš tako se Isus osećao*, jer to je suština „druge smrti“. On ju je na taj način „okusio“ da se vi ne biste tako osećali. Možete Mu, dakle, biti zahvalni što je podneo krst umesto vas.

U svojoj završnoj službi tokom ovog velikog Dana pomirenja, On vredno radi i danju i noću da dovrši to pomirenje u srcu svih onih koji verom učestvuju s Njim u tom naročitom poslu.

Najvernije opise Hristovog poniženja i izuzetno jakog ličnog bola i pobjede nalazimo, čini se, na sasvim neočekivanom mestu u Svetom pismu – u Psalmima. Tu je otkriveno da je Hristos zauzeo naše mesto, i dobio prirodu celog ljudskog roda. U Njemu se stiču sve slabosti ljudskog roda, tako da svaki čovek ne Zemlji koji bude kušan može naći u Njemu silu da se suprotstavi iskušenju. Za svakog čoveka u Isusu Hristu postoji pobjeda protiv svega toga. Psalm 22. i 69. predstavljaju Njegove vapaje dok je visio na krstu.

U tom mračnom času kad je patio sam, On je sagradio slavni most nad ponorom otuđenosti koji je greh prouzrokovao. Njegovo veličanstveno dostignuće naziva se „pomirenje“, sjedinjavanje onih koji su bili odvojeni – vas i Boga.

Ako nije olakšana poznanjem jevanđelja, ta otuđenost je osnovni razlog što mnogi mladi traže nedozvoljene fizičke intimnosti, danas više nego ikada ranije. Njihove duše su gladne i prazne a to može ispuniti samo pomirenje sa Hristom. Zastrašivanje i upozoravanje na trudnoću van braka, venerične bolesti, AIDS, abortus, ili pakao ne znači za njih nikakvu pomoć u odupiranju iskušenju, jer su koreni suviše duboki. Što se AIDS više širi, svet najzad shvata da je greh ravan samoubistvu. Ali je strah od pakla nemoćan da spase ljude.

Nada na nagradu podjednako je nedelotvorna, pa otuda tako visok procenat „religioznih“ devojaka i mladića koji podležu iskušenju. Sve više greha iziskuje sve *izobilniju* blagodati – otkrivenje blizine Spasitelja, svest o tome koja prolazi kroz um i prodire do najdubljih dubina srca. Jedino oni koji su dobili pomirenje mogu uspešno preneti tu blagodat na mlade. Međutim, slavna vest o Hristovoj pravednosti i sama dolazi da zadovolji tu potrebu.

Sam Bog nas je stvorio kao muškarca i ženu i obdario seksualnom privlačnošću. A onda je to proglasio kao „veoma dobro“. Seks je postojao i pre greha; prema tome, greh ne može biti svojstven seksu u braku. Greh se nalazi jedino u njegovoj sebičnoj, bezbožnoj izopačenosti.

Međutim, tokom mnogih vekova zastranjenja od istine jevandelja, veliki neprijatelj je okružio seks aurom stida i nerazdvojnog greha. Tako je, kao što smo videli u rečima Fultona Šina, nastala ideja o „bezgrešnom začecu“ Device Marije. To je čini tako „jedinstvenom“, kaže on, da „u njoj jedva ima nečeg zemaljskog“. To je ućtiv način da se kaže kako ona nije bila normalno seksualno ljudsko biće. U njenoj prirodi „sve je bilo nebesko“, dodaje on. Kao njen sin, Šinov Hristos mora takođe biti „odvojen“, „izuzet“ od naše seksualne ljudske prirode. On ne sme ništa znati o našoj Bogom danoj seksualnosti. Ovo iskrivljavanje istine proističe iz paganskog, helenističkog i evolucionističkog koncepta seksa kao čisto animalnog instikta.

Nasuprot tome, Biblija prikazuje božanskog Spasitelja koji je uzeo na sebe našu zajedničku (kolektivnu) ljudsku prirodu u potpunosti, „a ipak bez greha“. Verovati u Njega podrazumeva i zahvalnost što nas je stvorio kao muškarca i ženu, zahvalnost za dar seksa unutar braka, radost u našoj seksualnosti. Verom mi Mu potčinjavamo svoju seksualnost da bi je On mogao posvetiti i učiniti izvorom radosti tokom celog života, bez otrova krivice ili stida, dozvoljavajući da ona bude motivisana čistom *agape* ljubavi.

Takva vera baca novu svetlost na Deset zapovesti. „Ne čini preljube“ nije više zabrana koja ubija radost nego obećanje o pobedi nad nedozvoljenim, sebičnim seksom. Ona se pretvara u uverenje da Hristova nesebična ljubav (koja „ne pričinjava zla blišnjemu“, Rimljanima 13,10) uvek može da vlada u nama. Rezultat? Istinska sreća.

Praktična vrednost činjenice da nam je Hristos tako blizu

Mnogi pitaju: Kako se mogu približiti Isusu? Prvi korak je verovanje da vam je On prišao tako blizu. Onda naredni korak prirodno sledi: pošteno srce koje ceni tu bliskost *poistovećuje se sa Njim na krstu*. Pavle je rekao (prema originalnom jeziku) da se njegov *ego* „razapeo s Hristom“ (Galatima 2,20).

Naravno, ovo ne znači da čovek koji poveruje u Hrista posle toga stalno puzi po prašini samouništenja. Njegov osećaj samopoštovanja nikada se ne gubi. Biti „raspet sa Hristom“ znači isto tako i biti vaskrsnut s Njim; „tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni“. Čovek sada nalazi ono pravo samopoštovanje. David kaže: „Izvadi me iz jame koja buči, i iz gliba, i postavi na kamen noge moje, i utvrdi stope moje“ (Psalam 40,2).

A kad pokažemo prezir prema svem svom ponosu, dolazi do potpunog odbacivanja svih osećanja u znaku „svetiji-sam-od-tebe“. Što bliže prilazi Hristu, čovek se oseća sve grešnijim i nedostojnijim. Mi nikada ne bi trebalo da osuđujemo sebe, niti da sebi dajemo ocene ili poene. Nikad ne treba da tvrdimo da smo bezgrešni, jer „ako kažemo da nemamo greha, sami sebe varamo i istine nema u nama“. Jedino ako neprestano „ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan – da Nam oprost i očisti nas od svake nepravednosti“ (1. Jovanova 1,8.9).

Ohola i osiona jeres perfekcionizma nikada ne može podići svoju ružnu glavu tamo gde se ceni istina o Hristovoj pravednosti, jer će pesma svakog srca biti da bude proslavljeno samo u „HRISTU KOJI JE NAŠA PRAVEDNOST“.

SLAVNA DOBRA VEST O NOVOM ZAVETU

Dobra vest o novom zavetu suštinski je deo jevandeoske vesti. Apostol Pavle kaže da pometnija starozavetnih ideja „rađa za robovanje“ (Galatima 4,24). Mnogo godina su ove starozavetne ideje odnosile prevagu iako mi većinom nismo ni bili svesni šta one predstavljaju. To veoma rasprostranjeno „robovanje“ je razlog što se mnogo mladih buni protiv nečega za šta misle da je jevanđelje.

Godine 1738. Džon Vesli slučajno se našao na jednom skupu gde je neko čitao o onome što je Luter napisao o opravdanju verom. Vesli je rekao: „Osetio sam kako mi se srce neobično zagrejalo.“ Mnogi koji su shvatili oba zaveta svedoci su da to donosi sjajan uvid u jedan srećniji život. U ovom poglavlju dopustićemo Bibliji da nam otkrije tu dragocenu vest. O, kad bi se i vaše srce „neobično zagrejalo“ tom divnom istinom.

Novi zavet je Božje obećanje

Mnogo pre nastanka „starog zaveta“, Bog je dao obećanje koje predstavlja novi zavet. Taj „večni zavet“ bio je načinjen pre stvaranja sveta, i sadržavao isto obećanje kao i novi zavet. To je Božje obećanje da će svoj narod usavršiti „u svakom dobru, da činite njegovu volju... posredstvom Isusa Hrista“ (Jevrejima 13,20.21; 1. Mojsijeva 17,7; Otkrivenje 13,8). To je veliki projekat, ne samo zato što je ceo ljudski rod sagrešio, nego što su ljudi pali u ropstvo greha i sebičnosti tako duboko da koreni prodiru do najvećih dubina naše psihe. Novi zavet je vest o tome kako Bog rešava taj problem i obezbeđuje potpuno izlečenje.

Teolozi govore o zavetu sa Adamom, zavetu sa Nojem i zavetu sa Avramom, ali svi su oni isti „novi“ ili „večni zavet“ koji je Bog obećao, samo pod različitim okolnostima. Nema potrebe da ostanemo zbunjeni zbog tih veštačkih definicija. Princip i obećanje uvek su isti – ono što Gospod čini za nas.

Taj zavet (ili obećanje) postao je određeniji i dalekosežniji u Njegovim razgovorima sa Avramom. On je starom čoveku praktično obećao nebo! Gospod će njegovim potomcima dati zemlju „na sever i na jug i na istok i na zapad“. „Prebroj zvezde ako ih možeš prebrojiti.“ U njemu „će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“ (1. Mojsijeva 12,1-3, 13,14-17; 15,5.6).

Ova zapanjujuća obećanja svode se na potpuni blagoslov: (a) Avramovi potomci postaće najveći narod na svetu; (b) Mesija će doći preko njih; (c) oni će doneti sreću i blagostanje svakoj porodici na svetu; (d) Hananska zemlja postaće njihova svojina, e) i više od toga, obećanje uključuje ceo svet, što mora značiti novu Zemlju pošto je Bog bude ponovo stvorio (uporediti Rimljanima 4,13); (f) pošto će Zemlja biti „večni posed“, zavet mora podrazumevati i večni život (Jovan 3,16); (g) štaviše, budući da će na novoj Zemlji boraviti samo pravednost (2. Petrova 3,13), obećanje novog zaveta podrazumeva da svi koji veruju budu učinjeni pravednim; (h) prvi ulog za ovaj neverovatni blagoslov biće čudesno rođenje (1. Mojsijeva 17,1-8.21; 18,14; Rimljanima 4,11) jer će ostareli Avram i njegova žena nerotkinja dobiti sina čije će ime biti Isak („smeh“); (i) Spasitelj sveta neće doći preko Ismaila, koji je simbol starozavetnog programa sopstvenih dela, po principu „uradi sam“, ali (j) Hristos će doći iz Isakovog potomstva, i to će zauvek dokazati da su Avramovi pravi potomci samo oni koji imaju njegovu veru.

Koja je obećanja Bog za uzvrat tražio od Avrama? Ako pažljivo čitate, videćete da odgovor glasi – nijedno! Obećanje novog zaveta u celini se odnosi samo na jednu stranu. Bog je taj koji daje sva obećanja. On ne traži da mi Njemu dajemo obećanja, zato što zna da mi ne možemo da ih održimo.

Ali, da li se očekivalo da Avram baš *ništa ne učini*? Koji je njegov ulog u tom „poslu“? Odgovor je tako zapanjujući da mnogi ljudi imaju problema da ga shvate: samo jedno, *da veruje*. „I poverova Avram Bogu i on mu primi to u pravdu“ (1. Mojsijeva 15,5.6). Da budemo poštteni, moramo priznati da je sve što je Gospod oduvek tražio od bilo koga bilo ono što je tražio i od Avrama: *vera*.

To ne znači da On nije *očekivao* poslušnost, ili da dobra dela nisu bitna. Gospod je poučavao Avrama principu pravednosti kroz veru. Kad Avram bude naučio da *veruje*, istinska poslušnost uslediće isto tako sigurno kao što plod dolazi posle cveta. I baš tako se dogodilo, jer Gospod kasnije kaže: „Jer znam... da (čini) pravo i dobro“ (18,19).

Stari Jevreji su pogrešno shvatili novi zavet, zato što je obrezanje za njih postalo simbol njihovog programa „uradi sam“, „dela i poslušnost“. Međutim, apostol Pavle ulazi u suštinu problema. Njegova misao je ono pravo: Avramova vera - „to mu je uračunato kao pravednost“ (Rimljanima 4,3).

Sjajna ideja! Eto kako je apostol dokazao da se opravdanje ostvaruje samo verom. Šest puta u Rimljanima 4 čitamo da je Avram „*naš otac*“, duhovni predak svih onih koji veruju, pa bili to Jevreji ili neznabošci.

No, Pavle ne potcenjuje poslušnost, jer reč „pravednost“ znači istinsko opravdanje. Reč podrazumeva ispravljanje onoga što je iskrivljeno, biti opravdan, to jest, učiti se istinskoj poslušnosti. Takva poslušnost biva moguća jedino verom, ali dobra vest glasi da to nije samo moguće nego je i izvesno, *ukoliko slično Avramu budemo verovali u Božje veličanstveno obećanje*.

Božji zavet je isti kao i Njegovo obećanje koje daje samo On

Istina sadržana u oba zaveta otvara pred nama predivan vrt gde drugi vide samo golu pustinju:

Božji zavet i Božje obećanje ista su stvar... Božji zavet sa ljudima ne može biti ništa drugo do obećanja koja im je dao...

Posle potopa Bog je načinio zavet sa svakom zveri na Zemlji, sa svakom pticom, ali mu zveri i ptice ništa nisu obećale za uzvrat – 1. Mojsijeva 9,9-16. One su jednostavno prihvatile Božju naklonost. A to je sve što i mi treba da učinimo – da primimo. Bog obećava sve što nam je potrebno, i više nego što možemo zatražiti ili pomisliti, kao dar. Mi Njemu dajemo sebe, to jest ništa. I on nama daje sebe, to jest sve. Problem je u tome što ljudi, čak i kad su voljni da uopšte priznaju Gospoda, žele da posluju s Njim. Oni žele da to bude ravnopravan, „uzajamni“ posao – transakcija u kojoj se oni mogu smatrati jednaki Bogu...

Jevanđelje je bilo potpuno i dovršeno u vreme Avrama, kao što je uvek bilo i uvek će biti. Pošto se Bog zakleo Avramu, nije se moglo ništa dodavati ili menjati u njegovim odredbama ili uslovima. Ništa se ne može ukloniti iz njega što je već postojalo, niti se ijedna stvar može ikada zahtevati od bilo kog čoveka u većoj meri nego što je to traženo od Avrama.¹

Da li bi bilo šta moglo biti teže od oživljavanja mrtvih? A upravo se u tome specijalizovao Onaj koji nam obećava novi zavet. On „koji oživljava mrtve i koji nebiće poziva u biće“ (Rimljanima 4,13.14.16-18). Drugim rečima, On već računa kao stvarnost blagoslove koje još niste ni počeli da sagledavate. Kad budemo naučili da verujemo Njegovu dobru vest, mi ćemo

¹ E. J. Waggoner, *The Glad Tidings* (915 Parks Avenue, SE, Paris, Ohio, 44669), str. 71-73 [kod nas prevedeno pod nazivom *Galatima Poslanica – Komentari*, jedno je od naših izdanja i možete ga besplatno preuzeti na internetu u elektronskom obliku ili naručiti od nas u obliku knjige]

takođe „(oživljavati) mrtve i ... nebiće (pozivati) u biće“, zato što Božja reč izjavljuje da će se ti naizgled nemogući blagoslovi zaista ostvariti. Možete li početi da uvidate kako je novi zavet savršeni lek za depresiju?

Kako je nastao stari zavet

Kada je izveo Izrailj iz egipatskog ropstva, Bog je želeo da u njihove misli duboko utisne onaj isti zavet koji je mnogo ranije sklopio sa njihovim ocem Avramom:

Videli ste šta sam učinio Misircima i kako sam vas kao na krilima orlovim nosio i doveo vas k sebi. A sada ako dobro uzaslušate glas moj i ušćuvate zavet moj, bićete moje blago mimo sve narode, premda je moja sva zemlja (2. Mojsijeva 19,3.4).

Jevrejska reč za „biti poslušan“ znači „slušati, čuti“. Svaki roditelj zna da će dete lakše biti poslušno ako bude slušalo, čulo šta mu se govori. S obzirom da je Božji zavet uvek Njegovo obećanje, „ako ušćuvate zavet moj“ znači voleti i ceniti obećanje koje je on dao njihovom pretku Avramu.

Drugim rečima, da je Izrailj verovao Gospodu kao Avram, postali bi „carstvo sveštentičko i sveti narod“, najveći na Zemlji. Nikada ne bi znali za neuspeh ili poraz. Ceo svet bi našao put do njih i saznao za pravednost kroz veru, koja rešava sve ljudske probleme. „Kad bi se oni jednostavno držali Božjeg zaveta, vere i pouzdali se u Njegovo obećanje, oni bi za Boga bili posebno „blago“.²

Nositi „na krilima orlovim“ je značenje od koga potiče engleska reč „succor“ – pomagati. U KJV čitamo da Hristos „može da pomogne onima koji se iskušavaju“ (Jevrejima 2,18). Oslobođenje iz Egipta bilo je predviđeno da ih pouči istoj novozavetnoj istini – da nas Gospod spasava kao što majka-orao spasava svog ptića. Izrailj nije ništa učinio da bi izdejstvovao svoje oslobođenje iz Egipta, baš kao što mladi orao prepušta svojoj majci da mu pomogne. Ali narod nije shvatio pouku. Oni su hteli program sopstvenih dela.

Opesednuti legalizmom, oni su dozvolili da im neverovanje zaslepi duše tako da nisu cenili Božju blagodat onako kako je to Avram činio. Njihov odgovor nije bio kao njegov, da veruju skrušenog srca. Umesto toga, oni su svečano obećali da će biti dobri, da će poslušati: „A sav narod odgovori složno i reče: Što je god kazao Gospod činićemo“ (2. Mojsijeva 19,8). *To je bio stari zavet*, obećanje koje je dao narod:

Danas postoje oba zaveta. Ta dva zaveta nisu stvar vremena, već uslova. Neka niko ne laska sebi da nije u obavezi prema starom zavetu, misleći da je ovaj stvar prošlosti. Njegovo vreme je prošlo, ali samo u tom smislu što nam je proteklo vreme našeg života možda bilo „vršenje volje mnogobožaca“, kad smo „živali u raskalašnostima, požudama, pijančenjima, pirovanjima, i bezbožnom idolopoklonstvu“ (1 Petrova 4,3).³

To obećanje „celog naroda“ iziskivalo je izvesnu promenu plana uzrokovanu njihovim neverstvom. Pošto narod nije mogao da drži korak s Njim, Gospod je morao da se ponizi, da se spusti do njihovog hoda. On mora potvrditi njihov stari zavet kako bi im pokazao njihovu ništavnost i legalizam. Pavle kaže da je „zakon... (radi) prestupa dodat“ (Galatima 3,19). Reč „dodat“ znači „naglašen“, „podvučen“ ili „jasno izražen“.

Zakon im je bio dat (tj. Izrailju) da im pokaže da nemaju vere i da stoga nisu prava deca Avramova, da su izgubili nasleđe, i to sasvim opravdano. Gospod bi stavio zakon u njihova srca kao što ga je stavio u Avramovo srce, samo da su verovali. Ali, kad su

² Isto, str. 99.

³ Isto, str. 100.

ispoljili neverovanje, a ipak tvrdili da su naslednici obećanja, postalo je neophodno da im se na najupečatljiviji način pokaže da je njihovo neverovanje greh... Imali su isti duh kao i njihovi potomci koji su pitali: „Šta da radimo da bismo činili dela Božja?“ (Jovan 6,28)... Ukoliko ne budu uvideli svoj greh, neće moći da iskoriste obećanje. Otuda potreba da zakon progovori.⁴

Stoga mora doći do strašnih prizora na gori Sinaju, što je bilo potpuno nepotrebno u Avramovom slučaju. Budući da je narod sada uveo stari zavet, dajući svoje oholo obećanje, Gospod je bio primoran da im saopšti svoj zakon drugačijom metodom (2. Mojsijeva 19,16-18; 20,1-20). On nije morao da zastrašuje Avrama grmljavinom, munjama i zemljotresom, jer je ispisao svoj sveti zakon u njegovom srcu punom vere. Stari (neobraćeni) čovek oslanja se na strah kao na motivaciju za ostvarivanje „dela zakona“, zato što vera kao motivacija još nije shvaćena.

Na primer, uzdržavanje od nedozvoljenog seksa iz straha od AIDS-a ili stida jeste starozavetni legalizam. Držati Subotu iz straha da ne budemo izgubljeni takođe je legalizam. Dobro je uzdržavati se od nedozvoljenog seksa, i dobro je držati Subotu, ali zaista delotvornu pobudu obezbeđuje samo Božja blagodati u novom zavetu.

Novi zavet je religija srca, neizreciva zahvalnost i strahopoštovanje na koje podstiče blagodati. Gospod je obećao: „Daću svoje zakone u njihov um i napisaću ih na njihovim srcima.“ To je više od učenja napamet biblijskih stihova. To znači imati odnos ljubavi sa istinom.

Kako Gospod ispisuje svoj zakon u ljudskim srcima? Lako je odgovoriti bez mnogo razmišljanja: „Svetim Duhom“. Ali kako On to čini? Zadobijajući ljubav duše, ono što su ljudi nekada davno često nazivali „radom na srcu“. Otušeno srce miri se sa Bogom „krlju sa krsta“. Kad nas „Hristova ljubav... obuzima“, mi postajemo nova stvorenja (2. Korinćanima 5,14-21). Hladno kameno srce s kojim smo rođeni postaje meko; novi duh ispunjava srce. Mi učimo da mrzimo grehe koje smo nekada voleli, a počinjemo da volimo sklad i pomirenje sa Spasiteljem.

Pod novim zavetom, Deset zapovesti postaju deset slavnih obećanja. Na primer, kaže Gospod, kad vi *verujete* da sam ja „Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskoga“, bićete motivisani neizrecivom zahvalnošću. I onda nikada neće počinuti preljubu, ili ubistvo, ili krađu, ili bilo kakav greh. To što cenimo krst odstranjuje duboko ukorenjene grešne pobude i sebičnost. Eto kako novi zavet donosi svoj plod.

Plod ne mogu biti hladna „dela zakona“ motivisana strahom; to je nesebično predanje Hristu koji je jedini oličenje prave poslušnosti. „*Agape* je... ispunjenje zakona“ (Rimljanima 13,10).

Božje odredbe su istovremeno obećanja; one nužno moraju biti takve, zato što On zna da mi nemamo u sebi sile. Gospod zahteva samo ono što i daje. Kad On kaže: „Nemoj, ne čini...“, to možemo shvatiti kao Njegovo obećanje da će nas, ukoliko verujemo, On sačuvati od greha na koje nas upozorava.⁵

Uobičajeno ali strašno ropstvo pod starim zavetom

Davati Bogu starozavetna obećanja „rađa za robovanje“, kaže Pavle. Strašno je uvlačiti lakoverne mlade hrišćane u to duhovno ropstvo. Ali upravo se to događa kada ih navodimo da Bogu daju ta uzaludna obećanja.

Na primer, deca i mladi bivaju navedeni da obećaju da će držati Deset zapovesti „svakoga dana“, i da nikada neće ići tamo gde zapovest kaže „ne“. No, ubrzo to zaborave, ili ih neko namami da učine grešku. Oni shvataju da su prekršili svoje obećanje, i njihovi promašaji otuđuju ih od Božje blagodati. Pošto su prekršili obećanje, osećaju da nisu dobri. Osećaju da se

⁴ Isto, str. 74

⁵ Isto, str. 77.

ne mogu pouzdati u sopstvenu iskrenost i zaključuju da nisu „izabrani“ da budu spaseni. Problem je u tome što Bog nikada i nije tražio od njih da daju obećanje.

Malo njih nalazi put iz ropstva starog zaveta ka slobodi novog zaveta, ali mnogi drugi padaju i nikada se više neće podići.

Ne samo što je beskorisno nego je i štetno navoditi decu da obećaju da će držati Deset zapovesti, da nikada neće ići tamo gde ne treba, ili da će zauvek biti poslušni. *Ne zato što je pogrešno biti poslušan.* Problem je u tome što stari zavet ne ukazuje na to *kako* biti poslušan. Na primer, dobro je poznato da je beskorisno tražiti od zavisnika od cigarete obećanje da nikada više neće pušiti, ili od alkoholičara da nikada više neće piti. Tajna je u ispravnom izboru, koji je moguć jedino kroz blagodat.

Još uvek postoje smrtonosne starozavetne ideje koje prožimaju hrišćansku literaturu za decu i mlade, i tako smišljeno ropstvo razlog je zašto se mnogo njih obeshrabri. Jedan veoma pronicljiv autor predstavlja nam osnovni razlog zašto stari zavet vodi u duhovno ropstvo:

Nedostaje vam moralne snage, robujete sumnji i sputani ste navikama svog grešnog življenja. Vaša obećanja i vaše odluke slične su kulama od peska. Niste u stanju da upravljate svojim mislima, svojim pobudama, svojim osećanjima. Svest da ste prekršili svoja obećanja i izneverili svoje reči slabi vaše poverenje u sopstveno poštenje i navodi vas na pomisao da vas Bog ne može primiti (Pavle baš to misli kad kaže da stari zavet „rađa za robovanje“)... Ono što je vama neophodno je da shvatite šta je prava snaga volje... Sve zavisi od pravilne upotrebe volje... Vi ne možete da promenite svoje srce, vi ne možete sami od sebe da posvetite Bogu osećanja svoga srca; ali možete *izabrati* da Mu služite... Tako će cela vaša priroda biti stavljena pod upravu Hristovog Duha; On će biti središte svih vaših osećanja, vaše misli biće u skladu sa Njim.⁶

Čak su i neke naše omiljene himne prožete starozavetnim idejama koje rađaju „za robovanje“. Delovanje je često podsvesno. Iskreni hrišćani bivaju i nesvesno zarobljeni tamom i depresijom upijenim iz poštovanih himni ili „jevandeoskih“ pesama koje prenose poruke „pod zakonom“ ili su usmerene na naš ego.

Moćna sila Svetog Duha

Naš Spasitelj daje svoje novozavetno obećanje preko službe Svetog Duha. Rimski papa tvrdi da je Hristov zamenik, Njegov predstavnik na Zemlji, da zauzima Njegovo mesto otkad se Hristos vazneo na nebo. Da je to tačno, bila bi to loša vest za svakoga, jer papa ne može ništa da učini da pomogne vama i meni kad je reč o izbavljenju od greha. On je suviše daleko i suviše obuzet mnogim problemima.

Isus je rekao da je Njegov pravi Zamenik na Zemlji Sveti Duh. To je dobra vest, zato što On može da pomogne vama i meni čak više nego i Isus da je ovde lično prisutan. U stvari, On se naziva Duh Hristov, Hristov Predstavnik, oslobođen fizičkih ograničenja, a radi isto što bi i Hristos radio.

Tri lica Božanstva su jedan Bog. Zato Hristos kaže da, kad Sveti Duh dođe, dolazi zapravo On, ne lično kao kad se bude vratio na oblacima nebeskim, nego u Duhu.

Kao što naše prethodno poglavlje otkriva, Isus nam je bliži nego što se to popularno uči; tako nam je i Sveti Duh bliži nego što mislimo. On je isto tako Prijatelj kao i Isus. On je na našoj strani, pokušavajući da nas pripremi da uđemo u nebo, a ne da nas u tome spreči.

Isus predstavlja Svetog Duha dajući mu posebno ime – „drugi Pomoćnik - Utešitelj (Jovan 14,16-18,26). On je „drugi *parakletos*“, to jest, Njegova Zamena. On je poslat „u ime moje“. Grčka reč znači „onaj koji je pozvan da dođe i sedne pored vas, zauvek“ (*para*, kao u paralelan

⁶ Elen G. Vajt, *Put Hristu*, str. 47 orig.

– dve šine su paralelne i uvek će ostati zajedno; i *kletos*, Onaj koji je pozvan). On nas nikada neće ostaviti, iako mi imamo moć da Ga ožalostimo ili oteramo ako tako odlučimo. Mi smo danas bliži Hristu u Duhu nego što su to bila dvanaestorica pre 2000 godina, kada su hodali i lično razgovarali s Njim.

Sveti Duh je isto tako Glavni učitelj i Onaj koji nas podseća, jer je Isus rekao: „On će vas naučiti svemu i podsetiće vas na sve što vam rekoh“ (Jovan 14,26).

Zašto je Isus morao da ode? „Dobro je za vas da ja odem, jer ako ne odem, pomagač – utešitelj neće doći do vas; ako pak odem, poslaću vam ga“ (Jovan 16,7-11). Da je On ostao ovde lično ili fizički, On bi bio naš Papa (ovo govorim s dubokim poštovanjem), ali ograničen fizičkim postojanjem. Vi i ja ne bismo mu mogli doći u posetu, sem ukoliko ne bismo pokušali preko njegovih sekretara i čekali mesecima ili godinama da bismo s njim proveli nekoliko dragocenih minuta. Mnogi od milijardi ljudi na Zemlji nikada ne bi uspeli da Ga posete.

Međutim, preko Svetog Duha svako od nas ima neograničen pristup Hristu kao da smo jedino ljudsko biće na Zemlji. Sveti Duh je Bog Duh, Hristos Duh, svuda prisutan u istom trenutku. On ima na brizi pet milijardi ljudi⁷, ali je beskrajan. Tako On poklanja punu pažnju svakome od nas. On zapaža čak i kad padne vrabac. Stojte na blistavoj svetlosti sunca, ne biste je mogli dobiti u većoj količini sve da ste i jedina osoba na svetu.

Dobra vest o radu Svetog Duha jasno blista u novom zavetu. Kad shvatimo koliko je dobra vest zaista dobra, onda otkrivamo da je lako biti spasen, a veoma teško biti izgubljen. Pod vladavinom blagodati lako je činiti ono što je ispravno, kao što je pod vlašću greha lako činiti nepravdu. To mora tako biti; jer ako nema više sile u blagodati nego što je ima u grehu, onda nema ni spasenja od greha.

Neka niko ne pokušava da služi Bogu koristeći nešto manje nego što je prisutna, živa sila Božja koja od nas stvara nova stvorenja. Tada će služba Bogu zaista biti življenje „novim životom“; tada će se videti da je Njegov jaram „blag“ i Njegovo breme „lako“. Služba Njemu biće „neizreciva i proslavljena radost“ (videti Matej 11,28-30; Rimljanima 5,20.21; 6,4; 2. Korinćanima 5,17; 1. Petrova 1,8).

Neograničena blagodat daje se svakome, donoseći spasenje u punoj meri. Ako neko nema taj blagoslov, koji je uzrok tome? Jasno rečeno, to mora da je samo zato što on neće da uzme ono što mu se daje. Problem je neverovanje.

Kad čitamo ili slušamo Božju Reč, treba da joj otvorimo svoje srce, kako bi ona mogla da ostvari Božju volju u nama. Sama Božja Reč mora da obavi taj posao, a mi treba da joj to dopustimo. „Hristova reč neka bogato obitava u vama“, kaže apostol (Kološanima 3,16). Možda to ranije nikada nismo shvatali, ali dobra vest izjavljuje da je zapravo teško biti izgubljen. Hristos posebno ističe da je Njegov „jaram blag“, a da je odupiranje Njegovoj blagodati „težak“ posao (Matej 11,28-30; Dela apostolska 26,14).

Dobra vest do poslednje stranice

Poslednja stranica Biblije upućuje poslednji poziv: „Duh i nevesta rekoše: dođi“ (Otkrivenje 22,17). Duh se obraća ljudima koji možda misle da su bespomoćni, a Crkva koja treba da bude Hristova nevesta mora saosećati sa njima i brinuti za njih baš kao i Hristos. I onda će se mnogo veći broj takvih nego što pretpostavljamo sigurno odazvati. Božji istinski, iskren narod još se nalazi u tami ovog sveta. Oni će zauzeti mesta onih koji će napustiti Hrista u poslednjoj velikoj krizi, koji su dugo ispovedali jevanđelje, ali su ga potom odbacili iz svog srca zato što su se opirali onoj vrsti odanosti Hristu i razapinjanju sopstvenog ja, kakve krst zahteva.

Anđeli i Sveti Duh još uvek sarađuju kako bi zadržali izbijanje sukoba i pojavu zala, što je simbolično prikazano puštanjem „četiri vetra“ (Otkrivenje 7,1-4). Ne možete bezbedno voziti

⁷ Broj stanovnika u trenutku pisanja ove knjige. U ovom trenutku, 2011.god. ta brojka je narasla na sedam milijardi.

autoputem ako Sveti Duh ne spreči nekog pijanca ili drogiranog manijaka da se sudari s vama. Ceo svet bi otišao u propast kada Sveti Duh ne bi zadržavao zlo spremno da eksplodira.

Međutim, On se povlači sa Zemlje, ne zato što to želi, nego zato što Ga ljudski rod neprestano tera od sebe. „Danas ako čujete njegov glas, neka vam ne otvrdnu vaša srca (Jevrejima 3,7.8). Konačni greh protiv Svetog Duha, koji je neoprostiv, jeste taj poslednji izbor da odbacimo Njegovo preklinjanje: „To je put, idite njim.“ Ako odbijemo da nas uveri u našu grešnost i da nas podseća na istinu, onda se On žalosti i biva primoran da se zauvek udalji. Mi svi brzo stižemo do poslednjeg izbora – da stalno hodamo sa Svetim Duhom i budemo zapečaćeni za dolazak Gospodnji, ili da konačno izaberemo da Ga odbacimo.

Samo je jedna stvar zaista teška za nas – a to je da poverujemo da je dobra vest stvarno dobra. Naša stalna bitka je boriti se „u dobroj borbi vere“ (1. Timotiju 6,12). Ljudski rod je tako zarobljen neverstvom da ništa ne može raskinuti te lance izuzev istine o Hristovom krstu i shvatanja potpune stvarnosti neprestane službe Svetog Duha. On je još uvek Zamenik velikog Prvosveštenika koji čisti nebesku Svetinju.

Njegova dobra vest je moćna. Prestanite da joj se opirete. *Dopustite* Mu da vas vodi celim putem do vašeg doma.

NOVOZAVETNO OPRAVDANJE NASUPROT RIMOKATOLIČKOM OPRAVDANJU

1) Prema katoličkom gledištu, opravdanje ostvaruje isključivo Katolička crkva preko svojih sakramenata. „Osnovna stvar je sakrament krštenja.“ „Sakrament pokore“ je neophodan i daje ga ista Crkva. Takođe su potrebni „sakramentalna ispovest,... sveštenečki oprost“, „postovi, milostinja, molitve i ostale pobožne radnje“. ³⁹ Nasuprot tome, Novi zavet uči jedino o opravdanju verom u Hrista, koje se ostvaruje posredstvom Svetog Duha, a ne preko Crkve ili putem hijerarhije.

2) Katoličko gledište poriče da je Hristovom žrtvom ljudski rod ponovo zadobio Božju naklonost. „Iako je On umro za sve, ipak nemaju svi koristi od Njegove smrti, već samo oni kojima se zasluge Njegovog stradanja dodeljuju“ preko sakramenata Crkve. ⁴⁰ Za razliku od te tvrdnje, apostolova dobra vest glasi da *zakonski* „svi... se opravdavaju zabadava njegovom blagodaću – na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu“; „tako je i jednim pravednim delom došlo na sve ljude opravdanje koje život donosi“; „On je žrtva pomirenja za naše grehe, ne samo naše nego i za grehe celoga sveta“; „Jagnje Božje koje uklanja grehe sveta“ (Rimljanima 3,24; 5,18; 1, Jovanova 2,2; Jovan 1,29)! „Sud je, naime, potekao od jednoga (od Adama) i tako je doveo do osude, a blagodatni dar je izazvan mnogim prestupima, te dovodi do opravdanja“ (Rimljanima 5,16.18). Čak ni Luter ni Calvin nisu bili u stanju da jasno sagledaju ovu širu novozavetnu viziju Hristovog čina na krstu, kada je stvarno umro za celi svet.

3) U rimokatoličkom opravdanju, vernik se ne sjedinjuje s Hristom kroz veru, pripisivanjem celokupne Hristove pravednosti, nego Bog postepeno uliva u njegovu dušu njemu svojstvenu pravednost zasnovanu na zaslugama, tako da će istrajni katolici „uistinu zaslužiti večni život... ako je tako, međutim, oni odlaze u blagodati“. ⁴¹ Jevanđeoska vest tvrdi da vernik nema nikada ni trunke zasluge u samom sebi, niti bilo kakvu sebi svojstvenu pravednost; pravednost se nalazi jedino u Hristu a vernik je prima jedino *verom* (*kroz veru, posredstvom vere*). Sabor u Trentu ne može istinski da obezbedi obećanje o pravednosti. Uvek postoji ono dosadno „ako“, prisutno do samog trenutka smrti.

4) Sabor u Trentu uči da „odrasli... mogu... obratiti sebe sopstvenom opravdanju, slobodno pristajući uz tu blagodat i u saradnji s njom.“ Ta „unapred predviđena... blagodat Božja *prethodi* opravdanju i iziskuje najpre „pripremu iza koje sledi samo opravdanje“. *Trent*, poglavlja VI i VII, navodi mnoge elemente „pripreme“ koju grešnik mora da izvrši *pre* no što može biti opravdan. To su „stvari koje prethode opravdanju“. ⁴² Jevanđeoska vest ističe da čovek nema nikakvu ulogu u svom opravdanju i ne može izvršiti bilo kakvu pripremu u tom smislu ili učiniti bilo šta što bi prethodilo opravdanju. To je u potpunosti učinio Hristos, a sve što vernik može uraditi jeste da primi, prihvati, veruje, ceni dovršeno Hristovo delo, i da prestane da ometa dinamičnu veru koja će ljubavlju izdejstvovati poslušnost.

5) Katoličko gledište ohrabruje sumnju i strah: „Svaki čovek, kad posmatra sebe i sopstvenu slabost i nespremnost, možda će osećati strah i bojazan koji utiču na njegovu sopstvenu blagodat, uviđajući da niko ne može znati sa izvesnošću vere, koja ne može biti podložna zabludi, da je dobio blagodat Božju.“ „Ako bilo ko kaže da je neophodno da svaki

³⁹ Sabor u Trentu, šesto zasedanje, Poglavlje VII; Poglavlje XIV. Iz Philip Schaff, *The Creeds of Christendom*, sv. II, str. 89-118.

⁴⁰ Trent, Poglavlje III

⁴¹ Trent, Poglavlje XVI

⁴² Poglavlje V; Poglavlje VII, poglavlje VIII

čovjek, da bi dobio oprostaj greha, mora sa izvesnošću verovati... da su mu gresi oprošteni, neka bude anatemisan.⁴³ Jevanđeoska vest govori da „svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara“, i ohrabruje potpuno poverenje u dar te blagodati (Efescima 4,7).

6) Katoličko gledište propušta da shvati da je ceo pali ljudski rod koji je „u Adamu“ korporativno (zajednički) „u Hristu“ na osnovu Njegove žrtve. Jevanđeoska vest posmatra greh kao neprestano, neverničko opiranje Hristu, koji će „privući sve k sebi“ ako ljudi prestanu da se odupiru. Hristos je već okusio drugu smrt „za svakoga“, te prema tome niko ne mora na kraju stradati za svoje grehe, sem ako ne bude verovao u Hrista i odbacio ono što je Hristos učinio za njega. (Jovan 12,32; Jevrejima 2,9; Jovan 3,17.18).

7) Tako katoličko gledišta glatko poriče da se opravdanje ostvaruje samo verom. Kad oni kažu da opravdanje „čini čoveka pravednim“, njihova ideja je dijametralno suprotna ideji jevanđeoske vesti. Katoličko „opravdanje“ se postepeno uliva, ono je unutrašnje i zasnovano na zaslugama, a ne jedino na veri: „Niko ne treba da obmanjuje sebe da će samo zahvaljujuću veri koju ima postati naslednik i dobiti nasleđe.“⁴⁴

Jevanđelje prodire kroz vekovnu maglu katolicizma i protestantizma do jasnijeg sagledavanja suncem obasjane novozavetne istine.

⁴³ Poglavlje DC; Kanon XIII

⁴⁴ Trent, Poglavlje XI

Rečnik

Pojedini čitaoci zahtevali su rečnik koji daje značenje nekih neuobičajenih termina:

Ad infinitum: sve dalje i dalje, u beskraj.

Pomirenje: Hristova žrtva ostvaruje za nas izmirenje sa Bogom.

Korporativni (zajednički): pridev koji opisuje odnos pojedinačnih delova tela sa glavom i jedan sa drugim; kako se pojedinci odnose prema celom telu ljudskog roda.

Odvojen: termin koji je koristio rimokatolički biskup Fulton Šin da opiše odvajanje Device Marije od grešnog genetskog nasleđa ljudskog roda.

Ego: naglašena grčka reč za ličnu zamenicu „ja“. Tako, egocentričan znači usredsređen na sebe, samoživ, sebičan.

Forenzički: sudski, zakonski, pravni. Dakle, zakonsko opravdanje shvata se samo kao pravna izjava, dok je opravdanje verom nešto iskustveno, podrazumeva promenu srca.

Opravdanje: pravni termin – učiniti ispravnim nešto što je pogrešno, staviti u ispravan položaj, ispraviti ono što je krivo, odbraniti ono što je pravo. Hristova žrtva izdejstvovala je za ceo ljudski rod zakonsko opravdanje.

Opravdanje verom: kad grešnik veruje i ceni ono što je Hristos ostvario; dakle, ono uključuje promenu srca, svesrdno pomirenje sa Bogom i Njegovom pravednošću.

Novozavetna vest: ovaj termin nije smišljen da obezvredi starozavetnu vest, koja je poput mesečeve svetlosti kad se upoređi sa sunčevom svetlošću Novog zaveta (videti Otkrivenje 12,1). Stari zavet je jevanđelje u slikama i simbolima; Novi zavet je jevanđelje u suštini, „jer zakon je dan preko Mojsija, a blagodat i istina dođe kroz Isusa Hrista“ (Jovan 1,17).

Pravednost: biti ispravan, činiti što je pravo; suprotnost onoga što je pogrešno. Termin „Hristova pravednost“ opisuje stvarnost Njegove pobede nad iskušenjima greha u našem ljudskom telu.

Posvećenje: doživotna poslušnost Božjem zakonu koju ispoljava osoba opravdana verom.

Volitivan: koji se tiče volje; podrazumeva lični izbor ili upotrebu volje.